

Thoái Vị Hoàng Đế

Contents

Thoái Vị Hoàng Đế	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	14
4. Chương 3	27
5. Chương 4	38
6. Chương 5	51
7. Chương 6	62
8. Chương 7	77
9. Chương 8	88
10. Chương 9	100
11. Chương 10	112
12. Chương 11: Kết Thúc	123

Thoái Vị Hoàng Đế

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, cung đình, 1x1, cường cường, bá đạo dã thú công x thanh tao xinh đẹp thụ, vương gia công đế vương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thoai-vi-hoang-de>

1. Chương 1: Tiết Tử

Thời kì viễn cổ, Phong quốc nằm ở đại lục vùng duyên hải, bị vây quanh chính giữa, bốn nước đều xưng là Ngũ vực, năm quốc gia này phân biệt là: Vùng duyên hải Phong quốc, trung tâm Diệm quốc, đông bắc Kỳ Lân quốc, Tây nam Nghi quốc, phía nam Thuyền quốc.

Năm quốc gia này Quân vương đều là do đế vương truyền lại vương vị, bọn họ đều phản đối chế độ thừa kế vương vị, nên mỗi nhiệm quân vương chỉ có thể tại vị hai mươi năm, sau đó liền chỉ định nhiệm quân chủ tiếp theo, cùng vương vị, đồng thời ở trong hoàng thất phụ tá việc triều chính, đây là vì tránh cho người có tâm phản quốc.

Đương nhiên, nếu trong đó có người biểu hiện tốt hơn, hoặc là phi thường có tài cán, đều được nhiệm quân vương lưu giữ lại, thời gian cũng không vượt qua ba mươi năm.

Người dân không cần tham kiến quân vương, cho nên, nếu quân vương đang trị vì mà tình hình phát sinh không thoả mái, người dân sẽ chọn ngày lành tháng tốt để trình mọi chuyện lên phủ Tể tướng; Ở chỗ này, người dân có quyền lực không nhỏ, nhưng là bọn họ phục tùng quyết định của quân chủ, mà điều lệ quản chế phép tắc của quân chủ bị quản quản chế bởi các vị thần tiên.

Như thế, hai bên đều bị trói buộc, người dân không có quyền lực tuyệt đối, quân chủ có khả năng được bãi miễn, cứ như vậy chung sống với nhau.

Chuyện xưa vùng duyên hải – Phong quốc, tự Hoàng Thượng — Ngọc Hi kế thừa vương vị năm thứ hai bắt đầu.....

2. Chương 1-2

Thời điểm chạng vạng, mặt trời ngã về hướng tây.

Ngọc Hi sau khi hạ triều đều một mình ở trong thư phòng, vùi đầu trước thư án nghiên cứu tấu chương sáng nay vừa đưa lên, nâng bút son lên ngẫu nhiên sững sờ, buông xuống con mắt cúi đầu suy nghĩ sự tình; Y thân là người đứng đầu trong thiên hạ, là Hoàng Thượng, nên mọi chuyện đều phải vì người dân suy nghĩ, vì người dân mưu cầu phúc lợi.

Cây nến trên giá chậm rãi cháy, thời gian qua đi gần một canh giờ, Ngọc Hi cầm bút, một bộ dáng do dự tròng mắt nhìn tấu chương trên bàn, đây toàn bộ liên quan đến chuyện đại sự của Phong quốc, mà người trình lên tấu chương này chính là Tể tướng của y— Ứng Thiên Tình.

Ngọc Hi cắn môi, gương mặt tuần mỹ thanh tú cùng đôi mắt trong sáng như sao, mơ hồ mang theo một chút suy tư cùng hồi ức.

Từ sau khi bào huynh Ngọc Tuyền cùng vương gia Sở Anh – Kỳ Lân quốc và y liên thủ vạch trần âm mưu của Tể tướng, Tể tướng liền công bố bãi vị; Đương nhiên, y cũng đã cố gắng nghĩ cách đi tìm vài người thích hợp, nhưng đảo lộn trên dưới trong cung, vẫn là không ai có thể thông qua cuộc khảo thí của y.

Vì thế, Ngọc Hi quyết định cải trang xuất cung, đem mọi chuyện đại sự trong cung tạm thời phân phó lại cho thị vệ, một mình chuồn ra khỏi cung, ở bên ngoài dạo chơi vài ngày, nhưng lại không ngờ mấy ngày ở bên ngoài lại gặp một số việc, cũng khiến cho y tìm được người nghĩ không gặp được, đương nhiên Tể tướng — Ứng Thiên Tình.

Ứng Thiên Tình là một vị thuật sư, nhưng Ngọc Hi cảm thấy hắn tựa hồ không giống bề ngoài ôn nhu nho nhã, trên biết thiên văn, dưới biết phong thủy, hiểu được quân cơ và dùng người, thông hiểu thần và quỷ, nói ngắn lại, Ngọc Hi cảm thấy người này mới là người tốt nhất có thể đảm nhiệm chức vị Tể tướng Phong quốc!

Bởi vậy, từ sau khi y tiếp nhận Ứng Thiên Tình, liền phát chiếu thư triệu cáo thiên hạ, phong Ứng Thiên Tình làm Tể tướng, đương nhiên, Ứng Thiên Tình bản nhân tựa hồ không quá thích chức vị y cấp cho, chung quy cho rằng người làm quan chính là vì người dân, mà Ngọc Hi cũng rất thích hợp lợi dụng điểm này, bắt buộc Ứng Thiên Tình vì y làm việc, ở bên cạnh y bắt chước một vị vương giả nên có phong phạm cùng hàm dưỡng, vì trong lòng y luôn có một mặt trực giác, tin tưởng Ứng Thiên Tình sẽ là nhân vật quan trọng nhất của Phong quốc sau này, bởi vậy, Y liền chuyên tâm bồi dưỡng ra một vị nhân tài có ích cho Phong quốc.

Suy tư xong, Ngọc Hi hồi phục lại tinh thần cũng đã là canh ba đêm khuya, hai gã công công ở bên ngoài cửa thư phòng khom người cúi đầu, tiến lên báo giờ.

“ Khởi báo hoàng thượng! đã là canh ba, thỉnh Hoàng Thượng thay y phục nghỉ ngơi.”

Ngọc Hi chỉ trầm mặc, không để ý bọn họ, rồi sau đó mới nói: ” Miễn lễ! Lui xuống đi.....” nói xong, đồng thời đặt bút trên tay xuống đem tấu thư gấp lại, mơ hồ trông thấy hai gã công công lui ra, lúc này mới xả vạt áo, cởi xuống áo ngoài, chỉ còn một kiện hoàng y đơn bạc.

Ngọc Hi đang chờ người.

Dưới ánh nến phản quang lộ ra nụ cười yếu ớt của Ngọc Hi, hít sâu một hơi sau lại thông thả phun ra. Mấy năm này, y quá bận rộn quốc sự, từ sau khi Ngọc Tuyền theo Sở Anh rời đi, y luôn cảm thấy trên vai trọng trách rất trầm trọng, không ai có thể cùng gánh vác.

Trước kia còn có Tuyền nhi cùng ta gánh vác toàn bộ trách nhiệm Phong quốc, bây giờ hắn rời đi, an hưởng hạnh phúc, không khỏi khiến ta có một loại suy nghĩ tạm thời muốn nghỉ ngơi trong đầu, dù sao, cái danh “ Hoàng Thượng” thật sự là quá mức trầm trọng, nếu có ai có thể cho ta dựa vào một chút, nghỉ ngơi một chút, thật tốt bao nhiêu, Hoàng Thượng nói như thế nào cũng là người a.....

Tay đỡ má, hơi buông xuống mi mắt, cánh môi đỏ mọng hơi mân mân, bộ dáng rất là mê người, lúc Ngọc Hi đang xuất thần, ngoài cửa thành linh truyền đến một trận tiếng đập cửa, giật mình tỉnh giấc thần trí dao động, từ trên ghế điều chỉnh lại tư thế, ho nhẹ một tiếng, nói:

“ Vào đi.”

Ngọc Hi thở nhẹ một hơi, ngoài cửa liền thấy một mỹ nam tử nhỏ nhắn thông thả đi vào, ôn nhu nho nhã hướng Ngọc Hi trên ghế gật đầu, cúi đầu chấp tay thi lễ nói:

“ Hoàng Thượng, thứ vi thần chậm trễ đến ra mắt, Thiên Tình cảm thấy rất lo lắng.”

“ Miễn lễ, lại đây!”

Ngọc Hi lười nghe một chuỗi lời vô nghĩa, khéo môi giương lên nụ cười, nét mặt thông dong, hướng Ứng Thiên Tình trước mặt vẫy tay.

Nghe lời, Ứng Thiên Tình ngẩng đầu đánh giá người ngồi trên ghế trước mặt, một gương mặt thanh tú cười đến sáng lạn, đôi môi đỏ mọng cong lên, bộ dáng Ngọc Hi rất là trêu người, trong lòng bất tri bất giác nổi lên một chút xôn xao, chỉ có thể chăm chú nhìn Ngọc Hi, ánh mắt ủa dột mím môi một cái.

Nếu có thể..... Ta nghĩ cứ như vậy nhìn Ngọc Hi cả đời!

Ngọc Hi không biết Ứng Thiên Tình đang đánh giá mình, thấy đối phương văn phong bất động đứng ngốc tại chỗ, không khỏi lập tức ngẩng cao đầu, bĩu môi, không hờn giận thở nhẹ một tiếng.

“ Này? Thiên Tình?”

Ứng Thiên Tình lúc này mới hoàn hồn, thoáng thấy Ngọc Hi đang ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhìn hần, cứ việc khuôn mặt thuần khiết kia bởi vì sự chậm trễ của hần mà sinh ra hờn giận, nhưng hần vẫn cảm thấy rất đẹp.

Rất đẹp.....

“ Nghe thấy, hoàng đế bệ hạ!”

Ứng Thiên Tình không tức giận thu lại tay áo, chậm rãi thông thả đi về phía trước, gần một chút nhìn Ngọc Hi.

Gần một chút ngắm nhìn Ngọc Hi, rất yêu mị.....

Trái tim Ứng Thiên Tình, lại một lần nữa bởi vì Ngọc Hi mà nổi lên từng trận gợn sóng.

Không! Không được..... Y là hoàng đế.....

Nháy mắt Ứng Thiên Tình nhớ tới thân phận Ngọc Hi, dừng lại suy nghĩ những chuyện không có khả năng xảy ra. hướng Ngọc Hi lên tiếng

“ Như thế nào? Lần này triệu ta tới là muốn hỏi ta chuyện gì sao?”

Ứng Thiên Tình thấy Ngọc Hi lại chứng nào tật nấy nằm úp sấp trên mép bàn cười nhìn hần, liền chiếu theo Ngọc Hi yêu cầu, bọn họ vốn là quan hệ bằng hữu tương trợ lẫn nhau.

“ Không có gì,” Ngọc Hi khoát tay “ chỉ là muốn hỏi người một chút, việc tranh chấp cùng hỏa nô nô quốc xử lý như thế nào?”

Nói xong, Ngọc Hi làm ra một bộ dáng như hao tổn tâm trí cười đùa cùng Ứng Thiên Tình.

“ Chịu thua người! Người a, chuyện quan trọng như vậy người không tự mình quyết định còn cần hỏi tới ta??

Ngọc Hi bĩu môi: “ Đây, nếu không xem trọng người thực có thể làm được, ta mới không tìm người!”

Ứng Thiên Tình nghe luận điểm này, nhin không được cười lắc đầu: “ người dựa vào cái gì đã cho ta có hảo đề nghị?”

“ Ai nha!” Ngọc Hi kinh ngạc chớp chớp mi, kinh hô: “ Bởi vì người là ‘Tuyệt toán’ của thần toán nha! Nếu người tính không được, ta đây có thể hủy đi chiêu bài của người a!” nói xong, Ngọc Hi tặng Ứng Thiên Tình vẻ mặt ‘ người như thế nào ngu như vậy’.

“ Đây...!” Ứng Thiên Tình cười khổ lắc đầu, trừng mắt nhìn Ngọc Hi: ” Người thật là Hoàng đế Phong quốc sao, thật đúng là bá đạo!”

“ Kia đương nhiên!”

“ Được rồi! Người đã muốn biết, ta đây liền nói cho người đi.....”

Ánh mắt chợt lóe sáng, Ứng Thiên Tình từ tay áo lấy ra vật tùy thân đặt trên bàn, ở trước mặt Ngọc Hi tính toán, xem quẻ.....

Không bao lâu, Tể tướng rời ngự thư phòng của Hoàng Thượng.

Lúc này, trời đã muốn gần sáng, mấy tia ánh sáng nhạt xuyên qua chấn song cửa sổ chiếu vào ngự thư phòng, vài cánh chim ở không trung qua lại bay lượn, mà Ngọc Hi trước bàn cứ như vậy ghé vào trên bàn nhắm mắt ngủ, đồng thời, trên người y còn choàng một kiện ngoại bào màu trắng, tựa hồ là Tể tướng trước lúc rời đi sợ Hoàng Thượng cảm lạnh, thuận tay đem ngoại bào choàng lên vai cho Hoàng Thượng.

Ngọc Hi từ từ mở hai mắt, phát quan trên đầu bung ra mái tóc đen nhánh tùy ý buông xuống vai, nửa buông xuống ngực, có mấy sợi rơi xuống mép bàn, Ngọc Hi mới nghỉ ngơi được một lúc, sắc mặt thoát nhìn không phải tốt lắm, vành mắt hơi thâm đen, chứng minh y cùng Tể tướng thảo luận chuyện biên quan đại sự mà một đêm không ngủ.

Hoàng Thượng bản thân gánh vác trọng trách quốc gia, một chút đều không thể qua loa.

Lúc này, các công công trong cung lần nữa báo lại, bọn họ đi thông thả đến trước cửa ngự thư phòng, cách chân song cửa sổ phát hiện Hoàng Thượng đại khái là quá mệt mỏi, chỉ ghé vào trên bàn nhắm mắt ngủ, cũng không nhấc tâm đánh thức, ở ngoài cửa ngẩn ngơ, nhẹ giọng mở miệng nhắc nhở Hoàng Thượng canh giờ hiện tại:” Báo..... Bệ hạ, giờ sưa.....” nói xong, liền cùng tiểu công công bên người liếc mắt nhìn nhau, cẩn thận nhẹ nhàng chậm chạp rời đi.

Chỉ là, ý tốt của bọn họ tựa hồ không có tác dụng gì, sau khi bọn họ rời khỏi, Ngọc Hi liền chớp chớp mi mắt, từ tốn mở mắt ra.

Ngọc Hi nhẹ giọng ngâm một câu, đồng tử dần dần linh hoạt, phục hồi lại tinh thần, ánh mắt mê ly dần dần trở nên có thần thái, một thoáng chớp y liền đứng thẳng lưng dậy, thở dài mấy hơi, sau đó liền đưa tay xoa xoa cái lưng đã cứng ngắc, hơi ngửa người ra sau, dựa vào ghế.

“ Thiên..... thắt lưng đau quá!”

Xoay xoay cái cổ, Ngọc Hi bởi vì tứ chi cùng thắt lưng cứng ngắc hơi đau mà nhú mi, bực mình mím môi, đau đớn thở ra, nhện không được vươn tay xoa xoa cái cổ; Dùng khước mắt liếc nhìn một chút bên ngoài thư phòng, không ngờ là trời đã sáng, Ngọc Hi hơi hơi dừng lại, thầm than thời gian trôi qua đúng là rất nhanh, lập tức từ trên ghế đứng dậy, duỗi thẳng lưng, ngoái đầu nhìn lại một đồng giấy trắng tr đầy mặt chữ ên bàn, suy tư.

Đêm qua Ngọc Hi thức trắng đêm cùng Tể tướng thảo luận một một số vấn đề về việc tranh chấp lãnh thổ giữa hỏa nô nô quốc cùng Phong quốc, bọn họ suy nghĩ rất nhiều biện pháp, nhưng không thể làm, việc tranh chấp này xử lý tốt hay không tốt, sẽ liên quan đến quan hệ hảo hữu hai nước bao năm qua, y không muốn lại lần nữa khơi mào chiến tranh.

Còn nhớ rõ hai năm trước, lần đó chiến tranh xảy ra Ngọc gia một nhà bị diệt môn, y truy xét hung thủ, ngoài ý muốn phát hiện lòng tham của quốc chủ hỏa nô nô quốc, tể tướng cùng quốc chủ hỏa nô quốc cấu kết, liền thủ muốn đem y kéo xuống khỏi long ý Phong quốc, nhưng không ngờ đến, y vẫn là thắng trận, phá ta âm mưu của bọn họ, bởi vậy bắt được Vương gia bọn họ — Thủy Vô Ngân.

Ngọc Hi rất thông minh chỉ dùng một kế ‘ Giữ Thiên Tử lấy làm chư hầu* ‘, tuy rằng Thủy Vô Ngân không phải là thiên tử hỏa nô nô quốc, bất quá, hắn cũng là bào đệ quốc chủ hỏa nô nô quốc, cũng có ảnh hưởng nhất định, lại nói, Thái hậu hỏa nô nô quốc là sẽ không bỏ mặc hoàng tử do mình thân sinh ở dị quốc không quản, vì vậy, y cùng với hỏa nô nô quốc đàm luận, nhất định hỏa nô nô quốc chỉ cần thần phục Phong quốc, hơn nữa mỗi năm đều phải nộp thuế, liền đáp ứng đũa vương gia bọn họ về, cuối cùng lập hạ điều ước làm minh chứng.

- *Chư hầu *: con tin hay tù binh*

Hỏa nô nô quốc ở bên cạnh Phong quốc, nguyên bản lấy mục dưỡng ngư*, mã cùng kinh doanh rất nhiều tiểu sản vật mà sống, bởi vậy, hỏa nô nô quốc có một vùng thảo nguyên cùng sa mạc, còn đặc biệt có một cam tuyến trì**, chuyên đặc biệt sản nông sản cùng hoa quả.

- mục dưỡng ngư ()*:chăn nuôi trâu bò
- cam tuyến trì ()**:suối nước ngọt

Chỉ là, gần đây tân vương thống trị của hỏa nô nô quốc, dần dần tăng cường cùng ngoại quốc trao đổi, phát sinh việc mua bán, nhập vào, đặc biệt là xuất ra, đưa vào một sản vật dị quốc hoặc là tự sản xuất, vì thế,

hỏa nô nô quốc ngày càng lớn mạnh đã có uy danh của một cường quốc, mà Phong quốc nhất định sẽ là mục tiêu chủ yếu thứ nhất muốn thôn tính.

Ngọc Hi cùng Tể tướng đều rất lo lắng, mà hiện tại bọn họ hai nước chỉ vì một con sông đã tranh chấp không ngớt, nguồn nước của hỏa nô nô quốc vốn là ít, mà tình trạng Phong quốc đang không phải rất thiếu hụt cũng nhất định nghĩ biện pháp bảo vệ lãnh thổ của mình, dù sao, một quốc gia xác định phân chia lãnh thổ là ở chỗ sông ngòi cùng sơn mạch, nhưng rất đúng lúc, con sông này cố tình xỏ xuyên qua hai quốc gia, tình hình trước mắt không quá lạc quan, chung quy, chủ yếu là vấn đề mặt mũi.

Ngọc Hi cảm thấy rất hao tổn tâm trí, trước mắt y vẫn chưa thể nghĩ ra biện pháp để giải quyết. Cuối cùng, y cảm thấy cứ như vậy cũng không phải biện pháp tốt, tối qua liền tìm đến Tể tướng, lại không nghĩ rằng ngay cả Tể tướng cũng không có ý kiến hay, cho nên, y quyết định lại làm một chuyến cải trang đi tuần, tra xét một chút.

Dù sao trong cung đại sự đều có điện tiền thị vệ cùng Tể tướng trước thay y xử lý, y còn có một chút thời gian có thể kéo dài, thẳng đến khi nghĩ ra một biện pháp tốt, huống hồ.....

Thiên Tình nếu có thể cứu ta một mạng, nói vậy loại nhiệm vụ đơn giản này với hắn mà nói hắn còn rất đơn giản đi!

Khuya đêm đó, không có ánh trăng chiếu rọi, mặt đất một mảnh tối đen, ánh nến thông thả phản chiếu trên giấy dán cửa sổ, in trên tường một thân ảnh nam tử, có vẻ rất to lớn.

Đầu cúi xuống, ánh mắt nam tử chuyên chú gắt gao nhìn chăm chăm trên bàn, mím môi, ánh mắt lợi hại như kiếm phong, cẩn thận đem toàn bộ thiên cơ nhét vào đáy mắt, xem kỹ một lần lại một lần, sau đó nghiêng người ngã ra sau, thở ra một hơi.

Hừ..... Xem ra thời cơ cũng sắp tới rồi

Nam tử tỉnh tể suy tư, khóe môi hơi cong lên một độ cong tuyệt mỹ, mắt lộ ra sự sắc xảo, tựa hồ ở trong lòng đang chuẩn bị chuyện đại sự gì đó, hai tay hoàn trước ngực.

Một khi tiềm long rời biển, ta liền có thể có được thứ ta mong nhớ ngày đêm..... Ha ha a!

Nam tử lộ ra một mặt tiểu ý cuồng vọng, đôi mắt tinh tế tựa như trăng lưỡi liềm, khóe môi phiếm lên một nụ cười hết sức giảo hoạt: Trong lòng biết nhất cử nhất động của hắn nhất định sẽ hy sinh một số thứ trong tay hắn, nhưng là hắn không quan tâm, bởi vì những thứ này chỉ là mấy thứ thù lao trao đổi không đáng xem vào mắt.

Vì một người, ta có thể vứt bỏ quyền lực nắm trong tay, nhưng là tuyệt đối Ta tuyệt đối tốt sẽ không từ bỏ! Như vậy, ta cũng không cần sợ hãi phải xa người, tạm xa nhau một đoạn, đến lúc đó ta muốn như thế nào sẽ như thế đó, không còn ai có thể can thiệp vào quyết định của ta, ha ha.....

Nam tử cầm mấy sợi tóc rũ xuống bên má nhẹ nhàng ma sát, thấp giọng:” Ta sẽ đến với ngươi.....” nói xong, đôi mắt sắc bén giương lên, trầm tĩnh nhìn màn đêm bên ngoài cửa sổ, quay đầu lại nhìn về phía vách tường hé ra một hình dạng, nhìn tấm bản đồ địa hình da dê kỳ quái xuất thần, cuối cùng, hẩn hoàn toàn nắm chắc.....

Bước kế tiếp là nắm binh quyền dễ như trở bàn tay!

Sau khi trời sáng, trong thư phòng Ngọc Hi suy tư xong liền mỉm cười vắn vắn cái thân, thông thả đi đến phía sau thư phòng, cùng thư phòng cách một mảnh tường là một thế giới khác.

Nguyên lai, Ngọc Hi sợ mình mỗi ngày bởi vì cả đêm phê duyệt tấu chương mà lo lắng không thể đứng hạn trở lại tẩm cung, ở bên trong thư phòng kiến tạo một cái ôn tuyền trì lúc nào cũng bốc lên hơi nóng nhắc y tẩy đi mỗi mệt trên thân cùng trong lòng, cho nên, ngẫu nhiên đêm y khuya sẽ một mình một người ngâm trong ôn tuyền, sau đó trở về trước bàn phê chuẩn tấu chương.

Ngọc Hi cúi xuống bộ y phục duy nhất trên người, buông rũ mái tóc, tiếp theo liền thông thả bước xuống ôn tuyền, cho dù hơi nhiệt dày đặc bốc lên trong phòng, trên mặt hơi hơi khô phục một mặt biểu tình chân thực của y, cũng chỉ có thời điểm này y mới có thể đỡ xuống mặt nạ quay lại là chính mình.

Bình thường ở trước mặt quần thần ngự trang thành một hoàng đế khôn khéo cũng đã là cố hết sức, quả nhiên ở một mình là không cần phải mang mặt nạ, như thế sẽ khiến ta nghĩ đến cái mặt nạ trên mặt này không phải là ta, vậy rất đáng thương a!

“ hoàng đế “, mặc dù có một cái tên tốt nhất cùng quyền lực lớn nhất, nhưng trách nhiệm của hoàng đế là phải chiếu cố thiên hạ muôn dân, đương nhiên, trách nhiệm của y cũng như thế trầm trọng không gì bằng, mà hiện tại..... Ta là một vị quân vương!

Ngọc Hi rũ xuống mi mắt bị hơi nước dính ướt, hai hàng lông mi dài che phủ tâm tư chân thật trong ánh mắt y, hơi nhú mi, vươn cánh tay trắng nõn lên, không ngoài ý muốn thoáng nhìn thấy trên cánh tay có ký hiệu Thanh Long, cái chữ Thanh Long kia trông rất sống động tựa hồ đang nhắc nhở y: “ ngươi là quốc chủ phong quốc!”

Tâm tư nặng nề trầm tích, tích tụ trầm trọng, nhện không được khiến Ngọc Hi cảm thấy ngực thập phần tắc nghẽn, hơi hơi thở gấp, hai tay vươn lên khỏi mặt nước đặt trên phiến đá cẩm thạch, cảm thấy một trận lạnh lẽo từ hay tay len lỏi đến toàn thân, y đem đầu vùi vào hai tay, xem ra thập phần mệt mỏi, vô lực, mấy sợi tóc dán lên hai má trắng như tuyết nhìn rất mê người, hai mắt từ từ khép lại, hơi nhú mi.

Ta gần nhất cảm thấy một trận tâm lực lao lực quá độ cùng hoang mang, giống như..... Sắp phát sinh chuyện gì!

Đột nhiên Ngọc Hi mở to mắt ngẩng đầu, hướng lên trời thật mạnh phun ra một hơi, hai tay nâng má ánh mắt mê mang, khuôn mặt mỹ lệ hơi nhú lại cùng một chỗ.

Rốt cuộc..... Phong quốc sắp phát sinh đại sự gì.....? Mà ta, thân là chủ nhân Phong quốc, không thể bình yên vượt qua thử thách lúc này? Vẫn là như vậy..... chìm ngập?

Mây hơi nhúu chặt, trong lòng Ngọc Hi giống như bị một mảnh mây đen ngưng tụ, thân thể từ làn nước ấm áp vọt lên, khom người nhật lên kiện y bào trên mặt đất, phủ lên toàn thân, đem dây áo thắt lại, đầu lắc lắc vài cái, khoe môi đỏ cong lên rồi đi ra ngoài.

Mặc kệ như thế nào, ta chỉ thấy chiêu sách là thượng sách!

Trên đại điện, bách quan tề tựu, đủ bá quan văn võ do Tể tướng dẫn dắt ở dưới điện hai bên sắp hàng chỉnh tề, cả điện im lặng cùng trầm mặc, mọi người đều cúi đầu xuống, cùng đợi chủ tử vĩ đại kia của bọn họ — hoàng đế Phong quốc, Ngọc Hi.

Không bao lâu, Ngọc Hi từ ngoài điện đi đến, cả điện yên lặng, chỉ thấy y cước bộ nhẹ nhàng đi tới, ngừng đầu ưỡn ngực một đường phía trước mà đi, cuối cùng bước lên bậc tam cấp, ngồi lên long ỷ cao nhất điện, ánh mắt lợi hại đảo qua bách quan văn võ, sau đó dừng lại ở trên mặt Tể tướng đại nhân, quay đầu lại, Ngọc Hi dùng ánh mắt ý bảo công công bên cạnh bắt đầu lên tiếng.

“ có việc thỉnh tấu, vô sự bãi triều ”

Công công bên trái Hoàng Thượng kéo dài thanh âm nói trước một tràng.

Lúc này, Tể tướng Ứng Thiên Tình lập tức đứng ra khỏi hàng ngũ nói chuyện:

“ Khởi bẩm Hoàng Thượng, ta cùng với các vị đại nhân muốn thỉnh ngài xem xét chuyện phân tranh đối với nước láng giềng.....”

Ngọc Hi chọn mi, chống cằm, đem lực chú ý chuyển qua trên người Tể tướng, cười hỏi:

“ Nguyên lai là đương sự này a! Như vậy..... Tể tướng ngài có cao kiến gì?”

Ứng Thiên Tình không ngờ Ngọc Hi sẽ hỏi ngược lại, há hốc mồm ngay tại chỗ.

Ta rõ ràng đang hỏi ý kiến cùng cách giải quyết của Hoàng Thượng, như thế nào vấn đề này cuối cùng nhưng lại sẽ trở lại trên người ta?

“..... Cái này..... Vì thần.....”

Ngọc Hi nhẹ giọng, mỉm cười:” ngay cả Tể tướng đại nhân cũng không có biện pháp sao?” liếc thấy Ứng Thiên Tình trưng ra bộ mặt do dự, Ngọc Hi bĩu môi một cái sau đó thuận tiện ha ha cười to, thấy bách

quan bởi vì thái độ kỳ quái thành linh bất ngờ của y mà hai mặt nhìn nhau bộ dáng kích động: ” như vậy tốt lắm, ta đem chuyện này toàn quyền giao cho Tể tướng đại nhân xử lý, hiện tại, Tiểu Đôn Tử –“ như là cố ý làm khó dễ Tể tướng, Ngọc Hi quay đầu thở nhẹ một tiếng, phát tay áo.

“ Là!”

Tiểu Đôn Tử công công bên trái nghe tiếng bước ra khỏi hàng, đứng ở bậc tam cấp, hai tay cẩn cẩn dục dục bê đồ vật bọc bằng cái khăn màu vàng.

“ Trẫm đem lệnh tiễn* ban cho Tể tướng, lệnh tiễn này giống như mệnh lệnh của ta, nói cách khác lệnh tiễn này giống như quyết định của ta!” Ngọc Hi mỉm cười một cái huy tay áo, Tiểu Đôn Tử tuân mệnh bước xuống bậc thềm, đến trước mặt Tể tướng: “ Nghe thấy không? Tể tướng.....”

- *lệnh tiễn ()*: là lệnh bài tượng trưng cho quân lệnh

“ nhưng là.....”

Giương mắt nhìn Ngọc Hi vẻ mặt tươi cười, Ung Thiên Tình nhăn mi lại, khiến Hoàng Thượng trên điện cũng không khỏi nhú mày.

“ Ung Thiên Tình, ngươi dám kháng lệnh?”

Ngọc Hi trầm giọng hét lớn, tức giận phát tay áo một cái, bách quan dưới điện sợ đến mức nhịn không được nổi da gà, một trận hoảng sợ.

“ Không..... Thần không dám.” Ung Thiên Tình vội vàng chấp tay thi lễ khom người cúi đầu: “ Thần tuân chỉ.....”

“ Tốt lắm! Tể tướng, ngươi phải hiểu được, ta làm như vậy đều là vì ngươi! Ngươi vừa mới tiếp nhận chức vị Tể tướng, nên làm chút sự việc để mọi người tin phục..... ” Ngọc Hi vừa lòng gật gật đầu một cái, cười cười.

Đêm qua Ngọc Hi đã suy nghĩ, thời gian y cải trang xuất cung, chung quy phải ban cho tâm phúc của mình một chút quyền lực để quang minh chính đại thay y xử lý việc, cho nên lúc này mới quyết định đem lệnh tiễn ban cho Tể tướng, hảo thuận tiện khi y không ở trong cung, thuận lợi giám sát tất cả mọi việc.

“ Vâng, tạ Hoàng Thượng ân điển — ‘

Ung Thiên Tình khom người cúi đầu, ngữ khí tuy rằng nghe ra có hơi chút e ngại sợ Hoàng Thượng tức giận, nhưng, hẳn không để ai nhìn thấy khuôn mặt kia là cười có tâm cơ khác.

Đêm dài yên tĩnh, trên người Ngọc Hi chỉ duy nhất một kiện áo bào trắng đơn bạc, một người đợi ở tấm cung — điện Tuyên Hợp, đuổi lui thị vệ canh cửa bên ngoài, người ngồi ở trong điện không thương tiếc đã quấy rầy, bày ra tử đàn mộc trước bàn, trên bàn còn đặt một đôi chén ngọc cùng bình rượu ngọc khắc chín con rồng, thần thái say mê.

Y nằm úp sấp lên bàn, khiến cho mái tóc dài buông xuống vai, ngẫu nhiên không kèm chế được vươn tay tùy ý buộc lại, vẻ mặt cười yếu ớt, bộ dáng rất là tao nhã mỉ hoặc, trên cái cằm cổ trắng nõn mấy sợi tóc bó lạ không chặt rũ xuống, đầu nghiêng sang một bên suy tư về chuyện ngày mai sẽ khởi hành cải trang xuất cung.

Xem ra nơi đầu tiên tới sẽ là núi Thanh Long đi..... Muốn đi về phía trước hỏa nô nô quốc, trước hết phải đến chỗ giáp danh giữa Phong quốc cùng hỏa nô nô quốc là núi Thanh Long, sau đó nghĩ biện pháp từ thôn Bàn Long qua ranh giới giữa hai nước.

Ngọc Hi còn đang tập trung suy nghĩ, không chú ý tới bên ngoài cửa lớn tấm cung có một vị khách đang thông thả đi vào, khi y đang còn lăm bằm không rõ câu chữ, mặt thân ảnh kia cư nhiên đã vọt tới trước mặt y.

“ Người đang suy nghĩ cái gì.....? Ngọc Hi.....”

Bóng người yếu ớt dưới ngọn nến mở miệng, ánh lửa chớp chớp in lên mặt bàn, một nửa khuôn mặt hắc cổ ý cúi xuống, mặt khác một nửa khuôn mặt hiện ra âm u không rõ, nhìn có chút đáng sợ.

Ngọc Hi nghe tiếng hoàn hồn, quay đầu lại, bị bóng đen trước mắt đột nhiên dọa cho sợ, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn, vẻ mặt hơi ngạc nhiên gương mặt trước mắt này tương đối quen thuộc lại còn ra vẻ tươi cười; đôi môi đỏ mọng hé mở, ở trong mắt nam tử xem ra chính là một bộ dáng phi thường mê người, con người xinh đẹp long lanh như sao gắt gao nhìn chăm chăm, khiến cho hai tay nam tử để sau lưng y hơi hơi căng thẳng, nghĩ muốn chạm vào y làm cho y sợ hãi một chút, đột nhiên thu trở lại trong lòng.

Nhưng, nam tử nhin xuống xôn xao trong lòng, ho nhẹ một tiếng sau đó lộ ra một mặt cười yếu ớt, hỏi:

“ Sao vậy? Ngọc Hi?”

Nam tử nhẹ kêu một tiếng, Ngọc Hi rút cuộc lần nữa hoàn hồn, giương lên một mặt cười nhạt nhẽo, mím mím môi, lộ ra một chút ngượng ngùng, tay xoa cằm.

“ a..... Ta không sao, chỉ là bị thân ảnh người đột nhiên thăm viếng nên dọa cho sợ thôi.....” hai tai Ngọc Hi đỏ lên dưới ánh mắt nghi ngờ của Ứng Thiên Tình, không muốn để người khác nhìn thấy bộ dáng thất thố của y, cố ý lảng tránh khỏi ánh mắt dò xét của đối phương, làm bộ như không có việc gì thoải mái đuổi thẳng thất lưng: “ á! Người đến tìm ta là có sự tình gì sao?”

Ứng Thiên Tình mân mân cánh môi, thong dong cười ” Ác..... Người không phải nói sáng sớm ngày mai sẽ khởi hành sao?”

“ Nga..... Làm sao vậy?” Ngọc Hi vừa nói, vừa đi đến bên giường ngồi xuống, nhìn Ứng Thiên Tình trước bàn trong mắt hiện ra một chút lo lắng, cười yếu ớt nói:” Người không yên tâm ta sao? Thiên Tình.....” khóe môi hơi hơi giương, Ngọc Hi cười đến thập phần xinh đẹp.

Bị nói trúng tâm sự, Ứng Thiên Tình hơi đỏ mặt, trầm mặc im lặng không nói, thấy Ngọc Hi kinh ngạc, phát ra tiếng kinh hô sau đó đứng dậy chạy vội tới bên người hắn.

“ oa, oa ...” con người mở to tà ác, Ngọc Hi cười đùa quần lấy Ứng Thiên Tình kêu lên: “ Người cư nhiên sẽ đỏ mặt? Ta không nhìn lầm đi? “ Ngọc Hi cảm thấy người bạn này luôn luôn rất bảo thủ, nhện không được vươn tay nhéo nhéo hai má Ứng Thiên Tình, tò mò sờ đông sờ tây.

“ Đừng náo loạn, Ngọc Hi.....” Ứng Thiên Tình hơi hơi sinh khí trách mắng: “ Ta là thật sự lo lắng người.....”

Chỉ là, Ngọc Hi dường như không đem sự lo lắng của Ứng Thiên Tình trở thành một chuyện, quay lại, khoát tay, khẽ cười nói,

“ Ha ha a..... Người yên tâm, ta không có việc gì”

Ứng Thiên Tình thấy Ngọc Hi trả lời qua loa như thế, không quan tâm, đột nhiên hỏi, bởi vì thái độ khinh suất của Ngọc Hi khiến cho hắn sinh ra một chút tức giận lập tức xông lên trong đầu, hắn ổn định sắc mặt, sau đó nhanh như chớp kéo cổ tay Ngọc Hi, Lúc đối phương đang kinh ngạc, đem đối phương áp sát tường, hai người mở to mắt trừng nhau.

“ Người đừng không thèm để ý như vậy!” Ứng Thiên Tình nhện không được tức giận, sợ hãi rống thẳng vào mặt Ngọc Hi.

“..... Thiên Tình?”

Ngọc Hi dùng ánh mắt khó hiểu nhìn người trước mắt sắc mặt lãnh đạm, cảm giác đối phương nắm chặt cổ tay lực đạo rất mạnh, áp bách, mi tâm nhíu lại y có thể cảm giác được một chút đau đớn từ cổ tay lan ra; Ứng Thiên Tình tựa hồ cũng nhận thấy được thái độ của mình sắp bị liệt vào ‘ Lớn mặt phạm thượng ’ , đột nhiên bỏ tay, suy sụp thả lỏng cổ tay Ngọc Hi, không được tự nhiên mân mân môi vì mình giải thích:

“ Thật có lỗi, ta chỉ là rất để ý an nguy của người.....”

Ngọc Hi trợn mắt, kinh ngạc nhìn người xấu hổ đỏ mặt trước mắt, ước chừng một giây sau y mới cười đến thập phần xinh đẹp.

“ Cám ơn người..... Thiên Tình.....” Từ sau khi Ngọc Tuyên rời khỏi, vẫn là không ai có thể giống người ở ta bên cạnh quan tâm ta, ta cảm thấy thật cao hứng..... Thật cao hứng!

Cúi đầu che đi sự vui mừng trong mắt, Ngọc Hi không phát hiện ánh mắt Ứng Thiên Tình nhìn y giống như thợ săn đang nhìn con mồi, một khắc sau đó, Ngọc Hi cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển*, y lại lần nữa trở lại trong lòng Ứng Thiên Tình, muốn biết rõ ràng đây đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, lại ngạc nhiên phát hiện môi y mạnh mẽ bị một mặt ẩm áp ngăn chặn.

- *Thiên toàn địa chuyển (天旋地转)*: trời đất xoay chuyển*

Đầu lưỡi nóng bỏng, cứ như vậy trượt vào khoang miệng Ngọc Hi giao triền, khuấy đảo, cảm giác thất lưng một đôi ma chưởng tập kích, bị gắt gao cô trụ, Ngọc Hi bị một trận sóng nhiệt thành linh ập đến bao trùm không thể động đậy, quên cả phản kháng, tùy ý Ứng Thiên Tình càn quấy.

Rũ xuống mi mắt, Ngọc Hi cảm nhận được một đôi song chưởng đang cởi bỏ nút thắt y phục mình, nửa y bào trượt tới đầu vai, lộ ra làn da trắng nõn, dưới ánh nến chiếu rọi lóe ra một mặt ánh sáng mê người, tiếp theo, đôi song chưởng tham nhập bên trong nhẹ nhàng vuốt ve da thịt y, từ chậm rãi tới nhanh, đồng thời, cảm giác được một trận ẩm ướt lạnh lạnh chạy dọc thất lưng, khiến y nhẹn không được nghiêng đầu né tránh, mái tóc hơi tán loạn, hai má đỏ hồng rất mị hoặc.

“ Ngô..... A.....”

“..... Ngọc Hi.....”

Ứng Thiên Tình nhẹn không được đầy lòng, chung quy Ngọc Hi vẫn đúng là thân Hoàng Thượng, là bạn hữu của hắn.

Hết thấy chỉ đồ thừa Ngọc Hi thật sự là quá mức mê hoặc người.....

Ứng Thiên Tình thở nhẹ khiến cho Ngọc Hi trợn to mắt nhìn, rất nhanh thu hồi hai tay đang đặt trên vai đối phương, ánh mắt chứa chút dục niệm, hắn cuống quýt kéo lại y bào, thắt lại dây áo, cúi đầu:”..... Thật có lỗi, ta.....”

Ngọc Hi chỉ khoát tay, nhẹ giọng:” ta có chút mệt mỏi.....”

Ứng Thiên Tình mím môi, sau khi bị Ngọc Hi cắt ngang hắn đành phải kiềm chế trụ suy nghĩ tâm tình phức tạp của mình:”..... Được, ta đây cáo lui, Hoàng Thượng.....” hơi hơi tức giận nhẹ giọng nói.

Nghe thấy câu kia lạnh nhạt, Ngọc Hi đợi Ứng Thiên Tình xoay người rồi đi mới ngẩng mặt lên, ánh mắt mê mang, tâm tình phức tạp, nhìn bóng lưng Ứng Thiên Tình, nói: ” Ta hy vọng chúng ta vĩnh viễn là hảo hữu.....” mím môi nhìn Ứng Thiên Tình quay đầu lại ánh mắt có chút bi thương.

Tuy rằng thực xin lỗi Thiên Tình, nhưng ta cũng không có nghĩ tới muốn cùng Thiên Tình trở thành quan hệ tình nhân..... Có lẽ ta căn bản không biết mình đối với Thiên Tình rốt cuộc có cảm giác hay không?

“..... Ta đều không nghĩ như vậy, Ngọc Hi.....” Ứng Thiên Tình lãnh đạm nói.

Nói xong, Ứng Thiên Tình liền không chút do dự rời khỏi đại môn điện Tuyên Hợp.

Ngọc Hi ngạc nhiên ngốc lảng tại chỗ.

Ta chưa bao giờ biết Thiên Tình căn bản không muốn cùng ta làm hảo hữu tri âm...

3. Chương 2

Khi Ứng Thiên Tình rời đi y một phen tâm phiền ý loạn, vì thế, Ngọc Hi quên mất chuyện cải trang ra cung hôm trước, ảo não ôm trán, nhin không được trách cứ chính mình cứ nhiên đem chuyện đại sự này quên mất.

Đưa mắt nhìn bên ngoài song cửa thấy trời đã sáng, Ngọc Hi buồn rầu ngồi ở bên giường, duỗi tay vén mấy sợi tóc rơi xuống trên má, miết miết cánh môi đỏ mọng như cánh hoa, khó có thể kiềm chế suy nghĩ của mình về câu nói tối qua của Ứng Thiên Tình, trong câu nói ám chỉ tiềm ẩn ý không phải không rõ, mà y trước kia căn bản cũng không nghĩ tới Ứng Thiên Tình sẽ đối y có..... cảm tình.

Ngọc Hi phiền muộn rũ xuống hàng mi dài, đầu cúi thấp, xem ra có vài phần phiền toái, biểu tình trên khuôn mặt ngẫu nhiên có chút khó xử, rõ ràng nói trắng ra phiền não của y là từ Ứng Thiên Tình mà đến.

Ta là người thừa kế Phong Quốc, là Hoàng Thượng! sinh mệnh và trái tim của ta đều phải cống hiến cho Phong Quốc.....

Đây cũng chính là quy định bất thành văn vì sao nhiệm kỳ của Hoàng Thượng ít nhất là hai mươi năm.

Còn nhớ hai năm trước Ngọc Hi cùng Ứng Thiên Tình gặp nhau trên một thị trấn, khi đó y đang vội vàng kiếm người ứng cử chức vị Tể tướng, hơn nữa đang ngầm truy xét án kiện chấn động Phong Quốc.

Tuy rằng lúc đầu Ngọc Hi cùng sư phụ học qua một chút phương thuật, nhưng giờ phút này y lại không có manh mối, trốn khỏi kinh thành, hỏi rất nhiều nhân vật liên quan, trong khoảng thời gian ngắn vẫn như cũ không tìm thấy đáp án, nhưng khi đi ngang qua một tiệm tướng số ngoài thành, Ứng Thiên Tình chỉ liếc mắt nhìn y một cái liền ngăn y lại, một câu nói trắng ra sự tình y đang tìm gấp.

Ngọc Hi do dự xem xét khuôn mặt tao nhã của Ứng Thiên Tình, chỉ qua vài giây liền quyết định thử hấn một lần, bởi vì y hiện tại cần ít nhất một chút manh mối, dứt khoát liền đem ngựa chết thành ngựa sống!

Nghĩ như vậy, Ngọc Hi hướng về phía trước ngồi xuống, đặt bội kiếm xuống, hướng Ứng Thiên Tình hỏi mấy vấn đề: “Người biết ta muốn tìm người hoặc vật ở nơi nào sao?” một thân tử bào tung bay, Ngọc Hi nhẹ nhàng hỏi.

Ứng Thiên Tình xem xét biểu tình nghi hoặc có chút không xác định của Ngọc Hi, nhin không được gương lên nụ cười, nói:

“ Người thật sự nguyện ý cứ như vậy tin tưởng ta?”

“ Người không phải gọi ta lại sao?”

Đánh giá cao thấp một hồi, Ngọc Hi khéo miệng nhếch lên một nụ cười, không ngờ đối phương thấy thái độ y cường ngạnh như thế, nhưng lại ha ha bật cười.

“ Ha ha..... Thật là quá quật cường!”

Ứng Thiên Tình liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Ngọc Hi một lúc lâu, bỗng nhiên nói ra những lời này, khiến cho mi tâm Ngọc Hi nhất thời nhú lại.

“Người nói cái gì?” Ngọc Hi nhú mày hỏi lại.

“Mẫu Đơn nghênh phong duệ sinh tư, mạc liệu phần hoa chiết chi thủ.....” Ứng Thiên Tình liếc khuôn mặt nhỏ nhắn đang giận dữ của Ngọc Hi, nhin không được ngâm ra câu thơ này, khiến cho Ngọc Hi đối hấn càng thêm phản cảm, trừng mắt nhìn Ứng Thiên Tình,” Ha ha, thật có lỗi, thân phận của người..... Xem ra rất là tôn quý, hẳn là người trong cung.....”

“ Nói nhảm!” Ngọc Hi đảo cặp mắt trắng dã, bàn tay giật nhẹ y bào hoa mỹ của chính mình,” Người nghèo nào có tiền mặc y phục loại vải tốt này? Thầy đoán số, người là đang hù dọa ta sao?”

Nếu không thấy ở đây giờ phút này có nửa điểm manh mối, ta mới sẽ không nhàm chán đến đây cùng một thầy tướng số bịa chuyện.

Ứng Thiên Tình cười ha ha, nhưng lời nói kế tiếp của hấn lại khiến cho Ngọc Hi hơn nửa ngày không có biện pháp mở miệng, ” ta nói, Hoàng Thượng đại nhân thật sự là tính tình rất tốt.....!” mím môi, mỉm cười.

Vừa nghe, Ngọc Hi mở lớn hai tròng mắt trừng Ứng Thiên Tình.

“Thế nào? Ta nói sai rồi sao?” Ứng Thiên Tình thấy Ngọc Hi không tiếp lời, tò mò lại thất vọng hỏi.

Không thể nào..... Tướng mạng của ta luôn luôn rất chuẩn, hơn nữa, bộ dạng xinh đẹp trước mắt này trong ánh mắt xác thực có loại khí phách đế vương, chẳng lẽ ta nhìn nhầm?

Ngọc Hi chống má tự hỏi, vừa trừng Ứng Thiên Tình, nhìn nửa ngày mới mở miệng.

“Này..... Giúp ta đoán một chữ, tìm người!”

Ứng Thiên Tình lúc này mới lộ ra tia cười, “ vâng, đại nhân.....” nói xong, đưa qua cho Ngọc Hi một bộ giấy bút không chớp mắt nhìn Ngọc Hi viết ra một chữ trên giấy.

Là chữ “ Tình ”.....

Ngọc Hi nghi ngờ tiếp nhận chữ này, xoa xăm nghĩ một lúc, ‘ mục ’ tiêu biểu cho hai mắt, ‘ thanh ’ là..... Ngô..... Chẳng lẽ là chỉ lục y chi nhân sao?”

Ngọc Hi nhin không được lại lần nữa lóe ra tia xem thường, “ ta nếu như biết thì tốt rồi!”

“Người ngài muốn tìm ở ngay bên cạnh ngài.....”Ứng Thiên Tình ha ha cười nói.

Ngọc Hi chọn mi nghi ngờ,” nga?”cánh môi đỏ như chu sa bỗng nhiên nở nụ cười, mà Ứng Thiên Tình sau khi nhìn thấy, lập tức ngậy người.

Cả đời này hắn chưa từng gặp qua nam tử nào có thể cười đến mức đẹp như thế, chỉ sợ nam tử xinh đẹp trước mắt này là một người đứng đầu trong thiên hạ.

“Người tên gì?” Ngọc Hi gương môi cười khê, tay gõ bội kiếm.

Ứng Thiên Tình nở nụ cười theo, “Ứng Thiên Tình, hữu cầu tất ứng ‘ Ứng’, Khí trời sáng sủa ‘Thiên Tình’.....”

Nghe vậy, Ngọc Hi không khỏi ngẩn người ra.

Ứng Thiên Tình!

Cúi đầu nhìn chữ ‘ Tình’ trên giấy, lại ngẩng đầu nhìn chằm chằm khuôn mặt tao nhã mang theo nụ cười yếu ớt của Ứng Thiên Tình, Ngọc Hi lúc này mới phát giác một sự kiện — có lẽ hắn nói là thật sự!

Cùng Ứng Thiên Tình chạm mặt sau đó Ngọc Hi liền quyết định ở lại khách điểm, cũng để thuận tiện quan sát một chút thầy đoán số kỳ quái này, cho nên y tạm thời rời khỏi tiệm thầy đoán số, mặc dù trực giác y cho rằng Ứng Thiên Tình này sẽ là nhân vật máu chốt để y tìm được Tể tướng, nhưng do vẫn chưa nhận ra đối phương là địch hay là bạn, nên nghĩ vẫn là cách xa Ứng Thiên Tình một chút.

Có lẽ bản thân Ngọc Hi không tự cảm thấy không có gì, nhưng là khi Ứng Thiên Tình cùng y nói chuyện, đặc biệt giữa lúc ấy lộ ra một mặt trào phúng, vẻ mặt ngang tàng kiêu ngạo giống như đang ngạo du về phía chân trời, khiến cho y không khỏi nổi lên một chút cảnh giác sợ hãi.

Xem ra thầy tướng số ‘ Ứng Thiên Tình’ này tựa hồ có chút ý chí, nếu tiến hành tôi luyện, tương lai nhất định sẽ là một nhân vật không đơn giản.

Ngọc Hi ở tiền sảnh khách điểm còn đang suy nghĩ như vậy.

Lại không biết, đêm đó Ngọc Hi trọ lại khách điểm, lại gặp phải một đám tặc nhân chưa thấy qua đột kích, chỉ thấy y một người một mình đem mấy tên đạo tặc này đánh cho cầu xin, kêu thảm thiết, lại không dự đoán được khi y sắp đem mấy tên đạo tặc này trói lại, thì thấy một trận đầu choáng mắt hoa, sau đó một màu hắc ám bao phủ hai mắt, mà ngay khi y thẳm kêu không ổn, rồi ngã xuống phía trước, y phát hiện ngoài cửa xông vào một người làm y cảm thấy rất quen.....

Ngọc Hi bị trúng mê hồn hương làm cho mê man bất tỉnh, ngủ thẳng một giấc đến ngày hôm sau.

Theo giải thích của Ứng Thiên Tình là nói sau khi Ngọc Hi rời khỏi tiệm thầy tướng số, hắn phát hiện mấy tên nam nhân có ý đồ xấu lén theo sau Ngọc Hi, liền lặng lẽ đi theo, khi phát giác ý đồ của bọn họ nhưng vẫn đợi cho bọn họ hành động, lúc khẩn cấp nhất liền nhảy ra cứu.

Ngọc Hi sau khi ý thức thanh tỉnh mới phát hiện, Ứng Thiên Tình đã muốn ở bên giường y thủ suốt một đêm, chỉ nhắm mắt, chống má ngồi bên giường, hai quầng thâm bao quanh con mắt nói cho Ngọc Hi biết tình hình thực tế tối qua hắn không ngủ.

Ngọc Hi hồ nghi liếc nhìn Ứng Thiên Tình đang ngủ say, khi này mới phát hiện cánh tay hắn tựa hồ là vì cứu y mà bị tặc nhân gây thương tích, trên màu áo xanh nhiễm lên mấy vết máu đỏ sẫm làm cho Ngọc Hi hết sức kinh hãi, bất quá, không phải Ứng Thiên Tình này vẫn nhược thư sinh lại có biện pháp cứu y một mạng, mà là Ngọc Hi nhớ tới câu nói ngày hôm qua Ứng Thiên Tình nói với y: “Người ngài muốn tìm ngay tại bên người ngài.....”

Còn có cái chữ ‘ Tình ’ kia!

Song ‘ mục ’ lại ‘ thanh ’.....

Ngọc Hi cắn môi không ngừng nghi ngờ, vẻ mặt ngưng trọng.

Nếu muốn ta cứ như vậy tin tưởng Ứng Thiên Tình chính là người kia ta muốn tìm, đây không khỏi rất không có đạo lý rồi! Nhưng là..... Hắn đã cứu ta, ta không thể không báo đáp ân tình này, hơn nữa, chức vị tể tướng Phong quốc cũng không thể để trống mãi được.

Cắn cắn môi, Ngọc Hi nhìn chằm chằm khuôn mặt Ứng Thiên Tình đang mệt mỏi ngủ một hồi lâu, quyết định đánh cược một trận xem sao!

Bởi vậy, đến cuối cùng, Ngọc Hi vẫn là kiên quyết đem Ứng Thiên Tình tiến cung, để Ứng Thiên Tình theo bên cạnh, cũng giáo hội cho hắn rất nhiều sự tình, chuẩn bị khi nào hợp thời để Ứng Thiên Tình tiếp nhận

chức vụ Tể tướng.

Ứng Thiên Tình là người thông minh, chỉ sau một tháng đã quen với việc lớn, nhỏ trong cung, vài ngày qua đi, Ngọc Hi cảm thấy Ứng Thiên Tình đã có thể trở thành cánh tay đắc lực của y, liền chọn ngày hạ chiếu, phong Ứng Thiên Tình làm Tể tướng.

Thất lại đai lưng, Ngọc Hi đem đầu gục xuống.

Không nghĩ tới chúng ta mỗi ngày ở chung, Thiên Tình thế nhưng đối với ta sinh ra cảm giác, hiện tại bởi vì sự kiện này mà khiến cho giữa chúng ta có điểm khập khiễng..... Tuy rằng ta không bài xích, chỉ là, ta căn bản không nghĩ tới có loại khả năng này!

Ngọc Hi ôm đầu ảo não, cứ việc y vì câu nói kia của Ứng Thiên Tình mà tâm động, nhưng là, hiện tại những ngày y xuất cung ra ngoài rất cần Ứng Thiên thay y trông coi sự tình trong cung, y tuyệt đối không thể cùng Ứng Thiên Tình cách mặt, về phần tương lai chuyện đó suy nghĩ sau vậy!

Do đó, Ngọc Hi quyết định đi tìm Ứng Thiên Tình nói chuyện rước, làm cho hắn hiểu tâm tình của mình.

Ngọc hi mặc quần áo xong, sau đó liền hướng ngoài cửa bước đi, Ứng Thiên Tình tối hôm qua cùng y phát sinh sự việc, hiện tại hắn là vẫn chưa có trở lại phủ đệ Tể tướng, cho nên y muốn đi Tuyên Nhân điện tể tướng ở tìm người.

Trước điện có hai gã nam tử đang ngồi nói chuyện, trong đó một người có vẻ trẻ tuổi, vẻ mặt tao nhã, người trên mặt lộ vẻ mỉm cười chính là Tể tướng Ứng Thiên Tình, hắn mang ánh mắt sắc nhọn cùng trung niên nam tử trước mặt đối thoại, không biết hai người đang nói chuyện gì, chỉ thấy trung niên nam tử cuối cùng câu mày lại.

Không khí xung quanh tràn ngập hỏa khí, trung niên nam tử trên mặt tức giận, nói thẳng ra hắn đã bị người trẻ tuổi trước mặt chọc giận, trừng mắt dựng thẳng nhìn tể tướng cười đến khom lưng trước mặt, điện tiền thị vệ nhện không được lửa giận trong bụng.

Khó không bỏ tiểu tử này tưởng rằng bất được nhược điểm của ta, lấy nó đến uy hiếp ta, mưu kế này nhất định sẽ được thực hiện sao? Hừ! Ta cứ không như hắn ý!

“ Ngài rốt cuộc là tha người hay không?”

Thị vệ Vân Thiên lạnh nhạt lộ ra khuôn mặt chính trực, trầm giọng quát hỏi, sắc mặt hết sức khó chịu, nhưng là Tể tướng vẫn như cũ ngồi nhàn nhã, cũng không bị khí thế của hắn dọa cho sợ, chỉ là lười biếng nghiêng mặt liếc mắt nhìn hắn.

“ Nếu người đáp ứng điều kiện của ta, ta mới thả người.....” ngữ khí không nhanh không chậm.

“ Ngài –!” cắn răng.

Tể tướng ha ha cười, “Người có biết, Vân đại nhân, nếu người không dựa theo phân phó của ta đi làm.....” mắt hơi thoáng nhìn khuôn mặt tức giận đến đỏ bừng của trưởng thị vệ, khóe môi cong lên, “ Như vậy, phu nhân của người sẽ có nguy hiểm.....”

Nghe vậy, Vân Thiên tức giận đứng thẳng đập tay xuống bàn, khuôn mặt vặn vẹo đến lợi hại.

Hảo, nếu không phải ngài phu nhân đang ở trong tay tiểu tử này, ta đã sớm một quyền bay qua! Thật sự là hổ lạc rừng xanh bị khuyến lừa gạt! Như thế nào Hoàng Thượng lại không phát hiện ra thủ đoạn mưu mô quỷ quái của Ứng Thiên Tình a? Hoàng Thượng nhất định là bị hấn lừa gạt!

Cầm giận bất bình Vân Thiên xiết chặt bàn tay, nếu không phải lúc này Ứng Thiên Tình còn có một tầng hộ vệ bảo hộ, hấn sớm đã xé nát khuôn mặt thật sự của Ứng Thiên Tình, hơn nữa làm cho Hoàng Thượng một đao chém đầu Ứng Thiên Tình.

“ Có đáp ứng hay không? Vân đại nhân?”

Phe phẩy cây quạt, Tể tướng mỉm cười, nhưng nụ cười kia giống như sư tử nhìn thấy thỏ con làm cho người ta sợ hãi.

Vân Thiên nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cũng chỉ đành cúi đầu, cổ mà nhẫn nhịn:” hảo..... được rồi!” cầm giận trừng mắt nhìn dáng vẻ đắc ý của Ứng Thiên Tình, thị vệ vẻ mặt khuất nhục, hấn không thể đem xương cốt đối phương toàn bộ hủy đi, thiêu đi.

”Ta đáp ứng ngài, thực hiện kế hoạch của ngài nhưng là.....”

Vân Thiên ta có danh là tướng quân công công ngông nghênh, chưa bao giờ bị khuất nhục, không nghĩ tới lại bị tiểu tử này làm cho phá lệ!

Ứng Thiên Tình ngấm nhìn Vân Thiên ” Đây mới là, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt! Vân đại tướng quân thật sự là thông minh, như vậy.....” quay đầu lại “ Hôm nay người có thể nhìn thấy phu nhân của người bình an hồi phủ, nhưng là.....” đột nhiên mỉm cười làm cho Vân Thiên trong lòng hơi kinh hoàng: “ Người cũng hiểu, ta có thể bắt phu nhân người một lần, có thể bắt nàng lần thứ hai, thỉnh tuân thủ lời hứa của người.....”

Vừa nghe, Vân Thiên hung tợn trừng mắt Ứng Thiên Tình.

Ứng Thiên Tình ha ha cười không ngừng, đang muốn nói gì đó lại phát hiện tiếng hô ầm ĩ của thị vệ ngoài

điện cùng tiếng bước chân.

“Hoàng Thượng vạn an!”

Tể tướng cùng trưởng thị vệ sắc mặt cùng biến đổi, Ứng Thiên Tình thấy Vân Thiên vừa nghe thấy người đến là Hoàng Thượng, quay đầu, vẻ mặt bất an xoay người đi ra ngoài.

“Ngài tốt nhất mau thả phu nhân ta ra!”

Ứng Thiên Tình vẫn là cười nhạt.

“An tâm đi!”

Đi ra ngoài điện, Vân Thiên ở trước cửa cùng Hoàng Thượng chạm mặt, đặc biệt còn dừng lại đối với Ngọc Hi cung kính khom lưng hô nhẹ:

“Hoàng Thượng vạn an!”

Ngọc Hi nhìn thấy điện tiền thị vệ nhưng hấn lại ở Tuyên Nhân điện, không khỏi hơi kinh ngạc một chút, không nghi ngờ gì cười nhẹ hỏi: “Vân ái khanh, khanh ở chỗ này làm gì vậy?”

Vân Thiên ngẩng đầu nhìn vẻ mặt tươi cười của Hoàng Thượng, nhất thời nói không ra lời, khiến cho Ngọc Hi nghiêng đầu khó hiểu nhìn hấn một lúc lâu, tươi cười thông thả bước đi, sau đó mới nghe được Vân Thiên nói:

“Vi thần tới là cùng Tể tướng đại nhân thương thảo.....”

Ngọc Hi chép chép môi, cướp lời Vân Thiên còn chưa nói hết, tinh nghịch đối với Vân Thiên chớp mắt khiêu mi: “Đoán mệnh sao? Tể tướng đối với chuyện này rất thành thạo đó!”

Nghe vậy, Vân Thiên chỉ có thể cười gượng, nghĩ rằng, chung quy không thể đối với Hoàng Thượng nói Tể tướng chính là đang mơ ước ngôi vị hoàng đế của y, đang chuẩn bị mưu đồ bí mật đoạt vị?

“Vậy, thời gian không còn sớm, Vân tướng quân cũng nên thi hành nhiệm vụ của khanh đi.” Ngọc Hi nhắc nhở nói.

“Vâng! Vi thần cáo lui.”

“Ân!” Ngọc Hi gạt đầu vuốt cằm nhìn Vân Thiên xoay người rời đi, biểu tình hơi hơi trầm tư.

Vân Thiên tướng quân hôm nay biểu tình xem ra rất là cổ quái, chẳng lẽ.....

Quay đầu nhìn tấm bảng ghi 3 chữ lớn “Tuyên Nhân điện” treo trên xà ngang trước cửa liếc mắt một cái, Ngọc Hi đứng tại chỗ ngây ra.

Hành vi của Vân Thiên quái dị như vậy là cùng Thiên Tình có liên quan?

Ngọc Hi hơi hơi mân cánh môi hồng nhuận, vẻ mặt trầm xuống một chút, xoay người liếc nhìn bên trong điện một chút, ánh mắt bình tĩnh nói rõ biểu tình trên mặt y kia là đang hoài nghi, Ngọc Hi nâng cằm trầm ngâm trong chốc lát, bỗng nhiên lay động cái đầu, không muốn đối với ân nhân cứu y một mạng có bất cứ nghi ngờ gì, chỉ quản trong lòng hấn chột hiện lên một chút cảm giác kỳ dị.

Do dự chần chờ bước đi vào Tuyên Nhân điện, Ngọc Hi hơi hơi mím môi, có chút bất đắc dĩ nhìn thân ảnh Ứng Thiên Tình ngồi trên điện, Ngọc Hi không biết y nên làm như thế nào mới có thể cùng Ứng Thiên Tình một lần nữa nói chuyện; Ngọc Hi tuy là một người quản lý quân sự và thống trị quốc gia, nhưng đối với vấn đề tình cảm, y giống như là một đứa trẻ chưa trải qua sự việc, giống như y cùng với bào huynh đã rời khỏi phong quốc — Ngọc Tuyền, huynh đệ bọn họ cũng không tự xử lý tình cảm của chính mình.

Ngọc Hi thấy ánh mắt Ứng Thiên Tình trầm tĩnh như vậy nhìn mình, y cảm thấy thẹn đỏ mặt, đôi môi đỏ hơi khép lại, biểu tình một bộ muốn nói lại thôi, ” Thiên Tình..... Ta.....” mân mân cánh môi, hai tay Ngọc Hi đột nhiên đan vào nhau, cắn môi suy nghĩ câu chữ trong đầu, gấp đến độ hai gò má phồng hồng, cước bộ chậm rãi hướng trên điện bước tới.

Ngọc Hi chậm rãi ngẩng cao đầu, lúc này mới phát hiện hai tên thị vệ vẫn còn ở ngoài điện, vội vàng lên tiếng đuổi bọn họ đi.

“Các người lui xuống trước đi!” chờ hai gã thị vệ đều rời đi, Ngọc Hi một lần nữa nhìn phía Ứng Thiên Tình trên điện vì động tác của y mà cười khẽ, y nhận không được lại cắn môi, ngẩng cao đầu, đoan trang ra dáng Hoàng Thượng, tức giận nói: “Ứng Thiên Tình, người cười cái gì?” vẻ mặt rất là ngang ngược kiêu ngạo.

Ứng Thiên Tình không trả lời, cúi đầu nở nụ cười, nụ cười kia càng lúc càng to, càng lúc càng lớn.....

“ Này!”

Ngọc Hi lại cắn môi, hơi mỉm cười xem ra thật sự không thể nổi giận, bộ dạng kia của y khiến cho Ứng Thiên Tình ngẩng đầu lên xem xét y, sau đó đứng dậy thông thả đi tới bên người y, đưa hai tay khép cửa.

Ngọc Hi không nghi ngờ gì chỉ hơi khiêu mi, xoay người dựa vào cánh cửa đối với Ứng Thiên Tình thấp giọng hỏi: “ Vừa rồi..... Vân Thiên tướng quân với người nói chuyện gì vậy? ” nhìn nhìn khuôn mặt bình tĩnh không dao động của Ứng Thiên Tình, Ngọc Hi tùy tiện thăm dò muốn biết một chút bí mật y không nghe thấy.

Thế nhưng Ứng Thiên Tình cũng không có thành thật ôn nhu giống như bề ngoài của hắn, hắn thu lại ánh mắt tính toán, giống như là lang sói gặp cừu non, ầm ầm cười cười, “Ác! Vân Thiên tướng quân tới hỏi ta một việc.....” đột nhiên ngừng, Ứng Thiên Tình thoáng nhìn ánh mắt không tin tưởng của Ngọc Hi, nhưng cũng không khẩn trương, cười nói: “ Ngược lại là ngài a! Hoàng Thượng đại nhân.....” lời nói đơn giản nhưng mang theo một chút gió lốc, Ngọc Hi đã nhận ra, cho nên sững sốt.

Ứng Thiên Tình đem Ngọc Hi vây vào giữa cánh tay cùng ván cửa, lộ ra một nụ cười có như không có, chậm rãi đem mặt để sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn có chút dễ phòng của Ngọc Hi, mấp máy môi, “ Ngài bây giờ còn dám đến tìm ta? Ta cũng nói, ta không muốn cùng người làm bằng hữu.....”

Nghe vậy, khuôn mặt Ngọc Hi trở nên thập phần phức tạp, gương mặt nhìn ánh mắt đau đớn của Ứng Thiên Tình, hai tay đặt lên hai tay Ứng Thiên Tình, nắm chặt, “ Nhưng ta..... Chỉ có thể làm bằng hữu của người, Thiên Tình..... Nói thực ra, cho tới bây giờ ta cũng không nghĩ tới người lại đối ta.....”, Ngọc Hi xúc động cúi đầu xuống, không phát hiện Ứng Thiên Tình vì lời này của y lần nữa đẩy lên một chút mong chờ.

Ta..... Cũng không yêu Thiên Tình, bởi vì đáy lòng ta hiện tại chỉ có Phong quốc.

Ngọc Hi ôn nhu buông xuống ánh mắt tản ra một chút dụ hoặc, hàng mi dài khê chớp, môi đỏ như chu sa hé mở, bộ dạng mê người khiến cho Ứng Thiên Tình một phen giữ lấy cảm Ngọc Hi, dưới ánh mắt kinh ngạc của Ngọc Hi hôn lên môi y, lặp đi lặp lại một lần lại một lần, đầu lưỡi giao triền làm cho Ngọc Hi hít thở không xong dựa vào trong lòng Ứng Thiên Tình.

“ Ngô.....” Ngọc Hi hơi run rẩy mà phát ra một tiếng rên rỉ, đây cũng khiến cho y đang chìm trong dục vọng đột nhiên phục hồi lại tinh thần, ngưng ngừng đẩy Ứng Thiên Tình ra, lấy tay vỗ trán, thở nhẹ, “ bái phục..... Ta không phải đến cùng người thảo luận loại chuyện này”

Ứng Thiên Tình vì Ngọc Hi không mảy may để ý, thất vọng nhìn y.

“Người..... Vì cái gì khẳng định như vậy?” thất vọng cùng phẫn giận nhất thời dâng lên, Ứng Thiên Tình cắn chặt răng. Lửa giận tùy theo bay lên, khắc chế không được vươn hai tay nắm lấy bả vai Ngọc Hi mạnh mẽ lay, kích động hét lớn: “ Vì cái gì? Vì cái gì? Người nói một lý do có thể làm ta tâm phục khẩu phục!”

Ngọc Hi cau mày, cảm thấy bả vai có chút hơi đau, tức giận xông thẳng lên đầu, đau như vậy khiến y giấy dựa muốn thoát khỏi kiềm chế của Ứng Thiên Tình, khi y càng cố gắng giấy dựa, một cổ tức giận mạt danh kỳ diệu đột nhiên dâng lên.

“ Không có vì cái gì! Không vì cái gì! Ứng Thiên Tình!” Ngọc Hi lay động bàn tay, trợn mắt trừng Ứng Thiên Tình, “Bởi vì ta là Hoàng Thượng phong quốc! Ta là Thanh Long quân thống trị quốc gia! ” Ngọc Hi cắn răng nhẫn nại, y đã bị Ứng Thiên Tình làm cho tức giận đến sắp nổ đom đóm mắt.

Ứng Thiên Tình đột nhiên bị Ngọc Hi dọa, buông hai tay ra, run giọng hỏi:

“ Chẳng lẽ vì như vậy..... Sẽ hy sinh tâm tư ta đối với người sao? Ngọc Hi a Ngọc Hi..... Người rất tàn

nhấn.....”

Ngọc Hi cách lớp quần áo xoa xoa hai vai bị bóp đến phát đau, nhú mi nhìn Ứng Thiên Tình một bộ dạng bị đả kích lớn, trong lòng cũng không khá hơn, không khỏi thấp giọng.

“Thật có lỗi, ta.....”

Ứng Thiên Tình thấy Ngọc Hi nhỏ giọng, mỹ dung tuyệt sắc mang theo một chút áy náy, vì thế chạy vội qua, đỡ lấy vai y, mỉm cười giống như chim trời nhìn thấy một chút ánh rạng đông, hỏi lại: “ Nếu..... Nếu ngươi hôm nay không phải là Hoàng Thượng Phong quốc? Có phải hay không sẽ tiếp nhận ta?” Ứng Thiên Tình nói xong mở to hai mắt chờ đợi Ngọc Hi trả lời, biểu tình thật giống như bị vứt bỏ, hơn nữa, cái loại vô cùng tín nhiệm này làm cho Ngọc Hi chấn kinh.

Tình cảm như vậy..... Ta phải như thế nào đáp ứng? Ta không biết.....

Ánh mắt bởi vì suy nghĩ mà tạm thời tan rã, Ngọc Hi vỗ trán, đôi môi chu sa hơi mấp máy, muốn nói gì đó nhưng lại tìm không thấy chữ để nói rõ tâm tình lúc này, mà động tác của y như vậy càng khiến cho Ứng Thiên Tình một phen ôm chặt hơn, đem y áp đến sát tường, khóe môi ấm áp bởi vì cảm động mà lại lần nữa dán lên.

“ Ngọc Hi.....”

“Nhưng mà..... Ta bây giờ vẫn là Hoàng Thượng Phong quốc..... Thiên Tình.....”

Ứng Thiên Tình nghe thấy, hai tròng mắt mở lớn nhìn dung nhan tuyệt sắc của Ngọc Hi.

Ứng Thiên Tình đã sớm hiểu được Ngọc Hi sẽ không vì hấn mà thật sự rời bỏ vương vị Phong quốc, hai mắt âm trầm, như là người ngồi trên điện đã thay đổi thành một người khác, nhớ tới lời vừa rồi Ngọc Hi nói với hấn.

Ngọc Hi ngồi trên ghế đối diện với Ứng Thiên Tình, bộ dạng thoải mái, sắc mặt lại mang theo một chút bất đắc dĩ cầu xin giúp đỡ, hai tròng mắt gắt gao nhìn Ứng Thiên Tình, biểu tình giống như hấn là vị cứu tinh.

“ Thiên Tình, ngươi là Tể tướng của ta, là Tể tướng của người dân Phong quốc, cho nên, trong lúc ta đi tới biên giới xử lý tranh chấp cùng hỏa nô Nô quốc, trong cung sự vụ lớn nhỏ đều tạm thời phiền ngươi xử trí!” ánh mắt chờ mong liếc về phía Ứng Thiên Tình đang trầm mặc, Ngọc Hi thấy hấn không nói, liền nhuần nhuần môi, tiếp tục nói:“ Ta nghĩ, ngươi hấn là sẽ không cần làm ta lo lắng đi, Thiên Tình.....”

Nghe tới đây, Ứng Thiên Tình gương mặt nhìn về mặt xin giúp đỡ của Ngọc Hi, nhưng hấn không trả lời mà chỉ im lặng, hai tròng mắt ngạo nghễ nhìn chằm chằm Ngọc Hi.

Ngọc Hi bị nhìn có điểm không được tự nhiên hơi quay đầu đi, nhỏ giọng nói:

“ Ta là tin tưởng năng lực của ngươi, ta mới an tâm đem chính sự tạm thời giao cho ngươi.....”

Xem ra đáy lòng Ngọc Hi chỉ có Phong quốc!

Nhìn bộ dạng thẹn thùng kia của Hoàng Thượng, Ứng Thiên Tình nhú mày suy nghĩ, hẳn thật sự cảm thấy trong lòng mình như là bị cái gì gặm cắn, như vậy không được tự nhiên cùng vạn phần đau đớn, bởi vì trong mắt Ngọc Hi chỉ có Phong quốc mà thôi!

Ta thật ganh tị!

Âm thầm cắn răng, Ứng Thiên Tình đem hai tay nắm chặt, vẻ mặt như cũ không thay đổi, đợi Ngọc Hi lần nữa quay đầu lại, hẳn đã nguy trang thành bộ dạng rất là khó xử không nguyện ý tiếp nhận mệnh lệnh.

Chẳng lẽ Thiên Tình vẫn là không muốn giúp ta sao? Ta không tin được mọi người xung quanh, nhưng Thiên Tình không giống với họ, ta cùng hắn ở chung ít nhất hơn hai năm, dĩ nhiên biết rõ hắn là người như thế nào, nếu hắn hiện tại không chịu giúp ta, như vậy, lần này cải trang liền không thể thành công.

“ Thiên Tình.....”

Ứng Thiên Tình vẫn như cũ một bộ dạng lạnh lùng, không có biện pháp, Ngọc Hi chỉ biết cắn môi, trừng mắt, mâu quang sắc bén nhìn Ứng Thiên Tình, đối với bộ dạng vô tình của hắn, trầm giọng nói:

“Đây là mệnh lệnh của ta! Ứng Thiên Tình nghe lệnh –“

Một tiếng hô xuất ra, Ngọc Hi làm cho Ứng Thiên Tình đột nhiên trợn lớn hai mắt, không dám tin Ngọc Hi thế nhưng cư nhiên đối với hắn phá vỡ lời hứa ‘ chúng ta là bằng hữu ’, ngang nhiên xuất ra dáng vẻ hoàng đế giao mệnh lệnh cho hắn, cho nên tức giận đến cắn chặt răng, dưới ánh mắt chứa đầy áy náy của Ngọc Hi thông thả đứng dậy ánh mắt cất giấu phần nộ: “..... Vâng, hoàng, đế, bệ, hạ “.

“Thực xin lỗi, Thiên Tình.....”Ngọc Hi đầu tiên là nhỏ giọng trấn an sau đó đột nhiên thay đổi sắc mặt, thu lại vẻ áy náy nhìn Ứng Thiên Tình ở trước mặt chậm rãi nói tiếp: ” Trẫm lệnh cho khanh..... Thay trẫm tạm thời quản lý Phong quốc thẳng đến khi trẫm cải trang hồi cung mới thôi.....” ngữ khí nghiêm nghị lạnh nhưng lạnh như băng.

Ngắc đầu, Ứng Thiên Tình mâu quang mang theo một chút trách cứ cùng oán thán, Ngọc Hi sau khi phát giác cũng chỉ là biết giả vờ không nhìn thấy, trong khi Ứng Thiên Tình mang theo ánh mắt căm giận cùng bất bình, y đứng dậy thần nhiên thông thả đi ra ngoài điện.

Đừng trách ta, Thiên Tình..... Ta đều là vì đại cục mà suy nghĩ, bởi vì Tuyên nhi trước khi rời đi đã đem

tương lai Phong quốc phó thác cho ta!

Ngọc Hi mang theo khuôn mặt u ám, bước trên con đường quanh co khúc khuỷu, đạp trên đám lá rụng ẩm đẫm rồi đi.

Trong điện, Ứng Thiên Tình sau khi Ngọc Hi rời khỏi Tuyên nhân điện, nhìn không thấy bóng dáng y nữa, sắc mặt ngưng tụ, nhẹ nhàng khép lại cánh cửa, không bao lâu sau bên trong liền truyền ra một trận đổ vỡ, tiếng đầm đá này nọ thật lớn vang lên.....

Cách ngày, phía chân trời âm lãnh bay qua mấy cánh chim, gió lạnh thổi qua, luồng không khí thanh lãnh khiến toàn thân cảm thấy thoải mái, Ứng Thiên Tình một thân một người ngồi ở Tuyên nhân điện, trong điện mấy ngọn nến tản ra ánh sáng lung linh, ngoài điện đèn đuốc chiếu sáng trưng.

Hắn đang chờ đợi người nào đó.

Thời gian lặng lẽ trôi qua Ứng Thiên Tình vẫn không nói gì chỉ trầm mặc, không bao lâu, bên ngoài Tuyên nhân điện đi vào một thân ảnh cao lớn cường tráng, bên hông mang một thanh bảo kiếm, kiên định hướng cửa Tuyên nhân điện đi vào, người đó chính là đội trưởng cấm cung thị vệ Phong quốc hoàng thất — Vân Thiên.

Ứng Thiên Tình xa xa liền phát hiện Vân Thiên vẻ mặt không cam lòng biểu tình không muốn, nhịn không được khóe môi phỉếm ra một chút tiểu ý, Vân Thiên đi vào cửa, tiện thể xoay tay đóng cánh cửa phía sau lại, khuôn mặt chính trực không che dấu vạn phần căm ghét chống đối với khuôn mặt tươi cười sáng lạn của Ứng Thiên Tình.

“ Có chuyện gì ngài nhanh nói! Ta không muốn ở trong này đợi quá lâu, làm cho người khác liên tưởng gì!”

Nhìn Vân Thiên phẫn nộ ngồi trên ghế, Ứng Thiên Tình ngừng cười: “ Vân Thiên tướng quân thật sự là nói quá lời! Đây đều không phải là loại liên tưởng gì, mà là sự thật không thể giả được!” gương mặt nhìn Vân Thiên bởi vì lời nói hàm ý của mình mà khuôn mặt đen lại, Ứng Thiên Tình cười thâm.

“ Ngài –!” bị lời nói vô lễ khinh miệt của Ứng Thiên Tình làm cho tức giận đến nói không nên lời, Vân Thiên đỏ mặt, trừng mắt nhìn hắn.

Ha ha, Ứng Thiên Tình che dấu nụ cười cũng không nói tiếp, chỉ nhịn cười, rốt cục hắn hiểu được tâm tính Ngọc Hi khi chiếm được tiện nghi người khác như thế nào.

Ứng Thiên Tình ngưng cười, phục hồi lại tinh thần, chậm rãi mở miệng:

“ Ta muốn thỉnh Vân Thiên tướng quân phái người bảo hộ Hoàng Thượng đã rời cung, sau đó đem tình hình của người nói cho ta biết.....”

Nguyên lai Ứng Thiên Tình là muốn nói chuyện này!

Vân Thiên bĩu môi, ngượng ngạo nói: “ Người yên tâm! Ta sớm đã phái người theo sau Hoàng Thượng rồi!” liếc mắt nhìn Ứng Thiên Tình một chút, hồ nghi: “Ngài không phải vẫn muốn cướp ngôi vị hoàng đế sao? Như vậy..... sống chết của Hoàng Thượng cùng ngài có quan hệ gì chứ? Tể tướng đại nhân?”

Nghe vậy, Ứng Thiên Tình cười không nói.

Vân Thiên nhú mày nhìn Ứng Thiên Tình: “Ta là không hiểu được văn nhân các ngài trong đầu suy nghĩ cái gì, nhưng tốt xấu hiện tại chúng ta là người cùng ngồi trên một chiếc thuyền, chẳng lẽ điểm ấy còn sợ ta đại què mùa này biết sao?”

Ứng Thiên Tình mím môi nhìn Vân Thiên một hồi lâu mới ngẩng đầu trừng trụ hấn.

“ Người không cần biết nhiều như vậy! Vân tướng quân.....”

Vân Thiên sững sốt, nhú mi, gãi đầu: “ Ta không biết người cùng Hoàng Thượng lại như thế nào, nhưng ta vẫn không quá tin tưởng người sẽ phản bội người kia.....” mâu quang tinh nhuệ trừng Ứng Thiên Tình, khiến y chột dạ quay đầu đi, một lúc lâu lại nói tiếp: “ Người không phải luôn luôn trung thành và tận tâm sao? Tể tướng.....”dừng một chút lại nói: “ Hơn nữa, Hoàng Thượng đối đãi người cũng không bạc, người căn bản không có lý do bày ra việc đoạt vị.”

Ứng Thiên Tình nhú chặt mi, ánh mắt mờ mịt, kỳ thật hấn cũng không biết đến tột cùng là đúng hay sai, nhưng là thứ hấn muốn, hấn nhất định phải đoạt được nhất là ‘ ngôi vị hoàng đế ’ này, hấn cũng biết hậu quả mình làm như vậy sẽ là người bỏ đi, nhưng là hấn chỉ cầu một việc.

Nâng mắt dò xét Vân Thiên, Ứng Thiên Tình tiếp tục võ trang chính mình, ánh mắt khôi phục một chút tinh nhuệ, chậm rãi nói: “Nói tóm lại, Vân Thiên tướng quân, người chỉ cần theo mệnh lệnh của ta đi làm, ta cam đoan sẽ không thương tổn người cùng thê tử người một sợi lông.....”, lời nói uy hiếp của Ứng Thiên Tình làm Vân Thiên quay lại trừng hấn.

Vân Thiên trầm mặc trở mắt, bất quá không lâu liền từ trên ghế đứng dậy: “Không thể nói lý!” sau đó phẩy tay áo bỏ đi.

Trong điện Ứng Thiên Tình vẻ mặt thâm độc, ánh mắt bình tĩnh nói lên sự kiên trì của hấn!

Ta sẽ không buông tha!

4. Chương 3

Thủ phủ Hỏa nô nô quốc? Viêm

Cả nước trên dưới đều tràn ngập một bầu không khí cổ quái, sóng ngầm mãnh liệt, mà nguyên nhân có thể biến thành như vậy đương nhiên không ngoài dự liệu có liên quan đến đại quốc lân cận — Phong quốc về sự việc tranh chấp nguồn nước đã phát sinh, tình trạng thiếu nước của cả nước đã rất nghiêm trọng, hơn nữa thời khắc này lại phát sinh đại sự như vậy, cho nên, người dân nơm nớp lo sợ, căn bản không có tâm tư làm việc.

Đám người đông đúc ngày xưa tập trung trong thành, tình hình buôn bán tấp nập không ngừng mời chào khách nhân, biến thành cảnh tượng thưa thớt vắng lặng tiêu điều, mọi người đều ở trong nhà nhàn nhã, bọn họ quá sợ những ngày không có nước.

Bởi vì sông giáp ranh của bọn họ cùng Phong quốc — ‘A khắp tử mẫu hà’ ở Phong quốc được xưng là Tây Hà con sông này lưu chuyển qua hai quốc gia nên dẫn đến sự kiện tranh chấp, người dân Hỏa nô nô quốc từ trước tới nay dựa vào nguồn nước này để chăn nuôi, tưới tiêu, giặt quần áo nấu cơm, bây giờ lại nói nước sông bọn họ hiện tại đang sử dụng cư nhiên hoàn toàn thuộc về Phong quốc, không thể cung cấp cho bọn họ sử dụng, đây không thể nghi ngờ là muốn chặt đứt việc phát triển chăn nuôi của Hỏa nô nô quốc sao.

Hơn nữa vấn đề tranh chấp không ngừng của các Hoàng Thượng phong quốc cùng Quốc chủ hỏa nô nô quốc đã trải qua mấy thời kỳ, không nghĩ tới năm nay hiệp ước sông giáp ranh vừa vãn kết thúc, bởi vậy lại dấy lên quan hệ căng thẳng giữa hai nước.

Nhưng là, trước mắt hai nước đều án binh bất động, không có thảo luận cũng không có loan tin nghị luận, cho nên, người dân Hỏa nô nô quốc tất cả đều là vẻ mặt bất mãn cùng phẫn nộ, trong khi đó, tình trạng không khí băng lãnh của thủ phủ Viêm lại liên tiếp kéo dài, từ trong hoàng cung truyền ra đến bên ngoài thành.

Bên trong ngự viện to lớn, rất nhiều cung nhân cùng cung nữ hoặc là thị vệ tuần tra, khi đi qua hành lang gấp khúc bên ngoài điện của Quốc chủ hỏa nô nô quốc, mọi người đều lộ ra một chút lo lắng, tuy nói trước đó không lâu quốc chủ mới cùng Hoàng Thượng phong quốc ký kết điều ước hòa hảo, nhưng là, loại quan hệ hòa bình này cũng không duy trì được lâu dài, lập tức xuất hiện một vấn đề trọng đại đến khảo nghiệm bang giao hai nước.

Bởi vì A khắp tử mẫu hà chảy qua lưu vực hai nước, quốc chủ chưa đến kỳ hạn hiệp ước đã hao tổn tâm trí, không biết có nên cùng Phong quốc tiếp tục hiệp ước hay không, hơn nữa, trước mắt Phong quốc cũng không có động tĩnh gì, cũng chính vì như thế, quốc chủ mới không dám khinh thường.

Bên trong Ngự hoa viên vài cung nữ đi lại trên người phát tán ra mùi hương hoa nhạt nhạt, phía chân trời gió thổi mây bay, quét xuống lá khô trên mặt đất làm cho cánh hoa bay tán loạn, sau đó bầu không khí tĩnh lặng bị một tiếng vang truyền đến, lập tức phá tan.

Không bao lâu, phía chân trời gió lạnh từng đợt thổi qua, lúc này, bên trong ngự viện quốc chủ vẫn đứng sừng sững, — Kinh Thiên điện truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, dẫm đạp lên lá khô và cánh

hoa rơi trên mặt đất, hần không chút nào sợ hãi đi vào, một cước bước vào Kinh Thiên điện, tiếp theo liền kêu lên —

“Này — ta dựa theo mệnh lệnh tới tìm ngươi! Ngươi mau ra đây!”

Một giọng nam tử sứt ruột cấp bách vang dội bên trong nội điện nhìn giống như không có một bóng người, nam tử một thân da ngăm đen, tướng mạo rất khí khái anh hùng, khuôn mặt kia xinh đẹp như nữ tử hiện lên một chút bức mình; bởi vì nam tử không hành lễ liền gấp gáp la lên. Bên trong giống như có chút động tĩnh, sau khi nghe được bên trong phát ra một trận tiếng vang, nam tử lại hai tay không kiên nhẫn ôm ngực nhú mi.

“Này? Ngươi là chết ở đâu rồi? Bổng vương không có kiên nhẫn đợi đâu!”

Nói xong, thật mạnh thở ra một hơi, sau đó đặt mông ngồi vào chiếc ghế trên điện, nhìn tấm rèm màu đỏ ngăn cách bên ngoài điện với bên trong, ánh mắt như hai năm trước vẫn như vậy lợi hại, nhưng là bên ngoài đã có một chút thay đổi.

Hồi lâu, bên trong nội điện nghe được tiếng bước chân, một nam tử xinh đẹp tóc dài tán loạn sau lưng, một thân y bào đỏ rực, y nhướng mày, phiết phiết cánh môi hướng người trên điện: “Tiểu tử! Ngươi phải rõ ràng một chút, ngươi bây giờ còn ở địa bàn của ta!” nam tử khẽ cười, giống như uy hiếp nam tử bên cạnh đang trừng mắt với y: “Ít nhất cũng phải kêu một tiếng hoàng huynh!”

“Ngươi đừng mơ! Hừ! ”Nam tử tóc ngắn hơi nhếch khóe môi, khinh thường quay đầu.

Nam tử tóc dài nhẹ nhàng nở nụ cười: “Như thế nào? Ta tốt xấu cũng danh chính ngôn thuận là hoàng huynh của ngươi! Với ngươi muốn nghe một câu hoàng huynh chắc hẳn là không quá mức.” nói xong, đưa tay ôm lấy đầu, buông xuống ánh mắt giả bộ thương tâm.

“Vô lại! Ta nhưng không có loại hoàng huynh biến thái lại thích nam nhân như ngươi!” khuôn mặt đỏ lên, tóc ngắn nam tử quát.

Tóc dài nam tử ha ha cười nâng mắt lên: “Ai nha nha..... Ta muốn thích ai, đó là chuyện của ta! Nếu ngươi thấy không quen, ngươi không ngại cũng đi tìm một mỹ nam tử đến yêu đi!” nói xong, còn bĩu môi.

“Ngươi —! Không thèm nghe ngươi nói nữa!”

Nam tử tóc ngắn tức giận đến muốn điên, ngược lại nam tử tóc dài chỉ chống má, hứng thú liếc mắt nhìn hắn: “Này, nói thật ra, ngươi hai năm trước từ Phong quốc được ta chuộc về thật sự giống như hoàn toàn thay đổi, không chỉ chủ động chạy tới cùng ta học đông học tây, còn nói muốn theo ta luyện kiếm.....” chớp mắt, cong môi: “Chẳng lẽ ngươi là bị cái gì kích thích? Hay là bị mỹ nhân nơi đó vút bỏ?”

Nam tử quay đầu lại vẻ mặt âm trầm trừng nam tử tóc dài, mím môi không nói một câu, sau đó sét đánh

không kịp bưng tai xuất quyền đánh nát bàn gỗ bên người, thanh âm khiến cho nam tử tóc dài hơi ngẩn người, im lặng.

Nha nha..... Hoàng đệ theo ta học không ít đạo lý vương giả — Thủy Vô Ngân, không ngờ bản tính nóng nảy kia của hắn vẫn là không có gì tiến triển.

“Thủy Vô Tình, ta không muốn ngươi nói chuyện này, ngươi tốt nhất đừng nhắc tới chuyện này nữa.”

Thủy Vô Ngân trầm giọng, nghiêm mặt nói ra những lời cảnh cáo, sau đó hung hăng trừng mắt nhìn về mặt thanh thời của Thủy Vô Tình.

Chuyện hai năm trước cùng người kia, là một sai lầm không thể sửa đổi, ta cũng không muốn lần nữa nhớ tới, bởi vì đối người kia ta hận, cho nên ta thề một ngày nào đó ta sẽ hướng hắn đòi lại cả vốn lẫn lời!

Thủy Vô Tình nhìn khuôn mặt phần hận kia của Thủy Vô Ngân, trong lòng biết hắn nhất định lại nghĩ tới nỗi khuất nhục hai năm trước từ Phong quốc bị đuổi về, sau khi bị đuổi về nước hắn giống như vật phẩm bỏ đi, không chỉ tất cả mọi người thân cận khinh thường hắn, bá tánh thiên hạ cũng cho rằng hắn là một Vương gia vô dụng, trong cung mọi người khinh bỉ hắn, hắn rất hận, đây cũng chuyện đương nhiên.

Thủy Vô Tình hơi mím môi: ” Mẫu hậu muốn ta tìm cơ hội cho ngươi lập công chuộc tội, ta nghĩ, thời cơ ngươi lập công cùng trả thù đến rồi.....” ngừng một chút, Thủy Vô Tình lập tức nhìn thấy Thủy Vô Ngân sau khi nghe được liếc mắt nhìn hắn: ”Ta muốn phái ngươi đi tới biên quan sông A khắp tử mẫu xem một chút tình hình, sau đó thương thảo chuyện Hỏa nô nô quốc cùng Phong quốc.”

“ Khi nào?” Thủy Vô Ngân nén cơn tức hỏi.

“ Lập tức khởi hành!” Thủy Vô Tình lãnh đạm nói.

“Ngay lập tức?” Thủy Vô Ngân hai tròng mắt trừng hướng Thủy Vô Tình thoải mái nằm dài trên ghế.

Có tất yếu nhanh như vậy sao?

Thủy Vô Tình phiết phiết khóe môi, nhìn hoàng đệ Thủy Vô Ngân về mặt kinh ngạc, mâu quang từ chối cho ý kiến xẹt qua khuôn mặt vạn phần kinh ngạc của Thủy Vô Ngân: “Như thế nào? Quá nhanh?” Thủy Vô Tình về mặt mỉm cười ngẩng đầu lên, một đầu tóc dài đen bong xỏa xuống vai hắn, hé ra dung nhan thanh tú hơi mỉm cười: “ Ai nha, ngươi hắn sẽ không phải lưu luyến không nỡ rời xa mẫu hậu đi? Nàng vẫn rất thương ngươi, không để ngươi trúng gió gặp mưa, đem ngươi bảo hộ thật tốt” ánh mắt chăm chú, trong mắt Thủy Vô Tình lộ ra một chút châm biếm.

Thủy Vô Ngân trợn mắt, nắm chặt hai tay, tiếp tục trầm mặc, kìm nén cơn tức, hắn thật sự rất muốn một quyền đâm qua, nhưng đầu hắn lại ngăn cản hắn không được làm như vậy, bởi vì Thủy Vô Tình là người đương quyền hỏa nô nô quốc, là quốc chủ!

Thủy Vô Tình như trước thong dong mỉm cười, khéo mắt chăm chú nhìn thân ảnh nữ tử tôn quý, khuôn mặt tao nhã ngoài cửa, nhin không được khéo môi giương lên.

Nói người người đến!

“..... Mẫu hậu đến rồi!”

Thủy Vô Tình hồ hững cười, ánh mắt lướt qua khuôn mặt hơi giận dữ của Thủy Vô Ngân, sau đó xoay người đứng dậy, đưa tay vén lại tóc chỉnh lại y phục ngay ngắn, mà Thủy Vô Ngân bước về phía trước vươn tay đỡ mẫu hậu, nhìn gương mặt cao quý của mẫu hậu, vẻ mặt ôn hoà nhẹ giọng ân cần thăm hỏi:

“Mẫu hậu, đêm qua ngủ có ngon không ạ?”

Thủy Vô Tình bị vút ở một bên, vòng tay trước ngực, vẻ mặt mỉm cười đổi thành bộ dáng tựa tiểu phi tiểu.

“Hoàng nhi, bên cạnh mẫu hậu không có tiểu nhân thì thăm, đương nhiên ngủ rất ngon”

Phạm Mạt Tuyền nhợt nhạt cười khi cố ý nói những lời này liếc mắt dò xét Thủy Vô Ngân đứng một bên, trong lời nói có ẩn ý, làm Thủy Vô Tình nhin không được che lại tiếng cười sắp phát ra, híp mắt lại; Thủy Vô Ngân theo ánh mắt giết người của mẫu hậu nhìn lại, vừa rồi phát hiện hoàng huynh hẳn đang ở một bên cười trộm, khó hiểu, nhưng cũng không hỏi ra.

“..... Mẫu hậu, ngài sáng nay đến Kinh Thiên điện là vì chuyện gì?”

Phạm Mạt Tuyền nhìn nhi tử hơi hơi nhếch môi: “Như thế nào? Không hoan nghênh mẫu hậu đến sao?” ánh mắt giận dữ mang theo một chút ý tứ chất vấn.

Thủy Vô Tình cười thầm, ta như thế nào không biết đương kim Thái hậu có bệnh luyện nhi tử chứ? Ha ha.....

“Không, nhi thần sao dám nghĩ như vậy, mẫu hậu, ngài là mẫu hậu ta yêu nhất a!”

Thủy Vô Ngân thu lại tính tình khó chịu, lộ ra một nụ cười lãnh đạm.

Phạm Mạt Tuyền vừa lòng gật đầu một cái, sau đó chuyển ánh nhìn về phía Thủy Vô Tình, biến sắc: “Người làm gì lập tức muốn Vô Ngân đi biên quan? Người không phải muốn nhân cơ hội này phái người ám sát hoàng nhi, sau đó người có thể vững vàng ngồi trên ngai vị quốc chủ sao? Nói!” ép hỏi tàn nhẫn khiến Thủy Vô Tình cười ha ha, một chút cũng không cảm thấy đây là đại nghịch bất đạo.

Nghe xong, Thủy Vô Ngân vẻ mặt cứng đờ, hướng nhìn khuôn mặt tươi cười cùng khéo mắt cười ra lệ của

Hoàng Thượng, hơi giật mình.

“Ha ha a..... Thái hậu, ngài không khỏi lo lắng nhiều rồi!” Thủy Vô Tình run rẩy trong ngực, trầm giọng mỉm cười, đưa tay lau khôe mắt phiếm lệ, ý cười không giảm nói tiếp: “Ta cũng không phải ăn no không có việc gì làm, ta làm sao ám sát người một nhà a? Ta không có lý do gì đối Vô Ngân động thủ, hấn nhưng là người tiếp nhận chức vụ quốc chủ tiếp theo nha!” nói xong hấn còn cố ý nhìn nhìn thân thể cứng đờ của Thủy Vô Ngân liếc mắt một cái.

“Tốt nhất như vậy!” Phạm Mạt Tuyền tức giận nói.

Thủy Vô Tình tiếp tục cười: “Ta muốn đem sự việc phân tranh ranh giới cùng Phong quốc ần lệnh giao cho Vô Ngân xử lý.....” nụ cười sáng lạn liếc Phạm Mạt Tuyền một cái: “Như vậy..... Mẫu hậu có ý kiến quý giá gì sao?” khôe môi giương cao, Thủy Vô Tình một phen nói tiếp.

“Không có.” dùng ánh mắt phòng bị xem xét Thủy Vô Tình, Phạm Mạt Tuyền nhếch môi: “Dù sao chúng ta cùng Hoàng thượng Phong quốc kia vẫn có một thương lượng.”

Phạm Mạt Tuyền phát hiện khi nàng ở đề cập đến mấy chữ Hoàng Thượng phong quốc này, khuôn Thủy Vô Ngân nguyên bản đang bình tĩnh thể nhưng lại xuất hiện một chút căm hận cùng..... đau đớn? Hận, nàng có thể hiểu, nhưng là đau đớn? Không khỏi đáy lòng ngẩn ra.

Đau khổ cái gì đây? Hoàng nhi đến tột cùng là đau đớn vì cái gì chứ?

Phạm Mạt Tuyền mê mang khó hiểu hiện đầy dáy mắt, nàng liếc thấy Thủy Vô Ngân nắm chặt tay, âm thầm cắn răng, bộ dạng sững sờ giống như bị thất tình; Thủy Vô Tình đương nhiên cũng phát hiện ra hai mẫu tử không thích hợp, cũng lộ ra một chút suy nghĩ sâu xa.

Đến tột cùng, Thủy Vô Ngân cùng Hoàng Thượng phong quốc khi đó rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì đây.....?

Thiên Tình.....

Vì để cho Tể tướng Ứng Thiên Tình đáp ứng thỉnh cầu của mình, Ngọc Hi đành dùng mệnh lệnh đối với hấn, ngày hôm sau Ứng Thiên Tình miễn cưỡng gật đầu đồng ý tạm thời thay y xử lý chính sự phong quốc, Ngọc Hi vội vàng đến tận nơi thăm hỏi tình hình đường xá biên giới.

Ngọc Hi dọc theo đường đi trèo đèo lội suối, trên đường không có thời gian nghỉ ngơi, cưỡi ngựa một đường xa xa nhắm thẳng biên giới đi tới, may mà, gần đây thời tiết tương đối tốt, tầm nhìn rất rõ ràng, bằng không, Ngọc Hi cho dù cưỡi thiên lý mã ở trên đường, đại khái sẽ vì thời tiết không tốt mà ở trong núi lạc đường, do đó làm lỡ thời gian.

Ngọc Hi một thân tử bào, dung nhan xinh đẹp, cưỡi ngựa một mình tiêu sái trên sơn đạo, thân ảnh rất nhanh xẹt qua rừng cây rậm rạp.

Phía chân trời mây giăng khắp chốn, cuốn theo làn gió hơi lạnh làm cho tinh thần sảng khoái, trong rừng đàn chim líu lo ca hát, bên bụi hoa mấy cánh bướm cùng nhau khoe sắc, đại thụ thẳng tắp đứng sừng sững vươn cao vút tầng mây, dòng suối êm đềm chảy, nhưng mà, Ngọc Hi không rảnh thưởng thức cảnh đẹp, thân ảnh gấp rút xuyên qua rừng cây, tiếng vó ngựa rõ ràng vang lên giữa rừng cây, đột nhiên, một trận tiếng ngựa hí xuyên qua không trung truyền đến thu hút lực chú ý của Ngọc Hi.

Lẽ nào còn có ai ở đây sao?

Ngọc Hi do dự là không biết có nên đi qua xem xét hay không, nhưng là y vội vã muốn đi đến biên quan xem xét việc tranh chấp sông giáp ranh, cho nên y cầm chặt dây cương trên cổ con ngựa, vừa ghì cương, bỗng nhiên y quay đầu lại, đáy mắt có một chút chần chờ, đưa tay cột lại mái tóc dài bay bay theo gió.

Vẫn là rời đi tốt hơn.....

Nghĩ như vậy, Ngọc Hi hạ quyết tâm cắn môi, thả lỏng dây cương, quay ngựa đầu, quất dây cương giục ngựa tiếp tục bôn tẩu, Ngọc Hi không biết khi y một lần nữa bắt đầu chạy đi, lại phát giác tiếng vó ngựa so với lúc trước còn muốn lớn hơn, có thể thấy được phụ cận thật sự có người.

Vì thế, Ngọc Hi châu mày, lần nữa dừng ngựa, cúi đầu nhìn Phong Linh luôn luôn miễn cưỡng nhìn xung quanh, tai ngựa lại không ngừng rung động, tình huống này khiến cho Ngọc Hi càng thêm tin tưởng phụ cận y thật sự có người, hơn nữa lại là một đám!

Ngọc Hi cảm thấy không quá thích hợp, bởi vì thời điểm y dừng ngựa, âm thanh kia lại không thấy.

Có lẽ là..... Nhắm về phía ta!

Ngọc Hi ngẩn ra, khuôn mặt diễm lệ thanh tú mang theo một chút hồ nghi.

Hành tung của ta chưa nói với ai, ai có thể thần thông quảng đại như vậy, biết ta hoàng thượng Phong quốc đã rời kinh thành, đi tới nơi hoang vắng này chứ? Hơn nữa, chuyện ta tạm thời rời Phong quốc chỉ nói cho Thiên Tình biết mà thôi!

Ngọc Hi khó hiểu lắc lắc đầu, đáy mắt xẹt qua một chút thủy quang, con người xinh đẹp bỗng nhiên bị che kín bởi một cỗ bóng râm, nghi vấn dày đặc đầy bụng.

Chẳng lẽ..... Sẽ là hẩn tiết lộ bí mật, là Thiên Tình sao? Không có khả năng Thiên Tình không có lý do gì làm như vậy, như vậy, đám người kia đi theo rốt cuộc là có ý đồ gì?

Ngọc Hi bình tĩnh mở to hai con ngươi đến lợi hại, căn cứ cánh môi đỏ mọng, len lén dò xét nơi phát ra thanh âm, đồng thời cũng đang suy nghĩ đến cảm của Phong đang bất an phun khí; Ánh mắt hơi chuyển, Ngọc Hi cúi đầu nhìn Phong, đưa tay vỗ vỗ đầu ngựa trấn an nó, hơi hơi nhếch môi.

“Phong, đừng sợ, chúng ta xem bọn họ làm cái quỷ gì!”

Phong phe phẩy đôi tai thật dài, giống như là hiểu chủ nhân nói gì, Ngọc Hi giương ra vẻ mặt tươi cười khước miệng nhếch lên, bàn tay mềm mại xoa xoa bồm nó.

“ Đi!”

Ngọc Hi quay đầu lại, lãnh đạm cười, mái tóc dài bay bay trong gió, mang theo một đạo hương thơm xẹt qua rừng cây, theo gió bốn phía, ngựa tiếp tục chạy về phía trước.

Một đội kỵ binh theo lời phân phó của Thái hậu hỏa nô nô quốc hướng biên giới theo hỏa nô nô quốc vương gia Thủy Vô Ngân, toàn đội nhân mã đều thân mang giáp, vai mang khiên ô, dưới chân cưỡi một khoái mã lỵ khai thủ phủ hỏa nô nô quốc, hướng sông giáp ranh biên giới băng băng mà đi.

Thủy Vô Ngân mang theo nhóm kỵ binh trèo đèo lội suối, băng qua hoang mạc ngoại thành, tiếng ngựa phi vang lên trong gió, thủ lĩnh nhắm hướng ánh mặt trời ấm áp lao đi.

Thủy Vô Ngân cười trên lưng con tuấn mã rong ruổi về phía trước, con ngựa hần cười có tên là — Diễm, một thân màu đỏ khiến người khác vừa nhìn thấy liền biết Diễm là một con tuấn mã dung mãnh, thông minh linh hoạt, miệng phun ra khí nóng, người khác khó có thể thuần phục được nó thế nhưng nó lại chịu thuần phục trước Thủy Vô Ngân.

Ánh dương tiếp tục phát uy, phía chân trời mây bay lơ lửng, gió nhẹ thổi lên khiến vạt áo bọn họ tung bay, trừ bỏ Thủy Vô Ngân vẻ mặt phiếm lên một chút thông dong, mọi người phía sau hần đều là vẻ mặt nghiêm túc, mang thân phận uy nghiêm của kì quân.

Một bên nước chảy róc rách, chim cùng bướm bay lượn ca hát, trong rừng cây ngẫu nhiên chui ra mấy con thỏ trắng như tuyết, hoảng sợ chạy trốn quanh gốc cây

Thủy Vô Ngân dẫn vài tên kỵ binh, đang định xuyên qua phiến rừng cây phía trước kia.

Ngọc Hi hai tay bám chặt dây cương, như cũ hô ngựa tiến về phía trước, Phong chạy như bay khiến mái tóc của y bay tán loạn, kim quan cài tóc không biết rơi từ khi nào, xác nhận vừa rồi xuyên qua rừng không cẩn thận bị nhánh cây nhỏ lấy mất, Ngọc Hi nhú mày gỡ bỏ dây quần tóc, không có thời gian cột lại y đưa tay tùy ý vứt luôn sợi dây lụa, mái tóc đen trực tiếp như thác nước tung bay trong gió mang theo hương thơm nhạt nhạt của cây cỏ.

Cảm giác được bởi vì mình bỗng nhiên thay đổi phương hướng mà dẫn tới sự chú ý của đám người theo

phía sau kia, Ngọc Hi nhíu mi nghe thấy được bọn họ hình như là đã đoán ra y đã phát giác được sự tồn tại của bọn họ mà theo tới, chuẩn bị quất ngựa đi theo tiếng vang, nhưng trong mắt Ngọc Hi lộ ra một chút cổ quái,” xem ra.....” khẽ môi khẽ giương lên:” Mục đích của bọn họ thật sự là đang theo dõi mình.”

Ngọc Hi một bộ thư thái, bình tĩnh ngoài đầu nhìn lại, chỉ thấy một đội nhân mã đã ở phía sau y, thủ lĩnh tựa hồ là tên mặc áo xanh, chỉ là..... Nhìn áo xanh nam tử dẫn theo một đội võ sĩ mặc áo giáp phía sau, tiếp theo giống như là cảm nhận được cái gì đó đột nhiên ánh mắt hướng hẳn nhìn qua.....ánh mắt mang theo một tia vô cùng kinh ngạc.....

Ngọc Hi nghi hoặc nhíu mi, ghì chặt dây cương, con ngựa tức thì lên một tiếng, thanh âm kia dẫn tới lực chú ý của đội nhân mã phía sau, Ngọc Hi phát giác bọn họ đã nghe được tiếng nên hướng y trông lại, ngay lập tức thềm kêu một tiếng không ổn, cũng đồng thời phát hiện ngoài một tiểu đội binh mã theo sau y còn có một đội binh mã khác.

Không xong rồi! Chắc hẳn phải ta trúng mai phục chứ!

Dung nhan tuyệt sắc của Ngọc Hi khó nén nổi kinh ngạc, phản ứng rất nhanh ghì lại dây cương, muốn ngựa hướng phía trái chạy, lại không ngờ đội binh mã kia đã giục ngựa chạy tới, bởi vì bọn họ cho rằng đội binh mã phía sau Ngọc Hi đối với Ngọc Hi không có lợi, đúng lúc này, đội binh mã phía sau Ngọc Hi cũng vừa đi đến hồ nghi nhìn chăm chú vào động tác của bọn họ, không có ý định hỏi thăm.

Ngọc Hi gãi đầu nhìn hai đội binh mã xa lạ, cắn môi, ánh mắt lộ ra một chút kiên quyết, rất nhanh cưỡi ngựa hướng phía sườn trái chạy trốn.

Mặc kệ là người một nhà hay là địch nhân, chuyện ta bí mật xuất cung cũng không thể để người khác phát hiện!

Ngọc Hi ghì chặt dây cương, sau đó quay đầu lại nhìn, mới phát hiện đội binh mã phía sau y cũng không có đuổi theo, chỉ là đứng im quan sát, mà đội quân phía trước thời điểm khi nhìn thấy y quay đầu ngựa hướng bên trái chạy đi, tướng sĩ đứng đầu liền giơ cao tay phải, chân đá bụng ngựa, ý bảo binh sĩ phía sau đi theo.

“ Bảo hộ”

Thủ lĩnh tướng quân vì sự phân phó của vị kia, không được phép tiết lộ thân phận thực sự của người nọ, cho nên cúi đầu suy nghĩ một chút xưng hô đối với người kia.

Ngọc Hi đi được chưa xa đội nhân mã phía sau, hơn nữa không nghe rõ lời thủ lĩnh tướng quân nói cứ thế chạy, mà Ngọc Hi thấy bọn họ đuổi theo phía sau không ngừng, không khỏi lo lắng.

“ Không xong rồi.....” bọn họ thế nhưng đuổi tới!

Ngọc Hi thềm kêu không ổn, liền quất ngựa chạy nhanh hơn, mặc kệ truy binh phía sau là địch nhân hay là

người một nhà, một đường cưỡi ngựa phóng đi, y phục bay tán loạn, liếc mắt nhìn lại, suy nghĩ vừa chuyển, rất nhanh nằm sấp trên lưng ngựa, mái tóc tùy ý gió lạnh thổi tung bay, ngừng mọi động tác, sau đó vươn cánh tay, dùng lực ôm lấy lưng ngựa, tay áo bị gió thổi nhẹ lay động.

Ngọc Hi nửa người dán chặt trên lưng ngựa, hai chân gắt gao kẹp lấy bụng ngựa, hai tay buông lỏng lấy tấm lụa mỏng che đi khuôn mặt, dù thế nào cũng không muốn để cho mọi người hai bên nhìn thấy rõ gương mặt y; quân sĩ phía sau thấy người phía trước chạy đi cấp đuổi theo, khiến đội quân khác không khỏi người người tròng lộn hai mắt, nhất là Thủy Vô Ngân lại càng là nhìn đến một bộ tức cười.

Lúc này, phó tướng bên cạnh Thủy Vô Ngân ruổi ngựa về phía trước lên tiếng:

“Vương gia, muốn cứu người kia sao?”

Phó tướng nghi vấn nhưng cũng không có cắt ngang suy nghĩ trong đầu Thủy Vô Ngân, hẩn về mặt chấn kinh cùng bộ dạng trợn mắt thẳng tắp nhìn người kia biến mất phía bên trái, mà phó tướng không nhận được trả lời nhin không được đưa tay ở trước mặt Thủy Vô Ngân huy động, ý muốn hẩn tỉnh lại.

Nào biết, Thủy Vô Ngân tự thất thần sau đó tỉnh lại chỉ là về mặt âm trầm, tròng mắt nhìn bên trái, không biết đang nhìn cái gì, sau đó mới thông thả vươn tay đẩy cái tay đang lắc lư không ngừng trước mắt của phó tướng ra, nói ra một chuỗi mệnh lệnh làm người ta phát hoảng.

“Chúng ta..... Tạm thời không đi biên quan!”

Thủy Vô Ngân lời này vừa nói ra, lập tức nhận được ánh mắt kinh ngạc của đám binh sĩ, mọi người đều tròng mắt hướng chỗ hẩn nhìn lại, nhất thời nghi hoặc, thanh âm thảo luận nhất thời vang lên.

Nhìn không được tiếng tranh cãi ầm ĩ ồn ào, Thủy Vô Ngân về mặt âm u nhắc tay ngăn lại thanh âm càng lúc càng cao: “Ngừng! Ai cũng không được dị nghị! Nghe thấy không?” Một tiếng khiển trách uy mãnh vang lên, Thủy Vô Ngân rất vừa lòng nghe thấy bốn phía lần nữa khôi phục lại sự yên lặng.

“Ách..... Vương gia” Phó tướng ủy khuất ánh mắt hạ xuống, e dè lên tiếng: “Nếu Thái hậu hỏi.....” ánh mắt mang theo sự e ngại phó tướng rất hiểu tính tình Thái hậu, nàng sẽ không khinh nhẹ người không làm tốt công đạo.

Thủy Vô Ngân giận dữ, tròng trự phó tướng nói nhiều, cắn răng nói:

“Ta chịu trách nhiệm!”

Nghe Vương gia đảm bảo, phó tướng lúc này mới thở ra một hơi, lui tới một bên.

“Vậy hiện tại chúng ta.....”

Thủy Vô Ngân chăm chú nhìn làn khói bụi bên trái: “Hiện tại..... Đi bắt người kia!” ánh mắt Thủy Vô Ngân rất nhanh lạnh như băng, lạnh lùng lên tiếng.

Nếu ta không nhìn lầm, người kia chính là nam nhân trong lòng ta rất muốn! Hừ hừ.....

Khuôn mặt âm tàn, Thủy Vô Ngân từng phát thệ qua, mặc kệ người kia là sống hay chết, hẳn đều phải tìm được người kia rửa nhục!

Cho nên, hẳn mới cần xác định trước người vừa rồi có phải là ‘ người kia ’ hay không?

Ngọc Hi a Ngọc Hi, chỉ trách người không nên đụng vào ta!

Ngọc Hi cười ngựa liêu minh chạy như điên đến giữa cánh rừng, chạy một vòng quanh các gốc cây, một lúc lâu vẫn như cũ tìm không thấy lối ra, hoang mang rối loạn ngoái đầu nhìn lại đám nhân mã truy đuổi phía sau hướng y chạy tới.

Cứ như vậy là không được!

Cẩn rằng một cái, Ngọc Hi dứt khoát quay ngựa lại, tư thế oai hùng hiên ngang xoa cằm: “Các người là ai?” thanh âm bình tĩnh, Ngọc Hi nắm trụ dây cương, đứng ở trước mặt đám truy binh kia.

Nghe vậy, đám người kia đều lộ ra vẻ mặt khó xử, Ngọc Hi sắc mặt trầm trọng thấy bọn họ đều khom người, cùng kêu lên nói:

“ Hoàng Thượng, chúng tôi là do Tể tướng phái tới bảo hộ ngài.”

Ngọc Hi nghe xong, lập tức trương ra vẻ mặt tươi cười, khoe môi ngạo nghễ giương lên, ánh mắt lạnh lùng khiến người khác sợ hãi.

“ Hoàng thượng kia theo như lời các người nói là ai? Các người nhận nhầm người rồi đi!”

“Nhưng là.....” thủ lĩnh tướng quân muốn mở miệng phản bác, lại thấy vẻ mặt Ngọc Hi không kiên nhẫn nên ấp a ấp úng.

“ Ta đã nói các người nhận sai người rồi.” Ngọc Hi thản nhiên nói.

“ Chúng tôi không nhận nhầm người, ngài rõ ràng chính là hoàng đế bệ hạ Phong quốc — Ngọc Hi a!”

Ngọc Hi vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu đứng tại chỗ, hai tay vòng trước ngực, trừng mắt nhìn những binh sĩ đang

trước này, không khách khí nói:

“ Ta nói lại lần nữa, ta, không, phải, Ngọc, Hi!”

Lúc này, phó tướng bước ra, hần giật nhẹ góc áo tướng quân, đứng ở phía sau thủ lĩnh tướng quân, vẻ mặt cẩn thận hỏi:

“ Tướng quân, có phải chúng ta nhận nhầm rồi hay không?”

“Ngu ngốc! Chúng ta từ sau khi rời Hoàng Thành vẫn luôn đi theo phía sau Hoàng Thượng, đâu có thể nào tính sai!”

Như vậy cường điệu, tướng quân nhin không được nghiêng đầu thưởng cho phó tướng một cái bạt tai, chỉ thấy phó tướng một bên khóc thét một bên lui xuống; Nhìn nhất cử nhất động của bọn họ, Ngọc Hi nhin không được phì cười, tiếp theo, sắc mặt thủ lĩnh tướng quân đột nhiên khẽ biến trờng mặt nhìn Ngọc Hi.

“ Hoàng Thượng! Thỉnh để chúng tôi bảo hộ ngài!”

“ Các người vì cái gì như vậy khẳng định ta là cái kia ‘Ngọc Hi ’? ” Ngọc Hi miết miết tấm lụa mỏng che mặt, khuôn mặt lộ ra một tia cười mỉa mai.

“ Đây.....”thủ lĩnh tướng quân đột nhiên dừng một chút, lắc lư đầu sau đó mới khẳng định nói: “Người có phải là Hoàng Thượng của chúng ta hay không, chỉ cần lấy cái khăn che mặt của người ra sẽ biết!”

“Có bản lĩnh tới đi!”

Giương lên một nụ cười lạnh, Ngọc Hi hướng binh tướng tóm lấy một thanh trường kiếm, chính thức hạ chiến thiếp, thấy thế, thủ lĩnh tướng quân liền giơ cao tay phải ra mệnh lệnh:

“Không được phép đả thương người, Lên –!”

Phía xa một đội quân mã khác đang nhìn đều là một mảnh trầm mặc, thanh y nam tử đã có bảy phần xác định nam tử kia chính là cừu gia hần một lòng muốn tìm — Ngọc Hi, bởi vì hai năm trước hần ở trong hoàng cung đã gặp qua thân hình cùng thủ pháp của Ngọc Hi, bất quá, đối với y vì cái gì sẽ cùng người một nhà đối địch, chuyện này hần vẫn còn hoài nghi.

Trong vòng mấy phút ngắn ngủn, Ngọc Hi liền dễ dàng đem các tướng sĩ đánh cho tan tác tả tơi, mặt xám mảy tro, mấy binh sĩ còn lại đều lùi lại phía sau, nhất nhất phòng hộ, sau đó, chỉ thấy tướng quân mặt mày đều tái, vội vàng kêu mấy thủ hạ không bị thương nâng người bị thương lên, tập hợp phía sau hần, chờ mệnh lệnh kế tiếp của hần.

“Hoàng, Hoàng Thượng, chúng ta quyết định về hoàng cung trị liệu người bị thương trước, sau đó lại phái một nhóm người khác đến bảo hộ ngài.” thủ lĩnh tướng quân nói xong, nhìn lại mấy người huynh đệ bị thương kêu không ngớt.

Ngọc Hi mím môi cười khê, từ chối cho ý kiến nói:

“Ta đã nói qua ta không phải người các ngươi muốn tìm!”

Nói xong, nhìn thủ lĩnh tướng quân vẻ mặt phần hận quay đầu rời đi, Ngọc Hi lúc này mới nhẹ nhàng cười khê một tiếng; Theo sát phía sau, một đội nhân mã khác theo ám lệnh của Thủy Vô Ngân đi tới phía sau Ngọc Hi, tiếp theo, Thủy Vô Ngân cầm lấy một thanh chủy thủ kề sát trên cổ Ngọc Hi, đợi khi một trận lạnh lẽo xẹt qua cần cổ, Ngọc Hi kinh ngạc quay đầu nhìn lên, không khỏi lập tức hấp một ngụm khí lạnh, hai mắt mở to nhìn nam nhân quen mắt phía sau đang kề dao vào cổ y, đôi môi đỏ như chu sa lằm bằm kêu lên một cái tên xa cách rất lâu.

“..... Người là..... Thủy Vô Ngân.....?”

Nghe vậy, khóe môi Thủy Vô Ngân giương lên một nụ cười âm hiểm lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai giải khai cái khăn che mặt của Ngọc Hi, theo đó lộ ra dung nhan tuần tú so với nữ tử còn đẹp hơn, cùng một mái tóc đen huyền thật dài phiêu tán.

“Người..... Sắp trở thành tù nhân của ta!”

Nhìn tấm lụa mỏng trên mặt bay xuống, một chút bất an lập tức nhảy lên trong lòng Ngọc Hi, mím môi, chần chừ!

5. Chương 4

Tại đại điện Huy hoàng hai nam tử ngồi trước điện, trong đó một người là điện tiền thị vệ Vân Thiên, mà người một khác chính là tể tướng Phong quốc Ứng Thiên Tình.

Vấy lui thị nữ trong phủ, Ứng Thiên Tình mặt không chút thay đổi nhìn Vân Thiên bộ dáng cúi đầu sầu lo.

Xem ra chuyện ta giao phó Vân Thiên đã thất bại

Cảm thấy ngượng ngùng không thú vị, Ứng Thiên Tình nâng mắt lên nhìn biểu tình của Vân Thiên không biết nên như thế nào cùng hần mở miệng, nhẹ giọng nói:

“ Như thế nào? Có phải hay không mất người rồi?”

Nghe thấy ngữ khí Ứng Thiên Tình xen lẫn một chút tiểu ý, Vân Thiên ngẩng đầu lên, cau mày.

“ Hoàng Thượng ngài ấy..... Dem toàn bộ người chúng tôi đuổi đi hết!”

Nghe vậy, Ứng Thiên Tình chỉ cắn môi, nhìn không ra trên mặt có một chút gì kinh ngạc.

“ Bỏ đi..... ”

“Như vậy..... Ngài có thể trước thả người sao?”

Vân Thiên thấy Ứng Thiên Tình khi nhắc tới Hoàng Thượng đột nhiên bật cười, nghĩ đến Ứng Thiên Tình là muốn nhận lời thả thê tử hần; Liếc mắt nhìn thái độ nơm nớp của Vân Thiên, Ứng Thiên Tình vội vàng hướng ngoài điện hô một tiếng.

“A Đồng—”

Chỉ chốc lát sau, hần nhìn thấy thủ vệ a Đồng ở ngoài cửa sải bước vào trong điện, đối với Ứng Thiên Tình khom người, nói:

“ Vâng, ngài có gì phân phó?”

“Dem nàng dẫn tới.....”

“Vâng!” a Đồng lập tức lại rời đi.

Nghe vậy, Vân Thiên đáy lòng vui mừng, thầm nghĩ, xem ra Tể tướng là người nói chuyện giữ lời!

Đợi a Đồng lần nữa bước vào điện, hần dẫn theo sau một phụ nhân xinh đẹp hai tay bị còng, tóc mai tán loạn, y phục lộn xộn.

“Buông ta ra, buông ta ra!” phụ nhân bị đẩy vào trong điện vẫn không ngừng lên tiếng kháng nghị, đợi nàng ngẩng mặt lên, nước mắt liền lập tức chảy ra, kêu to: ” a Thiên!” phụ nhân đáy mắt đầy lệ quang nhìn Vân Thiên ngồi trên điện.

Khẽ ho một câu ý bảo a Đồng thối lui ra cửa, Ứng Thiên Tình liếc nhìn Vân Thiên vội vàng gấp rút hướng phía thê tử chạy nhanh tới bên cạnh.

“ Là ta không tốt, là ta không tốt..... Thực xin lỗi.....”

Vân Thiên không ngừng lên tiếng khiển trách mình, khiến thê tử nhịn không được ở trong ngực hân khóc rống đến thất thanh.

Ứng Thiên Tình một bên nhìn, một bên nhìn hướng a Đồng ngoài cửa, mà a Đồng sau khi nhận được tín hiệu liền bước vào cửa, hai tay giữ chặt vai Vân phu nhân, đem nàng tách khỏi lòng ngực Vân Thiên, lần nữa đẩy nàng đi ra ngoài cửa.

“ Phu quân! Cứu ta a! Phu quân—”Vân phu nhân bị a Đồng dẫn đi vẫn một đường kêu khóc không ngớt.

Vân Thiên đỏ mắt trừng trụ Ứng Thiên Tình tuần nhan không biểu tình, cắn răng trầm giọng nói:

“ Người đã nói người sẽ thả thê tử ta ra.”

Ứng Thiên Tình thấy sắc mặt Vân Thiên hé ra tia oán hận, nở nụ cười: “ Ta là nói qua, nhưng ta cũng nói rồi, nếu người không hoàn thành nhiệm vụ, phu nhân của người ta cũng không thể trả lại cho người.....” gương lên khóe môi, Ứng Thiên Tình cười đến rất tà mị.

Vân Thiên tức giận đầy mặt: “ Người đây tiểu nhân –!”

“ Nào có! Ta chỉ là ôn tập một chút này nợ Hoàng Thượng các người dạy cho ta thôi.....” Ứng Thiên Tình ngẩng đầu mỉm cười nói.

“ Người –!”

Dùng khóe mắt ngắm nhìn Vân Thiên cơn tức sắp bùng nổ, Ứng Thiên Tình thập phần hiểu được cái gì kêu chuyển biến tốt hãy nhận, bật cười, quay đầu hướng Vân Thiên biểu tình khùng bố nói: “ Ta cho người một cơ hội nữa..... Ta muốn biết Hoàng Thượng chỗ nào, hơn nữa đúng hạn hồi báo cho ta! Còn có, ta sắp làm một cuộc đảo chính, người nếu muốn tính mạng thê tử cùng nhi tử người, phải đứng về phía ta.....”

Nụ cười gian xảo, Ứng Thiên Tình rất rõ lựa chọn cuối cùng của Vân Thiên là gì.

“ Người sẽ không có kết cục tốt!” Vân Thiên cắn răng nguyên rửa.

Ứng Thiên Tình cười ha ha: “ Đồng loa không có tư cách nói như vậy!”

Trùng trùng nhìn Ứng Thiên Tình, Vân Thiên thầm nguyên rửa Ứng Thiên Tình, hy vọng lão thiên gia đừng quá như ý hắn!

“ Người..... Sắp trở thành tù nhân của ta!”

Ngọc Hi trừng lớn hai con ngươi, không chớp mắt kinh ngạc nhìn khuôn mặt người kia.

Bình tĩnh lại tâm thần, Ngọc Hi bởi vì bị chảy thủ để ở cổ mà hơi hơi ngẩng cao đầu, dùng khóe mắt liếc nhìn Thủy Vô Ngân rất nhanh xẹt qua một chút cười tà, nhú mày không giận.

“ Thế nào? Vương gian tôn quý của Hỏa nô nô quốc các ngươi chỉ biết sử dụng loại thủ đoạn tiểu nhân này thôi sao? Thật đúng là không cao minh lắm a!” lời Ngọc Hi nói có chút châm biếm, nhìn thấy Thủy Vô Ngân sắc mặt khê biến, khóe môi hồng nhuận cao hứng vênh lên.

Sách! Ta tưởng rằng chúng ta hai năm không gặp nhau, Thủy Vô Ngân nói không chừng sẽ trở nên thông minh một chút, không nghĩ tới hắn vẫn là bộ dáng cũ!

Thủy Vô Ngân tức giận sắp bùng nổ, chảy thủ cầm trong tay tăng thêm một chút lực, trầm giọng nói:

“ Câm miệng! Hừ! Ngọc Hi, ngươi hiện tại nhưng là tù nhân của ta!”

Thủy Vô Ngân hận không thể đem nam tử xinh đẹp trước mắt người này đã đùa cợt chính mình bóp nát, cắn chặt răng nhịn xuống cơn tức trong lòng, hơn nữa, hắn đã chờ không kịp muốn một chút hảo hảo chiêu đãi vị khách quý này!

Ngọc Hi? Mọi người rõ ràng nghe được Thủy Vô Ngân hô lên hai chữ kia giống như xuất ra từ lửa giận, người người sắc mặt đều khê biến, bởi vì Ngọc Hi chính là Hoàng Thượng đương nhiệm Phong quốc!

Sự tình trọng đại, trước ánh mắt của mọi người phó tướng chạy đến bên cạnh Thủy Vô Ngân, ghé lỗ tai nhỏ giọng hỏi:

“ Vương, Vương gia, hắn..... Thật là Hoàng Thượng phong quốc sao??

Thủy Vô Ngân bắt mắt trừng: “ Ta nói phải là phải! Cho dù Ngọc Hi có hóa thành tro bụi, ta vẫn nhận ra hắn!”

Ta vĩnh viễn sẽ không quên chính Ngọc Hi này là đầu sỏ, làm hại ta hai năm trước sau khi về nước bị người dân cả nước vứt bỏ, gây ra rất nhiều lời chửi rủa hoàng thất, hắn đáng chết!

Ngọc Hi thấy Thủy Vô Ngân còn đang đắm chìm trong những ký ức thống khổ trước kia, liền khê nâng tay phải đang cầm kiếm, hướng lên trên, đánh rơi chảy thủ của Thủy Vô Ngân để ở cổ, Trong lúc Thủy Vô

Ngân còn đang kinh ngạc lên ngựa chạy trốn, Thủy Vô Ngân nhanh chóng định thần lại tiếp nhận loan đao phó tướng bên cạnh, hướng về phía trước đuổi theo Ngọc Hi.

Thấy thế, những binh sĩ phía sau Thủy Vô Ngân đều lên ngựa, đều hướng phía Ngọc Hi cùng Thủy Vô Ngân đuổi theo, kết quả, Thủy Vô Ngân không kiên nhẫn vung loan đao lên, Ngọc Hi buông tay cầm cương, ở trên ngựa cong thắt lưng, chỉ có một chút tóc dài bị gạt rơi xuống.

Ngọc Hi lập tức mặt lạnh lùng: “ Người làm ta tức giận, họ Thủy kia”

Lúc này, phó tướng cũng đã ruổi ngựa về phía trước, một cái nháy mắt, Thủy Vô Ngân nhanh nhẹn nhảy lên ngựa, tay không chế cương ngựa; thừa dịp Ngọc Hi huy kiếm về phía trước, Thủy Vô Ngân bỗng nhiên tâm sinh nhất kế, nằm phục người xuống, khiến mũi bị cắt xén một chút, hấn nhấc chân hướng bụng ngựa Ngọc Hi đạp một cước, nhất thời con ngựa bị chấn kinh nhảy dựng, hí lên!

Cuối cùng, Ngọc Hi bị ngã xuống khỏi lưng ngựa, mắt nhìn yêu cầu chạy về thảo nguyên, muốn đứng lên nhặt lại trường kiếm bị văng một bên, một thanh dao nhỏ màu bạc lóe ra trong chớp mắt để ở vết hầu y.

Nhảy xuống lưng ngựa, Thủy Vô Ngân dùng đao ngăn lại động tác của Ngọc Hi, hai người vừa nâng mâu, liền cúi đầu, nhìn lẫn nhau.....

“ Trò chơi..... Dừng ở đây!” Thủy Vô Ngân cười tà nói.

Ánh mắt không chịu thua, Ngọc Hi ngạo nghễ không nói gì.

“ Đây! Các người ai lấy cho ta một sợi dây đến a?” quay đầu lại, Thủy Vô Ngân lên tiếng.

“Không, không có, Vương gia.....” Phó tướng khó xử nói xong, nhìn bốn phía một mảnh rừng cây xanh tốt, “Ồ đây là nơi hoang vu.....”

Nghe xong một chuỗi dài phế ngôn, Thủy Vô Ngân tức thời vẻ mặt không vui, trách mắng: “Kêu người tìm thì tìm, vô nghĩa nhiều như vậy làm gì?”

Dáng vẻ kiêu căng ngang ngạnh của vương gia Thủy Vô Ngân lại xuất hiện rồi, khiến cho sắc mặt mọi người khổ sở một phen.

“ Hảo, Hảo, ta tìm là được.....” phó tướng ở trước mặt Thủy Vô Ngân rất e dè, một hồi qua đi, lập tức biến thành một khuôn mặt giận dữ đáng sợ, vênh mặt hất hàm sai khiến: “Nghe thấy không? Còn không mau đi tìm! Mau a!”

Vừa nghe, mọi người lập tức xoay người tản di xung quanh tìm kiếm, lúc này tại chỗ chỉ còn lại có Thủy Vô Ngân cùng Ngọc Hi bị bắt; Thủy Vô Ngân mệt mỏi ngồi trên tảng đá lớn nghỉ ngơi, nhưng cảnh giác

của hắn cũng không có nửa điểm lơ lửng, loan đao như cũ để ở cổ Ngọc Hi.

“ Hừ, chung quy cũng có một ngày như vậy a! Ngọc Hi, người rốt cục cũng rơi vào tay của ta!”

Thủy Vô Ngân thấy Ngọc Hi quay đầu đi không quá quan tâm biểu tình của hắn, Thủy Vô Ngân trong lòng toát ra một cỗ tức giận đến mức xanh mặt, hắn không tin Ngọc Hi khó lay chuyển như vậy, khước môi giương lên một nụ cười gian xảo, hơi nhồm người dậy, đem loan đao dời qua một chút, sau đó ngồi xổm xuống trước mặt Ngọc Hi, thị uy cười cười.

“ Như thế nào? Người không chấp nhận được sự thật mình bại dưới tay ta sao?”

Nghe vậy, Ngọc Hi nghiêm nghị quay đầu lại, nhướng nhướng mày, khước môi khẽ nhếch: “Một vương giả vĩ đại có thể nhận mình tạm thời thất bại, xem ra, chỉ số thông minh của Vương gia tôn quý hỏa nô nô quốc cũng chỉ có như thế, ha ha.....” thật sự là rất buồn cười!

“Người –!”

Ngửa đầu trợn mắt cắn răng, Thủy Vô Ngân nắm chặt loan đao, hướng cổ Ngọc Hi lần tới một tấc. Ngọc Hi cúi mặt nhìn loan đao sắp uy hiếp sinh mệnh mình, hơi hơi mím môi, tựa tiểu phi tiểu, tựa hồ không quá sợ Thủy Vô Ngân sẽ động thủ làm thịt y, tiếp tục lớn mật mà khiêu khích đối phương, giống như là có ý đồ khác.

Thủy Vô Ngân chăm chú nhìn khuôn mặt trắng như tuyết cùng đôi môi đỏ như chu sa của Ngọc Hi, giống như là hiểu thấu ý đồ của Ngọc Hi, nháy mắt giương lên một nụ cười.

“ Người phải thất vọng rồi Ngọc hi, ta sẽ không để người thỏa đáng!” muốn dùng phép khích tướng để khích ta sao? Còn khuya lắm, hừ!

Người này khi nào thì trở nên thông minh nhỉ?

Không lâu sau, nhóm thủ hạ xung quanh đã trở lại, tại nơi hoang vu này chỉ có cỏ dại chẳng có thứ gì có thể dùng để buộc chặt, vì thế bọn họ đen mặt nhất nhất cưỡi ngựa quay trở lại, xuống ngựa, cúi đầu.

“ Bẩm báo Vương gia! Nơi này cái gì cũng không có.....”

Phó tướng điếm xong nhân số sau đó tiến về phía trước cúi người, cùng Thủy Vô Ngân trình báo:

Kỳ thật, khi bọn họ mặt xám mày tro trở lại chỗ cũ, Thủy Vô Ngân sớm đã có chuẩn bị tâm lý, liền hạ lệnh yêu cầu phó tướng dắt ngựa hắn qua, khi phó tướng đem ngựa dắt đến, Thủy Vô Ngân liền yêu cầu phó tướng chặt bỏ dây cương trên cổ con ngựa, phó tướng làm theo sau đó thật cẩn thận đem sợi dây cương trình lên, Thủy Vô Ngân vừa quay đầu lại liền thoáng nhìn thấy Ngọc Hi nhú mày, hiển nhiên là rất ghét,

nhưng là, Ngọc Hi càng không thích, Thủy Vô Ngân càng cao hứng.

Vì thế, Thủy Vô Ngân bắt phó tướng thay hắn tiếp nhận loan đao, trước sự phẫn giận của Ngọc Hi, cầm lấy dây cương, tự tay túm lấy hai tay Ngọc Hi, trói lại thật chặt.

“ Người tốt nhất đừng nghĩ trốn, hừ!”

Tâm tình tốt làm cho khoe môi Thủy Vô Ngân giương lên một độ cong, thấy Ngọc Hi có chút tức giận, không phải là tức giận vì bị bắt, còn có một tia lo lắng sự việc hắn vẫn chưa hoàn thành.

“ Người tốt nhất nhanh thả ta ra.” khuôn mặt tuyệt mỹ của Ngọc Hi lạnh lùng, trầm giọng nói.

Thủy Vô Ngân đang trói hai tay Ngọc Hi nhếch môi cười, thật mạnh hừ một tiếng.

“Đừng vọng tưởng, Ngọc Hi, người chính là vũ khí đàm phán tốt nhất của Hỏa nô nô quốc chúng ta!”

“Người! ” Ngọc Hi kinh ngạc há mồm, hai mắt trừng lớn.

Đàm phán? Chẳng lẽ bọn họ muốn bắt ta là vì có liên quan đến sự việc Tây hà sao, nếu thật sự là như vậy, chuyện này liền không xong rồi!

Thủy Vô Ngân cười yếu ớt, khi Ngọc Hi đang phân tâm con ngựa yêu quý mất đi dây cương, đem Ngọc Hi kéo lên ngựa, an trí trước người, bàn tay chế trụ thắt lưng mảnh khảnh của Ngọc Hi, chớp mũi ngửi lên mái tóc dài tỏa ra mùi hương nhạt nhạt.

“Làm gì — người?”

Ngọc Hi há mồm muốn mắng, thân thể giây dựa không ngớt, bất đắc dĩ Thủy Vô Ngân giận dữ liền giơ tay lên hướng cổ Ngọc Hi đột nhiên đánh xuống, mắt thấy Ngọc Hi ngất ở trong lòng Thủy Vô Ngân, mọi người không khỏi hút một ngụm khí lạnh.

Vừa lòng mỉm cười, Thủy Vô Ngân lúc này mới lên tiếng:

“Bãi giá hồi cung!”

Giục ngựa băng băng trên đường, Thủy Vô Ngân dẫn các bộ hạ thoải mái đi ra khỏi rừng cây, đem Ngọc Hi hôn mê bất tỉnh ôm chặt vào lòng, thỉnh thoảng khống chế ngựa đồng thời cúi đầu nhìn Ngọc Hi nằm úp sấp trước người ngoan ngoãn an phận, khoe miệng hơi hơi lộ ra một nụ cười thỏa mãn, nhớ đến hai năm trước lần đầu gặp Ngọc Hi là ở bên cầu Chu Tước thủ phủ Phong quốc.

Khi đó, Ngọc Hi một thân trang phục nữ tử, đóng giả thành vị hôn thê Sở Anh thống trị Lâm quốc, nàng đứng ở trên đàn tư thế oai hùng lẫm liệt, không thể xâm phạm, Thủy Vô Ngân căn bản là không biết nàng nguyên lai là thân nam nhi, hơn nữa lại là đế quân Phong quốc -Ngọc Hi, càng không ngờ gặp nội gián Phong quốc cùng Hỏa nô nô quốc muốn hợp mưu cướp vương vị Phong quốc!

Thủy Vô Ngân lấy một loại ánh mắt dường như mê muội nhìn chăm chăm khuôn mặt nàng, vẻ mặt kia giống như là thiên nữ thánh khiết không chút bụi trần, cùng với khóe môi cười như không cười, in sâu vào trái tim hắn, khiến hắn sa vào tình ái, lần đầu tiên, hắn vì một nữ tử mà động tâm, ánh mắt không rời khỏi khuôn mặt nàng.

Có được nữ tử mỹ mạo như hoa lại trí tuệ hơn người thật tốt!

Hoảng hốt, Thủy Vô Ngân có một loại cảm giác kiếp trước của hắn chính là nàng ! Nhưng là, không nghĩ tới khi hắn vừa mở miệng tán thưởng mỹ mạo cùng trí tuệ của nàng, nàng mới lộ lời phủ nhận nàng kỳ thật là thân nam nhi, cũng không phải là cô nương bình thường, hơn nữa còn là Hoàng thượng Phong quốc mà Hỏa nô nô quốc muốn bắt, Ngọc Hi!

Chuyện này thật sự đối với Thủy Vô Ngân mà nói giống như là một đả kích lớn nhất, giống như sấm sét giữa trời quang mây tạnh, vì thế, trước mắt hắn nhất thời trở nên mặt xám mày tro, cuối cùng còn thua dưới tay đối phương, để cho Ngọc Hi bắt được quay ngược lại uy hiếp Hỏa nô nô quốc.

Vì muốn chuộc ta về, mẫu hậu còn kiên quyết yêu cầu hoàng huynh đáp ứng tất cả điều kiện Phong quốc đưa ra, thậm chí dẫn tới triều đình bị tiếng xôn xao bốn phía, khuất nhục này, ta không có một ngày quên đi!

Thủy Vô Ngân sau khi trở về nước, còn bínhmóm hoàng tộc khinh thường cùng xa lánh, người dân cũng đi theo phỉ nhổ hắn, nói hắn là tội nhân hại nước hại dân, đối với hắn nhục mạ thủy chung không ngừng.

Ngay cả binh quyền hoàng huynh cũng thu hồi lại, hiện tại ta chỉ là một người hư danh, một thân vương gia không có nửa điểm quyền lực mà thôi, đây hết thấy..... Đều do Ngọc Hi trước mắt làm hại!

“Chá –!”

Thủy Vô Ngân đá bụng ngựa, ở trước mắt mọi người giục ngựa chạy như bay, không để mọi người đang há hốc mồm thấy được trên mặt hắn hiện ra chút phẫn hận bất bình cùng yêu say đắm.

Ta muốn Ngọc Hi bồi thường ta hết thấy đã mất!

Bởi vì đường xá Hỏa nô nô quốc có chút xa xôi, sau khi bắt được Ngọc Hi, Thủy Vô Ngân tiên phong cưỡi ngựa đi tới một tiểu điểm cách Hỏa nô nô quốc không xa nghỉ ngơi, chờ khi đám nhân mã đuổi kịp bọn họ đã cùng nhau nghỉ ngơi.

Khi Thủy Vô Ngân ôm Ngọc Hi tiến vào tiểu điểm, toàn bộ ánh mắt mọi người trong tiểu điểm liền hướng bọn họ phóng tới, nhũu nhũu mảy, Thủy Vô Ngân liền lấy áo choàng từ trên đầu Ngọc Hi chụp xuống, tái ngẳng đầu, hần nhận phát hiện ra những ánh mắt kia trừng bọn hần càng thêm mãnh liệt.

Trùng lớn mắt đảo qua bốn phía, Thủy Vô Ngân liền thanh hô đám tiểu nhị sau đó hướng lầu 2 đi lên, thấy thế, tiểu nhị nhanh trí theo sau hần hỏi: “Khách quan, ở trọ sao? Đến, đến, để tôi dẫn đường ngài!”

Tiểu nhị vẻ mặt vui sướng cùng tiếng huyền náo nói chuyện, Thủy Vô Ngân lạnh lùng nhìn hần, nhất thời, tiểu nhị nhỏ lại thanh âm sợ tới mức run rẩy đầu vai, lung túng cười một cái sau liền nhìn Thủy Vô Ngân nghênh ngang đi, lúc này, có nhân ở phía sau vỗ vỗ vai hần.

“Cái gì, chuyện gì?” tiểu nhị ánh mắt lóe sáng quay đầu hỏi.

Phó tướng mỉm cười xoay người chỉ hướng những người liên can phía sau hần nói: “Chúng ta cùng vị vừ rồi kia đều ở trọ.”

Nghe vậy, Tiểu nhị giương mắt nhìn một đoàn người chi chút kia.

Thủy Vô Ngân ôm Ngọc Hi đi tới trước cửa một phòng, một cước đá văng cánh cửa, hiên ngang tiến vào nhĩ phòng lầu hai, trong phòng bố trí đơn giản, trên bàn bày sẵn một xấp giấy cùng bút, tuy rằng đơn giản, nhưng cũng không thể nói không được tao nhã.

Đem Ngọc Hi đặt trên giường có chăn mềm, Thủy Vô Ngân đưa mắt nhìn chung quanh, duỗi thẳng thắt lưng thông thả đi đến trước cửa, xem xét lầu hai tiểu điểm một hồi, bất ngờ ở góc thang lầu có một đạo mâu quang lợi hại đang chăm chăm nhìn hần, vì thế hần liền đem cánh cửa đóng lại.

Xem ra..... Đêm nay tựa hồ sẽ rất náo nhiệt!

Thủy Vô Ngân hơi cong khóe môi, ngượng ngạo cười, hần quyết định nhận khiêu chiến đối với danh dự trong lòng hần. Quay đầu, Thủy Vô Ngân sải bước đi đến bên giường, ánh mắt không chớp nhìn chăm chăm Ngọc Hi, theo ánh mắt miêu tả khuôn mặt tuyệt sắc của Ngọc Hi, đưa tay kéo qua một chiếc ghế ngồi sát mép giường, cứ như vậy nhìn Ngọc Hi, nhưng lại làm cho hần nhớ lại những khuất nhục trước kia phát sinh trên người hần

Đều là y! Nếu không có Ngọc Hi, ta sẽ hảo hảo mà hoàn thành công đạo hoàng huynh, canh chừng lãnh thổ vì Hỏa nô nô quốc!

Chính là như vậy không sai! Lúc ấy nếu không có y..... Hết thấy chắc chắn không giống như thế!

Ánh mắt âm trầm, Thủy Vô Ngân suy nghĩ về những nhạo báng cùng sỉ nhục của thân tộc giành cho hần, một cỗ khí giận liền hùng hực thiêu đốt tâm trí hần, khiến cho hần thoảng như bị bịt kín hai mắt không thấy rõ sự thật, thông thả vươn tay ra, mím môi cắn răng, nhìn chăm chú khuôn mặt trắng nõn của Ngọc

Hi, nhất thời, một bóng đen che khuất ánh sáng nhạt nhẽo trên người Ngọc Hi.

“ Nếu..... Người chết rồi.....” thanh âm trầm thấp, Thủy Vô Ngân bò lên giường, cúi người gần sát bên môi Ngọc Hi, ánh mắt nồng nhiệt, “ a.....”giống như là nghĩ đến cái gì trong lòng nhất thời một trận kinh hô, Thủy Vô Ngân âm hiểm cười:“ Nếu người chết như vậy rất tiện nghi cho người, người yên tâm, ta sẽ hảo hảo đối đãi người! Ngọc hi.....” nâng cao cằm, Thủy Vô Ngân thu lại thanh âm, bởi vì hắn muốn Ngọc Hi cũng như hắn ném thử đau đớn bị phản bội.

Thủy Vô Ngân nói xong, Ngọc Hi liền mở to mắt tỉnh lại, khi y phát hiện trên đầu mình có một bóng ma vẽ mặt liền một bộ dạng mê mang há hốc mồm, mà trái tim chậm nửa nhịp, ánh mắt nghi hoặc, nhưng tràn ngập sự ngây thơ cùng dự hoặc, khiến cho Thủy Vô Ngân nhìn không được trong lòng lâm vào tình trạng kinh hoàng, giật mình ngốc lăng nhìn y.

Thoáng chốc, cái loại cảm giác này giống như lần đầu gặp gỡ lạng lẽ dâng lên.

Thủy Vô Ngân sững sờ tại chỗ nhìn Ngọc Hi dưới thân nhú mày cau mặt, gương mặt mờ mịt không hiểu chuyện gì đang xảy ra, y bào trên người bởi vì một đường bị ôm mà hơi hơi nhăn lại, đầu tóc cũng toàn bộ rối tung xuống.

Ngọc Hi hơi cảm thấy toàn thân có một chút đau đau, theo bản năng vươn tay xoa cổ vai trước, đôi môi đỏ như chu sa trương nửa ngày mới thốt ra hai chữ.

“Hảo..... Đau.....” là người nào chân tay thô như vậy chứ? Ta nhất định phải đem người này giáng mấy cấp!

Chớp chớp đôi mắt, Ngọc Hi chậm rãi phục hồi lại tinh thần, quay đầu nhìn lại liền thấy một người không nên nhìn thấy.

“ Thủy Vô Ngân? Người ở đây làm gì?”

Thủy Vô Ngân ngẩn ra thật lâu, bởi vì câu nói này của Ngọc Hi mà mày hơi nhíu lại.

Hắn rốt cuộc có nên làm rõ ràng thân phận mình lúc này hay không a? Còn buồn cười hỏi ta tại sao ở đây? Chắc không phải..... không phải là bị ta đem đầu chấn hư rồi chứ?

Thủy Vô Ngân hoài nghi liếc mắt nhìn Ngọc Hi một cái, thấy muốn sửa sang lại y phục lại phát hiện hai tay bị trói, quay đầu trừng mắt nhìn lại hắn.

“ Mau thả ta ra!” con mắt đảo qua lại trên mặt Thủy Vô Ngân, Ngọc Hi rốt cục nhớ tới hắn vì sao lại ở chỗ này.

“ Không! ”Thủy Vô Ngân lãnh đạm đáp lại.

“ Ngươi –! Tiểu nhân dê tiện vô sỉ, mọi rợ!” Ngọc Hi đảo cặp mắt trắng dã nổi giận mắg.

Nào biết, Thủy Vô Ngân nhưng lại quay đầu trừng mắt nhìn Ngọc Hi, một tay kéo lấy áo y, buộc y cùng hấn đối diện.

“ Ngươi tốt nhất ngậm miệng lại!”

Nắm trụ áo Ngọc Hi, Thủy Vô Ngân nhin xuống lửa giận trong giọng nói, hai mắt chớp cũng không chớp, thấy Ngọc Hi trừng lớn đồng tử căm tức nhìn mình, Thủy Vô Ngân đột nhiên đem môi hấn áp lên môi Ngọc Hi, bàn tay cô trụ eo nhỏ của đối phương, sau đó, thô bạo trừng phạt cánh môi mềm mại của Ngọc Hi; Ngọc Hi tức giận mở to mắt, vẻ mặt không dám tin, hé miệng hung hăng cắn Thủy Vô Ngân một ngụm, bị đau, Thủy Vô Ngân lúc này mới thô lỗ đem Ngọc Hi đẩy tới mép giường.

Thủy Vô Ngân tùy ý tơ máu trên khóe miệng mình, vẻ mặt điên cuồng muốn trừng chết Ngọc Hi, Ngọc Hi trên giường mái tóc dài tán loạn, một thân y phục hỗn loạn, nhưng như cũ xinh đẹp bất khuất, nhất thời tim đập thành thịch.

“..... Lớn mật..... Phạm thượng!”

Ngọc Hi không ngừng thở dốc, hai má phỉếm hồng cùng cánh môi bị hôn đến đỏ lên nói, cho dù thân là con tin, bộ dáng kiên cường bất khuất kia vẫn như trước, ánh mắt trách cứ nhìn Thủy Vô Ngân.

Ánh mắt Thủy Vô Ngân giống như thợ săn nhìn thấy con mồi trừng trụ Ngọc Hi, lại thành linh bổ nhào đến, bất ngờ áp đảo khiến Ngọc Hi không kịp phòng thân: “Ta đây liền làm ra chuyện lớn mật hơn nữa!” nói xong, Thủy Vô Ngân vươn tay, rất nhanh nắm lấy vạt áo Ngọc Hi, mở vạt áo y ra, vẻ mặt cao hứng nhìn Ngọc Hi như cũ kiêu ngạo trầm mặc.

“ Như thế nào? Không kêu?” Thủy Vô Ngân mâu quang lóe sáng nhìn chằm chằm Ngọc Hi dưới thân quay đầu né tránh, lửa giận gần tăng lên, hấn cố ý đem môi dán trên cổ y thản nhiên khê hôn, bàn tay luồn vào y phục từ từ vuốt ve, kích thích phản ứng của đối phương.

Ngọc Hi căm tức: “ Mau buông trấm ra!” Ngọc Hi lấy một loại thanh âm lạnh thấu xương nói.

“ Có thể a, vậy cầu ta đi!” Thủy Vô ngân dừng tay lại, thái độ rất là không coi ai ra gì nói.

Ngọc Hi bị tức đến mắc nghẹn trong cổ họng, đối với việc này, Thủy Vô Ngân cười tà, xác định không chiếm được khuất phục của Ngọc Hi liền cúi đầu tiếp tục động tác, chỉ cần thấy bộ dạng Ngọc Hi cắn răng nhẫn nại, hấn liền cảm thấy rất vui vẻ.

Hừ! Ta càng muốn như vậy tra tấn chết Ngọc Hi, nhìn ngươi thống khổ, vừa vặn có thể làm tiêu tan mối hận trong lòng ta!

Từng trận khoái cảm đánh sâu vào tinh thần và thể xác Ngọc Hi, hai mắt Ngọc Hi hơi nhắm lại, nước mắt lặng lẽ rơi ra, khóe môi phát ra một tiếng rên nhẹ, nụ hôn nồng nhiệt cùng khiêu khích của Thủy Vô Ngân khiến Ngọc Hi lâm vào tình cảnh không thể tự kiềm chế.

“ Ngô..... Hô.....”

Đang lúc Ngọc Hi nhịn không được lửa nóng, tính mở miệng cầu xin, cánh cửa đột nhiên truyền đến một trận thông báo: “ Vương gia, Vương gia, cơm canh đưa đến rồi đây!” ngoài cửa phó tướng bưng khay đồ ăn về mặt do dự hô, sau đó chỉ nghe thấy bên trong truyền đến một câu mắng chửi cổ kìm nén, run rẩy, sắc mặt phó tướng hơi xanh nghe tiếng bước chân tiến đến, tiếp theo, một bóng người thu vào đáy mắt hắn. Thấy mặt Thủy Vô Ngân đen như mặt Diêm Vương, phó tướng liền đưa khay thức ăn cho hắn sau liền xoay người chạy nhanh rời đi; Thủy Vô Ngân nhìn thân ảnh phó tướng vội vàng xuống lầu, nhịn không được mắng ra một tiếng, mà Ngọc Hi trên giường được hắn lấy một tấm chăn mỏng che lại nửa khuôn mặt cùng quần áo hỗn độn bộ dáng không chịu nổi, chán nản mở to mắt, nhịn xuống không cho nước mắt khuất nhục tràn ra.

Cứ như vậy, đêm dài chậm rãi trôi đi.....

Bên trong ngự thư thỉnh thoảng truyền đến từng đợt thanh âm cách cách

Bên trong ngự thư đèn đuốc không thắp một mảnh tối đen không rõ, Tể tướng xuyên qua từng tầng giá sách đi đến trước một cái bàn gỗ đàn hương, nếu hắn không nhìn nhầm, cái bàn này là nơi thường ngày Ngọc Hi xử lý công văn, ở chỗ này hắn có thể tìm được thứ hắn cần, vì thế, Ung Thiên Tình hơi cúi đầu, bàn tay cầm cầm một ngọn nến chiếu sáng sung quang, khiến cho hắn có thể ở trong đêm tối nhìn thấy một chút ánh sáng. Hắn đưa tay đẩy mấy cuốn tấu chương trên bàn bắt đầu tìm kiếm, Ung Thiên Tình cẩn mõi, ánh mắt rất nhanh đảo qua mấy thứ đồ vật trên bàn, nhưng là không phát hiện ra thứ đồ vật kia hắn muốn tìm.

Chẳng lẽ Ngọc Hi sẽ mang theo ngọc ấn bên mình sao? Bất quá, ngọc ấn lớn như vậy, không có khả năng!

Ung Thiên Tình đem ngọn nến giơ cao lên, tầng tầng ánh sáng chiếu lên tấu chương cùng văn kiện, nhúu mày, bỗng nhiên, ánh mắt hắn dừng lại nơi cái ngăn kéo hơi chút lộ ra, hai tròng mắt lập tức sáng ngời, vội vàng mở ngăn kéo ra, cư nhiên phát hiện được thứ đồ vật hắn cần — Ngọc ấn, có nó có thể trở thành người thống trị toàn bộ Phong quốc!

Ngay khi Ung Thiên Tình đang muốn đưa tay lấy ra, hắn phát hiện cánh cửa ngự thư phòng phát ra thanh âm, tiếp theo, trong mắt hắn hiện ra một gương mặt quen thuộc, lập tức trầm giọng nói: “ Là người sao, Vân Thiên tướng quân.....” quay đầu đóng ngăn kéo lại, Ung Thiên Tình dương dương tự đắc, ngạo nghễ quay lại nhìn Vân Thiên, “Thế nào? Muộn như vậy rồi..... Có việc sao??

Ung Thiên Tình thái độ người này càng lúc càng quá phận! Bất quá, quên đi, hắn còn phải dựa vào ta để tìm Hoàng Thượng mất tích!

Vân Thiên bĩu môi: “Chúng ta nên thảo luận tựa hồ không phải vấn đề này, mà là ta lần trước dựa theo sự phân phó của người, sai thủ hạ của ta ở phụ cận biên quan tìm kiếm tung tích Hoàng Thượng, ngài để lại cái này.....” nói xong, Vân Thiên từ trong lòng lấy ra vật phẩm đưa cho Ứng Thiên Tình, Ứng Thiên Tình chọn mi đưa tay tiếp nhận, là một tấm sa mỏng.

Nghi hoặc hai mắt trừng Vân Thiên, Ứng Thiên Tình ám chỉ hần nói rõ ràng.

“Tấm sa này là trên người Hoàng Thượng, người xem Long Văn thanh tú.” Vân Thiên đưa tay chỉ, Ứng Thiên Tình nâng ánh nến chiếu lên tấm sa kia, ánh sáng tỏa ra mơ hồ hiện ra hoa văn Thanh Long, “không sai?” Vân Thiên lén dò xét biểu tình nhũn mảy của Ứng Thiên Tình một lúc lâu: “Nếu không phải tình huống bình thường, người nghĩ, Hoàng Thượng luôn luôn giữ bí mật cải trang xuất cung sẽ lưu lại thứ này sao?”

Nghe vậy, Ứng Thiên Tình nắm chặt sa mỏng, ngẩng đầu nhìn phía Vân Thiên, vẻ mặt nghiêm túc: “Cho nên?”

“Hoàng Thượng..... có thể xảy ra chuyện gì rồi.....” Vân Thiên lo lắng nói.

Không thể nào! Ngọc Hi từ trước đến nay là người thông minh lại mang trên mình tuyệt hảo kiếm thuật sao có thể.....

“Đương nhiên, đây chỉ là một loại suy luận của ta.”

Ứng Thiên Tình suy nghĩ về lời Vân Thiên nói, nâng tay ngăn cản lời Vân Thiên còn chưa nói xong: “Không! Không có khả năng này, bằng không hần.....” Ứng Thiên Tình suy sụp cúi đầu, khiếp sợ nhìn tấm sa mỏng trong tay, thở dài, nhìn tấm lụa mỏng hơn nửa ngày không nói gì, cuối cùng, hần xoay người nhìn phía Vân Thiên: “Kế hoạch của chúng ta tăng tốc, ta ban đầu tính toán nội trong mấy ngày Ngọc Hi rời đi sẽ làm cho Phong quốc trở thành vật trong tay ta, nhưng là hiện tại..... Ta mặc kệ!” ánh mắt kiên quyết trừng hướng Vân Thiên, bàn tay đem ánh nến dập tắt “Ta muốn mau chóng ngồi trên vương vị, người nghe hiểu không?.

Trong màn đêm cặp mắt Ứng Thiên Tình lóe lên như mũi đao nhọn, Vân Thiên run rẩy: ”..... Là vì cái gì?”

Ứng Thiên Tình ẩn thân trong bóng đêm mắt mở to lóe ra tia băng hàn, không trả lời.

Thủy Vô Ngân nhìn khay thức ăn trên bàn phó tướng bưng tới liếc mắt một cái, lại quay đầu nhìn đôi mắt đang mở to của Ngọc Hi, mặt không chút thay đổi, sau đó, cùng Ngọc Hi nhìn nhau vài giây, hần phát hiện Ngọc Hi như cũ nằm trên giường không thể đứng dậy, nhưng là Ngọc Hi đang cất dấu lửa giận, ánh mắt lên án dạy hần phải khiêm tốn, và không ngừng nói với chính mình không có làm sai.

Ngọc Hi phá hoại hết tất mọi thứ của ta! Lúc trước nếu ta không bị Ngọc Hi bắt, hơn nữa không lấy thân phận con tin làm điều kiện trao đổi, cũng sẽ không tạo nên hậu quả trước mắt, ta hận Ngọc Hi! Đúng vậy.....

Cắn răng cầm phần, Thủy Vô Ngân cúi đầu nhìn thức ăn đặt trong khay, chân chờ bưng chén cơm lên, gấp mấy thứ đồ ăn vào trong bát, xoay người bước tới mép giường, nhìn Ngọc Hi đã thu lại thần hồn, lộ ra ánh mắt ngênh đón cùng khiêu chiến.

“Chắc hẳn ngươi đói bụng rồi!

Thủy Vô Ngân cầm chén bê gần Ngọc Hi, tự mình ngồi vào bên giường, trên cao nhìn xuống thấy Ngọc Hi có chút chật vật; nhìn thấy vẻ mặt giả tạo của Thủy Vô Ngân, Ngọc Hi nhin không được nhẫn nại.

Cho dù ta đói chết, cũng tuyệt đối không ăn đồ hắn đưa tới!

“Cầm đi!” thanh âm bình tĩnh lạnh lùng như sương tuyết, ánh mắt Ngọc Hi cũng rất tàn khốc lạnh lùng.

Thủy Vô Ngân thấy Ngọc Hi không thèm quay đầu lại, mặt không khỏi có chút nhu hòa, thâm ý nhìn Ngọc Hi chăm chú một lúc lâu.

Ngạo khí? Nguyên lai Ngọc Hi cho dù là trở thành tù nhân người khác, vẫn là nhớ mãi không quên cái loại này này nọ?

Cười, khoe miệng Thủy Vô Ngân một chút một chút cong lên.....

Rất tốt! Rất tốt! Như vậy, ta càng muốn cùng Ngọc Hi đối nghịch, đánh vỡ ngạo khí cùng tự tôn của y! Ha ha..... Ta ngược lại muốn nhìn xem tự tôn cùng ngạo khí của Ngọc Hi có thể duy trì đến khi nào!

6. Chương 5

Thủy Vô Ngân cười đến rất là tà ác, bốc một ngụm thức ăn thật to trong chén uy vào miệng mình, chờ Ngọc Hi phát hiện ra động tác kỳ quái của hắn, hắn đã một tay hất chén cơm trên mặt đất, thô bạo đem Ngọc Hi từ trên giường nâng lên, bàn tay giữ chặt chiếc cằm duyên dáng, dưới ánh mắt kinh ngạc của Ngọc Hi đem môi phủ kín miệng Ngọc Hi.

Một cái đẩy Ngọc Hi ra, Thủy Vô Ngân đem toàn bộ thức ăn trong miệng nhét hết vào miệng Ngọc Hi, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa nhìn Ngọc Hi miệng đầy cơm khổ sở nuốt xuống, yết hầu cũng bởi vậy mà mắc nghẹn, khiến Ngọc Hi đỏ mặt ho khan, một trận ho mãnh liệt đến mức nước mắt khổ sở chảy ra, tiếp theo Thủy Vô Ngân lấy ấm trà qua ngựa đầu uống một ngụm thật lớn, sau đó khi Ngọc Hi chưa kịp trở tay áp lên môi Ngọc Hi, lần nữa cưỡng bức y uống xuống một ngụm nước.

Đầu lưỡi Thủy Vô Ngân linh hoạt mềm mại tiến vào trong miệng Ngọc Hi nóng bỏng, không ngừng hút lấy mật dịch thơm ngọt bên trong, tham lam nồng nhiệt, mà Ngọc Hi bị đặt ở dưới thân chỉ cảm thấy một trận choáng váng, nhất thời quên mất phải đứng dậy phản kháng.

Mấy con ngựa trong chuồng đang há mồm phun khí, chúng nó còn chưa có ăn cơm, cảm xúc hiển nhiên có chút tức giận, trong đó đặc biệt là con ngựa yêu quý của Thủy Vô Ngân. Thủy Vô Ngân sau khi dắt ngựa ra ngoài, cầm tới một thùng gỗ bỏ vào mấy bó cỏ, đưa tay sờ sờ bờm ngựa, cúi người nắm lên một bó cỏ đút cho ngựa ăn, nhưng mà, Diệm chỉ ngửi ngửi liền bỏ qua một bên, không thèm ăn.

Chán nản ném bó cỏ khô, Thủy Vô Ngân ghé bên tai ngựa nhẹ giọng trấn an: “ Diệm, người ngoan ngoan a, tốt xấu gì cũng ăn chút đi! Tuy rằng đây đều không phải là thứ người thích, nhưng hôm nay người đã chạy trên đường nhiều như vậy rồi, chắc hẳn rất đói bụng.”

Nghe vậy, Diệm, tựa hồ nghe hiểu, phe phẩy tai, đợi Thủy Vô Ngân lần nữa đem cỏ khô đưa tới bên miệng nó liền há miệng, bởi vậy, Thủy Vô Ngân hơi hơi nhú mi, sau đó, bụng đầy lửa giận từ từ dâng lên, thành linh, hần đột nhiên một cước đá văng thùng gỗ chứa cỏ khô, trợn mắt nhướng mày lớn tiếng quát:

“ Trừ Ngọc Hi đáng chết kia ra, không nghĩ ngay cả người cũng như vậy!”

Thấy thế, con ngựa vội vàng cất vó hí lên, biểu đạt nó bất mãn, khiến Thủy Vô Ngân tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi.

“ Diệm! Đáng chết!”

Thủy Vô Ngân mạnh mẽ nhắc chân đá lấn những thứ trong chuồng có thể khiến hần phát tiết bất mãn, thoáng chốc không khí trở nên ngưng trọng, ngay cả mấy con ngựa cũng cảm thấy bất an nhất thời hí lên.

Đúng vậy! Ta không cần phải đối với Ngọc Hi thủ hạ lưu tình, oán hận của ta, bực tức của ta, đều phải toàn bộ trả lại cho hần! Nguyên bản khoản nợ này hần là phần thưởng,ta sao có thể bởi vì tâm tư của mình mà vô duyên vô cớ thua Ngọc Hi, đánh mất ý chí muốn trả thù của mình? Còn có, ai đã vì hần chịu sự sỉ nhục!

Đôi mắt tối sầm như hai mắt sói, Thủy Vô Ngân quyết định không nên để Ngọc Hi ảnh hưởng nữa.

Tuyên Nhân điện bao phủ một màu hắc ám, một nam tử trẻ tuổi ngồi trước điện, bốn phía không có ánh nền chiếu sáng hiện ra một vùng tối đen, nam tử mặt không chút thay đổi ngồi trước bàn gỗ trong điện, sau lưng là bức tường trên mặt dán một tấm bản đồ địa hình bằng da dê, bên cạnh có hai bức trường thiêu hoa văn rườm rà, cây cột màu son cùng nửa tấm xa liêm hơi che khuất thân hình nam tử, khiến người khác không nhìn rõ hần đến tột cùng là ai.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, không bao lâu, ngoài điện nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng thông thả đi đến, mà lúc này chỗ gấp khúc quanh hồ vang lên một vài tiếng trêu đùa, nam tử nở nụ cười, nhìn chằm chằm bóng đen mang theo chút ánh sáng mỏng manh ngoài cửa.

Nghe vậy, bóng đen thối tắt ánh nến mang đến một tia ánh sáng, bước vào Tuyên nhân điện tối đen như mực: “Bước tiếp theo rốt cuộc muốn ta làm những gì? Nói mau đi!” bóng đen vừa nói vừa hướng tới người trên điện di chuyển, hai tròng mắt ở trong bóng tối hiện lên một luồng ánh sáng.

Nam tử ngồi trên điện lộ ra một nụ cười yếu ớt, thấp ánh nến bên cạnh lên, nhìn ngọn lửa nhỏ sáng ngời chậm rãi cắn nuốt hồng sáp, thấy hồng sáp chịu không được tuôn ra từng giọt hồng lệ.....

“Đừng nóng vội..... Ta đây không phải vì ngươi giảng giải sao?” nam tử nhẹ giọng cười, theo ánh lửa nhảy nhót lộ ra một đôi mắt như lang sói.

Vân Thiên bĩu môi: “Vậy nói mau, ta không có tính nhẫn nại có thể đợi lâu!”

“Ta muốn ngươi đi vào Thiên Lao cùng mấy tên đạo tặc kia đàm điều kiện.....”

Vân Thiên cúi đầu ngạc nhiên nhìn tấm lệnh phù được ném tới bên chân, đáy mắt đầy vẻ không dám tin.

“Ngươi thế nhưng muốn ta làm việc trái đạo lý như thế!”

“Ha ha ha ha! Ngươi nói..... Đó là việc ‘Trái đạo lý’ sao?” Ứng Thiên Tình khé mắt cười đến phiếm ra lệ: “Nếu vậy, ngươi ngay từ đầu đồng ý giúp ta đoạt vị cũng đã là đại nghịch bất đạo rồi, trái đạo lý rồi! Ha ha ha ha—”

Những câu sự thật làm cho Vân Thiên cả kinh sắc mặt tái xanh, suy sụp tinh thần lui lại mấy bước.

Thu hồi nụ cười cùng mấy giọt lệ, Ứng Thiên Tình xoay người liếc mắt về phía tấm bản đồ dán trên tường kia, ý bảo Vân Thiên đem ánh mắt dời qua đó: “Ta muốn ngươi đến Thiên Lao cùng mấy tên tử tù đàm điều kiện, nếu bọn họ nghe theo để lại bọn họ một con đường sống.....”

Vân Thiên cứng đờ: “Vì..... Cái gì?”

Ứng Thiên Tình ngưng cười, cất giấu ý đồ chân chính: “Ngô..... Ta muốn bọn họ thay ta san bằng tiểu trấn biên giới kia, nếu bọn họ đồng ý để bọn họ đi, không đồng ý liền tiếp tục nhốt ở Thiên Lao, vĩnh không thấy mặt trời.....”

“Ngươi làm như vậy..... Có lợi ích gì?”

“ Ta?” Ứng Thiên Tình nhướn mày nở nụ cười, làm cho Vân Thiên hơi hơi run sợ: “ Vì đạt được thứ ta muốn a! Ha ha a.....” nói xong, rất nhanh thu hồi nụ cười, cầm tấm bản đồ treo trên tường đưa cho Vân Thiên, ngạo nghễ ngửa đầu đối với Vân Thiên chép chép miệng: “Ta đều đã đánh dấu các bước tấn công, để bọn họ nguy trang thành binh mã hỏa nô Nô quốc đi công thành, như vậy, ta mới có thể tiếp tục tiến hành bước tiếp theo.....”

Nghe vậy, Vân Thiên xiết chặt nắm tay, trợn tròn hai mắt. “ Tiết mục đoạt vị Phong quốc sắp bắt đầu Ha ha a!” Ứng Thiên Tình nhin không được cười lên.

Thừa dịp trời vừa mới sáng, Thủy Vô Ngân ra lệnh mấy tên thủ hạ cưỡi ngựa đi về phía sông giáp ranh, thi thoảng quay đầu nhìn đám thuộc hạ phía sau hiển nhiên là giấc ngủ không đủ mím môi bất đắc dĩ, tuy nói bọn họ tối qua bởi vì một đám đạo phỉ mà không ngủ đủ giấc, nhưng là, thân là thuộc hạ trực tiếp cũng không thể như vậy không có nghị lực.

“ Uy, nhanh lên! Thuyền chúng ta liên lạc trước, Quận vương phái tới hẳn là đã đến bờ rồi!”

Thủy Vô Ngân không vui nhíu mày, tiếng người la hét, mọi người nghe được đều là một trận vô lực, ngay cả Thủy Vô Ngân trong lòng giả bộ ngủ. Ngọc Hi hai tay cùng hai chân đều bị hàn thiết liên buộc chặt trong lòng thâm kê một tiếng không tốt.

“ Đã biết..... Vương gia!” Phó tướng vô lực dẫn theo đám thủ hạ phía sau trong lòng thâm oán hận.

Thủy Vô Ngân ngoái đầu nhìn nhìn Ngọc Hi trong lòng ngủ yên, đây là bộ dáng Ngọc Hi lần đầu tiên không có giấy dựa mà ngoan ngoãn dựa vào trong lòng hắn, sau đó quay đầu đối với thủ hạ cổ vũ nói:

“Chờ sau khi chúng ta lên thuyền rồi để các người hảo hảo ngủ một ngày, cho nên, hiện tại mau chạy đi!”

Đúng như dự đoán, sau khi nói xong liền nghe thấy những người khác cao giọng hoan hô, tiếp theo, mấy con ngựa trong nháy mắt hướng về phía trước chạy như bay, nghe thấy tiếng ngựa cật vó trên đường từng bước lại từng bước chạy như bay, gần đến bờ cách đó không xa rồi,

Một lát sau, mọi người đứng ở trên bờ đều mở to hai mắt, nhìn chiếc thuyền lớn hoa mỹ trước mắt một trận kinh hô, rất cục, sau khi được Vương gia cho phép, mọi người dắt ngựa nhát nhát lên thuyền, tiến vào trong thuyền; Phó tướng lưu lại đem mọi sự vụ đều an bài xong liền đi lên đầu thuyền, cùng Thủy Vô Ngân đón gió, đứng ở trên thuyền lệnh cho thuyền viên đem thuyền quay về Vương đô.

Ngọc Hi bị ôm vào trong phòng, đầu tiên là trừng mắt nhìn nhìn khắp căn phòng, hơi hơi mở miệng, mặt không chút thay đổi ngồi dậy trên giường, duỗi tay, chân đụng vào nhau phát ra ra tiếng vang liên nhíu mi.

Chết tiệt! Vốn nghĩ lên xuất cung ra ngoài tra xét, không nghĩ tới lại bị tên kia bắt được! Không được, ta phải mau chóng thoát khỏi đây. Miễn cho Thiên Tình lo lắng!

Suy tư một chút con người lộ ra một tia ánh sáng, theo suy nghĩ trong đầu, Ngọc Hi đỏ rầm một cái nằm ngửa trên giường.

Có lẽ ta có thể thừa dịp cơ hội này.....

Từ mép giường trực tiếp đứng dậy, Ngọc Hi cúi đầu nhìn đôi tay bị thiết liên trói chặt, nhìn, nhìn, rồi cái bất ngờ vùng tay lên, nhắm mắt lại, hướng một bên mép trụ đánh tới..... Đợi từng trận âm thanh chói tai qua đi mới đột nhiên trợn mắt, nào biết, thiết liên vẫn là hảo hảo quấn lấy cổ tay.

Chết tiệt! Sớm biết ta đã không nên cự tuyệt nhóm thủ vệ Thiên Tình phái tới bảo hộ, nói như vậy, ta hiện tại cũng không cần thật sự phiền não như vậy.....

Ngọc Hi tức giận tung chân đá đổ ghế dựa bên cạnh giường, sau đó, thiết liên chỗ mắt cá chân do chà sát nhau mà phát ra thanh âm, làm cho y nhìn không được đưa mắt nhìn, mạnh mẽ phát hiện trước bàn thể nhưng có một thanh kiếm dài đặt bên cạnh.

Đúng rồi, ta có thể thử dùng kiếm chặt đứt liên tử này!

Ngọc Hi vui vẻ nhảy dựng trên giường, di chuyển đến trước bàn, cầm thanh kiếm lên, nhắm ngay hàn thiết, hai tay nhanh chóng hạ xuống.

Không được!

Ngọc Hi đột nhiên ngừng động tác, bởi vì trong đầu cảnh cáo cho y biết, nếu vạn nhất vô ý thương tổn đến hai tay mình có thể hỏng bét.

Ngọc Hi nhướng mi bỏ nhuyển kiếm qua một bên, mũi kiếm khi chạm đất phát ra một tiếng vang, sau đó y trừng mắt nhìn thanh kiếm nằm trên sàn, không cam lòng cắn môi dưới, thẳng đến sưng đỏ.

Chẳng lẽ ta cứ như vậy ngồi chờ chết sao? Ta cam tâm sao? Không có khả năng!

Ngoài đầu nhìn lại thanh kiếm nằm trên sàn, Ngọc Hi khom người lại lần nữa nhặt lên, gơ thân kiếm lên cao bình tĩnh xem trước xem sau, sau đó giống như là hạ quyết định đem thanh kiếm bỏ xuống, trở về giường, ngồi bên mép giường, chậm rãi nâng hai chân gác lên chân bông, dùng mũi kiếm nâng vạt áo, lúc này, y bảo đã muốn trượt xuống tới nửa trên vai, mà vạt áo dưới bị nâng lên lại lộ ra đôi chân dài trắng nõn, Ngọc Hi trừng mắt nhìn hàn thiết liên quấn lấy mắt cá chân, cắn răng một cái, y đem thanh kiếm xoay tới xoay lui mấy lần rồi liền nhắm hai mắt lại, gắng sức chặt bỏ!

“ Leng keng, cheng, cheng.....”

Ngọc Hi thấy thiết liên không có tổn thương gì, nhìn không được tức giận chém thẳng vào hàn thiết liên.

Thiết liên đáng chết! Thủy Vô Ngân đáng chết! toàn bộ đều đáng chết!

Cuối cùng, Ngọc Hi rốt cục lần thứ hai thất bại buông kiếm, mà lửa giận cũng dâng lên đầy ngực.

Mọi rợ kia đáng chết, hắc tốt nhất cầu nguyện ta sẽ không thuận lợi thoát khỏi nơi này, bằng không ta khẳng định sẽ bắt hắc báo thù!

Đáy mắt lóe ra tia quang mang, Ngọc Hi tức giận đứng dậy, đi tới trước cửa phòng đẩy ra, bước vội tới bên ngoài, do trên người chỉ mặc đơn sơ một chiếc áo nên bị gió lạnh khoài khoài cứ như vậy thổi vào, thoáng chốc Ngọc Hi liền nhịn không được run lên, vì thế, y chạy vội tới mép thuyền, nhìn mặt biển mà thất thần hoang mang, mái tóc đen dài tùy gió phiêu lãng, góc áo tung bay.

Đây chính là sông A Kháp Tử Mẫu? Cùng Tây Hà trong nước không khác nhau..... Nếu..... Nhảy xuống sẽ bơi về được Phong quốc sao?

Ý niệm này trong đầu vừa thoáng qua, Ngọc Hi hơi hơi nghiêng người, hai tay đưa qua lan can, giống như muốn nhảy xuống, sau đó, một bàn tay to đột nhiên xuyên qua bên hông Ngọc Hi, một tay nắm lấy cổ tay y.

“ Người muốn chết sao?”

Một câu nói so với nước biển còn lạnh hơn thổi qua tai Ngọc Hi, khiến y kinh ngạc ngẩn đầu, liền đụng phải một đôi mắt như lạnh băng hàn.

Ngọc Hi thành linh bị Thủy Vô Ngân gắt gao ôm vào trong ngực, kinh ngạc đến phần giận: “ Buông trăm ra..... Mọi rợ!” Ngọc Hi lạnh lùng nói, hai tay liều chết nắm bàn tay đang đặt bên hông.

“ Dựa vào cái gì?” Thủy Vô Ngân nheo mắt lại lạnh lùng nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Ngọc Hi đang tức giận trong lòng mình.

“ Đừng quên ngươi hiện tại là con tin của ta.” Dùng lực ôm trụ eo nhỏ của Ngọc Hi, Thủy Vô Ngân đem Ngọc Hi kéo đến bên mạn thuyền, Ngọc Hi bởi vì câu này tức giận ngút trời.

Thân hình tùy theo cước bộ di chuyển bị kéo đến trong lòng Thủy Vô Ngân, khiến cho Ngọc Hi khó khăn nếm trải một chút thất bại, Ngọc Hi nhịn không được nghiêng rằng nghiêng lợi: “ Mọi rợ quả thật là đầu mọi rợ, ngay cả tiếng người cũng nghe không hiểu!” khẽ cười, Ngọc Hi ngẩng đầu không phục liếc khuôn mặt tái xanh của Thủy Vô Ngân.

Trầm mặc hồi lâu, ánh mắt Thủy Vô Ngân âm hàn trước sau như một không vì lời nói khiêu khích của Ngọc Hi kia mà thay đổi.

“ Ta thấy ngươi không chỉ là muốn nhảy xuống biển, mà còn muốn ta chết, đúng không!”

“ Đúng nha, ước gì ngươi chết không có chỗ chôn!” Ngọc Hi nhẹ nhàng nói xong, nhin không được liếc nhìn khuôn mặt Thủy Vô Ngân bị khiêu khích mà hơi hơi đen mặt mặt, ôm bụng cười cười to: ” Hơn nữa..... Muốn ngươi trực tiếp bị thiên lôi đánh chết, sau đó bị cá ăn”

Khóe mắt cong lên, Ngọc Hi cười đến xán đẹp như hoa, tư thế ngã người về phía trước dán sát trên người hắn y phục hơi mở ra lộ ra bờ vai trắng nõn, cảnh xuân phơi phới kích động sắc dục nam nhân, đột nhiên, sét đánh không kịp bưng tai, Thủy Vô Ngân trực tiếp đưa tay đem Ngọc Hi vác lên vai.

Thoáng chốc, Ngọc Hi chỉ cảm thấy một trận trời quay đất chuyển, chờ y phát hiện ra mình đang bị mọi rợ trước mắt vác đi, nụ cười chưa kịp xuất ra, bao tử y theo cước bộ của Thủy Vô Ngân bị đầu vai cứng ngắc ép vào, đâm xuyên, một cổ cảm giác buồn nôn khiến Ngọc Hi nhin không được đỏ bừng mặt, lại nói không nên lời, cuối cùng bị mang về phòng, ném đến trên giường.

Một cổ choáng váng khiến cho Ngọc Hi cảm thấy trước mắt đầy sao, y bào bị kéo xuống đến hơn nửa, lộ ra một thân da thịt trắng nõn dưới ngọn mờ nhạt phỉếm lên một màu bạch quang mị hoặc, khiến cho ánh mắt Thủy Vô Ngân chỉ có thể gắt gao khóa, không dám dời.

“ Á..... Ngươi cái đồ mọi rợ đáng chết này! Chóng mặt quá.....”

Thủy Vô Ngân mặt không chút thay đổi đem cửa phòng khóa lại sau khi trở lại giường, Ngọc Hi đã ngồi dậy vỗ về cái trán hơi đau, nhưng lại bị một phen đẩy ngã ở trên giường, cảm giác được có một bóng người đè lên, hơi mở mắt ra, Ngọc Hi lập tức bị

Thủy Vô Ngân vừa vặn hôn xuống, tức khắc, đầu lưỡi nóng bỏng như linh xà thân mật giao quấn lấy nhau, làm cho Ngọc Hi nói gì cũng không được thở phì phò, mà tay Thủy Vô Ngân đương nhiên cũng không nhàn rồi, thuận lợi kéo y phục trên người Ngọc Hi ra, một đường kéo xuống.....

“ Ngươi..... Ngô!” Ngọc Hi hít sâu một hơi muốn mở miệng mắng, nhưng môi lại bị che lại “ Ân..... Buông! Nghe thấy không!” thống hận chính mình vô lực cùng không cam lòng chịu nhục, Ngọc Hi cố ý cắn chặt môi mình.

Thủy Vô Ngân căn bản không muốn để ý tới lời nói của Ngọc Hi, khom người từ trong lòng lấy ra một cái khóa bạc, khi Ngọc Hi lăm bằm mắng chửi thay y cởi bỏ khóa trên tay, hơn nữa ánh mắt kinh ngạc của Ngọc Hi lại lần nữa cuốn hút hắn, cái miệng nhỏ nhắn kia mở ra là mắng người.

Bị kích động đến mức không thể tức giận, Ngọc Hi sắc mặt lạnh lùng liếc nhìn Thủy Vô Ngân đang hung hăng hạ ấn ký lên cổ mình, nhắc chân đang muốn hưởng chỗ yếu ớt của người nam nhân, Thủy Vô Ngân nháy mắt liền tiếp được mắt cá chân trắng nõn chuẩn bị tập kích hắn, ngẩng đầu rời đi hương thơm thân thể dưới thân, nhẹ bĩu môi.

“ Muốn đánh lên ta sao? Còn khuya!”

Bàn tay to lớn thuận thế bắt lấy bàn chân nhỏ nhắn của Ngọc Hi, sau đó linh hoạt bò lên bắp đùi trắng nõn, cười tà, khiến Ngọc Hi kinh hãi cùng phần hận:” Người cái tên mọi rợ này! Mau buông trẫm ra! Trẫm là người không phải để loại người thô thiển như ngươi có thể đụng chạm!”

Cuộc đời Thủy Vô Ngân ghét nhất là bị người khác xem thường hoặc chọc giận hấn, vì thế khi bị Ngọc Hi một phen chọc giận hấn âm hiểm hé ra khuôn mặt tươi cười.

“ Ngươi nói không thể đụng vào thì không thể đụng vào sao? Ta càng muốn đụng!”

“ Ngươi –”

Thủy Vô Ngân giống như bị điên hai bàn tay gắt gao ngăn chặn Ngọc Hi đang cực lực phản kháng, nhanh chóng kéo mảnh vải cột trên đầu mình xuống, đem hai tay Ngọc Hi cột lại phía trên giường.

“ Tiểu nhân bỉ ổi, mau buông trẫm ra —”

Hai chân đá đá, Ngọc Hi tức giận giơ cao hai tay bị trói chặt, hướng mặt Thủy VôNgân phun một ngụm nước miếng bày tỏ sự khinh thường, không ngờ, cử chỉ này vừa vặn chọc giận sự không kiên nhẫn lại dễ dàng tức giận của Thủy Vô Ngân.

“ Sớm kêu ngươi buông ra rồi!” Ngọc Hi châm biếm cười đến phi thường xinh đẹp, lạnh giọng cảnh cáo nói.

Thủy Vô Ngân chậm rãi lấy tay áo lau đi nước bọt trên mặt hấn cố gắng kìm nén lửa giận trong lòng.

Hảo, tốt lắm, rất tốt!

Thủy Vô Ngân phần hận cắn răng bỗng nhiên cười ha ha, tiếp theo, trong nháy mắt vung tay hung hăng tát Ngọc Hi một cái tát, sau đó nhìn y phủ phục trên giường, khoe môi chảy xuống một tia huyết.

Khớp hàm ma sát vào nhau kêu kết kết, Thủy Vô Ngân nhìn Ngọc Hi chậm rãi mỉm cười, trong nụ cười ẩn dấu mấy phần cuồng bạo, hấn hướng tới Ngọc Hi trên giường thông thả vươn tay, chạm lên vạt y phục, sau đó, lửa giận rốt cục bùng nổ, một tay túm lấy vạt y phục Ngọc Hi hung hăng xé rách!

Quay đầu đi, Ngọc Hi nhắm mắt cắn chặt răng, cảm giác toàn thân đột nhiên một trận lãnh ý dội xuống, xoay đầu lại mới phát hiện bàn tay to lớn của Thủy Vô Ngân đã hướng y luôn tới, phần hận lại nặng nề phủ lên hai điểm màu hồng trước ngực, giống như trả thù vừa vắn về vừa niết, tiếp theo, dưới ánh mắt thỏa mãn của Thủy Vô Ngân Ngọc Hi vội vàng kêu lên sợ hãi.

“ Lập tức lấy cái tay dơ bẩn của ngươi ra..... Ô..... A a.....”

Ánh mắt Vương Hi phiếm lên một tia hoảng sợ, làm cho Thủy Vô Ngân đang áp trên người y rất là đặc ý, nhắm ngay điểm hồng trước ngực y nhéo một cái, cúi đầu chậm rãi liếm cắn, hôn cắn, sau đó, môi rời đi một sợi chỉ bạc giữa điểm hồng nhạt ái muội xuất hiện.

“ Ô..... A a..... Hô..... Người mau..... Buông ra..... Tiểu nhân.....Người.....”

Nhịn không được ngược lại hít vào một ngụm khí lạnh, một chuỗi thanh âm bất thành trong miệng Ngọc Hi phát ra càng thêm ái muội, ngay sau đó bàn tay to lớn của Thủy Vô Ngân tà ác nhanh chóng luồn xuống bấp đùi trắng nõn của Ngọc Hi khẽ vuốt ve, sau đó chậm rãi bò lên phân thân đã muốn đứng lên chậm rãi mơn trớn, không nhanh mà cũng không chậm, thẳng đến khi cái miệng nhỏ nhỏ phiếm ra bạch dịch mới thôi.

“ Ha..... A a..... ô a..... Buông ra.....”

Ngọc Hi vì bị kích tình mà thở hổn hển, vội vàng giương cái miệng nhỏ nhắn lên, thất lực lắc lư điên cuồng, giống như muốn được càng nhiều hơn, nhưng lại như chán ghét chính mình mà khẽ nấc lên.

“ Rất thoải mái sao?”

Thủy Vô Ngân ngấm nhìn bộ dáng trêu người của Ngọc Hi, đầu tở hỗn loạn tán ở trên giường, một mắt xinh đẹp phiếm lên làn sương mỏng, thân thể trắng nõn mềm mại bất lực lắc lư thất lực nhỏ nhắn, bộ dáng khao khát tác cầu rất là ma mị, khắp phòng trà đầy mùi vị hoan tình cơ hồ làm cho người ta sắp cầm giữ không được.

Cái kia trong tay sưng lên và tràn ra yêu dịch khiến cho ánh mắt Thủy Vô Ngân tối sầm lại, sắp khắc chế không được cắn chặt răng, cảm thấy hạ phúc của mình vì Ngọc Hi mà khấn nguyện, cho nên hung hăng cúi thấp người hô một tiếng, phủ lên cánh môi Ngọc Hi, trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng chỉ có thể nghe thấy tiếng Ngọc Hi ô ô.

Đầu lưỡi hai người đang nồng nhiệt chơi đùa, Thủy Vô Ngân thẳng tắp hôn đôi môi mềm mại người dưới thân, tâm tình bởi vậy mà rạo rực không thôi, thẳng đến khi phát ra thanh âm thổ dốc.

“ A a..... Người.....”

Khi Thủy Vô Ngân rời đi cánh môi của Ngọc Hi, Ngọc Hi chỉ cảm thấy có một trận khoái ý từ hạ phúc đánh sâu vào thể xác và tinh thần, không có khí lực phản kháng hay đẩy ra, Thủy Vô Ngân càng tiến thêm một bước đưa ngón tay luôn vào dưới thân vuốt ve, xoay tròn, giật nhẹ, cái loại cảm giác đau đớn như kim châm này đã biến mất, thay vào đó là loại khoái ý làm toàn thân ớn lạnh khó chịu.

Ngọc Hi bởi vì phân lửa nóng sung sướng này mà hơi hơi ngứa cổ, phát ra những âm thanh đứt quãng, trước mắt không cam lòng, bắt lấy bàn tay Thủy Vô Ngân đang xâm nhập, nhưng lại vô lực ngăn cản hẳn xoa bóp qua lại, một bộ biểu tình chịu nhục có vẻ rất là mỉa mai.

Hai mắt mơ hồ, căn cứ môi đỏ mọng của Ngọc Hi, Ngọc Hi toàn thân lửa nóng không biết nên làm thế nào bây giờ, gấp đến độ rơi lệ, từng giọt từng giọt trong suốt, ánh mắt mê loạn đã muốn nhìn không rõ biểu tình người trên nhân, khoe môi phát ra từng trận rên rỉ cảm thấy thẹn, “ Ngõ..... A a.....” thân thể yêu mị hơi hơi vận vẹo, thậm chí cắn chặt môi dưới sắp chảy máu.

Thủy Vô Ngân vui đầu xuống cổ Ngọc Hi nhẹ nhàng hôn, ngửi thấy hương thơm trên cơ thể hần, phát giác bí huyết bởi vì âu yếm mà sớm đã âm ỷ phiếm ra ẩm ướt, ngón tay hần chuyển động không ngừng, thật sâu hít vào một hơi, liền tách đôi chân thon dài của Ngọc Hi ra, đem dục vọng nóng như lửa của chính mình hung hăng đâm vào!

“ Ô ...” “A a.....” nhắm mắt thừa nhận đau đớn nơi bí huyết bị dị vật rất lớn xâm nhập, Ngọc Hi lại lần nữa rơi xuống giọt lệ, đau đến phát ra tiếng kêu, “ không.....” nước mắt mãnh liệt rơi xuống, tóc bay tán loạn, Ngọc Hi không trụ được đẩy trở lại,

“ Lấy, lấy ra!”

Thủy Vô Ngân hoàn toàn không để ý đến mệnh lệnh cùng tiếng kinh hô của Ngọc Hi, ngược lại một cái rút ra, đâm vào, lại đâm vào, lại rút ra, nỗ lực đóng đưa thất lưng hung hăng đâm vào, sắc mặt cũng bởi vì dục vọng mà trở nên đỏ bừng, căn bản không thèm để ý người dưới thân đây là lần đầu tiên, chỉ đơn thuần muốn làm nhục Ngọc Hi và phát tiết dục vọng chính mình.

Cứ như vậy, Thủy Vô Ngân không hề tiết chế đè nặng Ngọc Hi một lần lại một lần, hần điên cuồng, khiến cho Ngọc Hi lâm vào một mảnh bất tỉnh nhân sự.....

Sau khi Ngọc Hi hôn mê Thủy Vô Ngân liền lập tức rút thân, cầm quần áo cũ bên giường mặc lại, vẻ mặt phức tạp nhìn Ngọc Hi một mặt thống khổ nhưng như cũ bất tỉnh nhân sự.

Ta nên hận Ngọc Hi! Ngọc Hi làm xáo trộn cuộc sống của ta, hại ta bị mọi người chán ghét, phỉ nhổ, ta nên chán ghét Ngọc Hi, nhưng vừa rồi ta lại vì Ngọc Hi chịu uỷ khuất dưới thân mà mãnh liệt, muốn chiếm lĩnh tình cảm của hần trời buộc lý trí hần, sau đó ta làm một lần lại một lần, thẳng đến Ngọc Hi chịu không nổi rơi vào hôn mê.

Đưa tay xoa nhẹ gò má đau đến không còn chút huyết sắc của Ngọc Hi, Thủy Vô Ngân nhìn thấy trên thân thể Ngọc Hi khắp nơi đều là vết thương bị hần cắn, khoe môi cũng bị cắn đến rướm máu, có điều vết máu bên môi đã khô.

Ngọc Hi tuy rằng nhìn như thảm hại, nhưng bị hần yêu thương xem ra càng thêm yêu mị mê người.....

Luyến tiếc gò má mềm nhẵn mà buông lỏng tay, Thủy Vô Ngân nâng mắt nhìn vị trí giữa hai chân Ngọc Hi bởi vì hần thô bạo, không tiết chế được mà khiến vết máu chảy nhè nhẹ ra, vết máu uốn lượn lướt qua bắp đùi trắng nõn, màu đỏ tôn lên trước bắp đùi trắng như tuyết, kích thích hai mắt Thủy Vô Ngân, hết sức bức mình đưa tay kéo tấm áo lông, thay Ngọc Hi che kín một thân trắng như tuyết điểm lên vô số vết tích xanh tím, tránh cho hần bị cảm lạnh, nào biết, hành động bất thành linh này lại làm cho hần giật mình một cái.

Như thế nào có thể? Như thế nào có thể..... Ta là nên thống hận hần, ta nên thống hận Ngọc Hi! Vì cái gì, vì cái gì sau khi thương tổn hần vẫn là luyến tiếc hần?

Giờ phút này tâm tư mâu thuẫn khiến mi tâm Thủy Vô Ngân nhú lại càng lúc càng sâu, sau đó cắn răng một cái, hung hăng buông tay “bịch” một tiếng, thoáng chốc, bốn phía truyền lại tiếng vang thật lớn, ngay cả Ngọc Hi bị tra tấn đến mê man giống như trong lúc ngủ mơ nghe thấy được, hai hàng lông mi dài khẽ nhú lại.

Thủy Vô Ngân chậm rãi thu tay lại, con ngươi bằng hàn trừng trụ nhìn khuôn mặt Ngọc Hi một lúc lâu, sau đó một mạch tiêu sái ra khỏi khoang thuyền.

Ngay sau khi Thủy Vô Ngân rời khoang thuyền không bao lâu, Ngọc Hi vốn nhờ toàn thân mềm nhũn cùng đau đớn mà cau mày tỉnh lại, bàn tay kéo xuống tấm áo lông trên người, Ngọc Hi trừng mắt hướng cánh cửa phòng bị đóng chặt, nhất thời tâm tư phiêu đảng, cúi đầu hơi hơi xóc lại tấm chăn, nhìn thấy chính mình một thân toàn dấu vết ái muội nhú mi, đỏ mặt cắn chặt răng.

Ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua người vũ nhục ta như thế! Bất quá, lúc này ta phải tìm biện pháp mau chóng rời khỏi nơi này mới đúng!

Bất buộc thân mình đang đau đớn miễn cưỡng đứng dậy, Ngọc Hi run rẩy cước bộ túm chặt tấm chăn bao lấy thân, mỗi bước liền đau từng bước, đau đến mức Ngọc Hi nhịn không được rủa một tiếng, gian nan từng bước hướng về phía trước rảo bước tiến lên, khóe mắt tùy ý thoáng nhìn về thanh nhuyễn kiếm kia bị đá đến góc tường, do đó xoay người hướng nó đi tới.

Mọi rợ kia khiến ta nhục nhã cùng vũ nhục, ta phải phải trả lại người gấp bội!

Đột nhiên, Ngọc Hi cảm giác có một trận lạnh lẽo bò qua hai chân, cúi đầu nhìn, nguyên lai là đêm qua Thủy Vô Ngân xâm phạm y lưu lại bạch dịch vẫn đục cùng tơ máu, ngay khi y đứng lên liền chảy xuống, thoáng chốc, một mặt thẹn cùng phần hận lập tức xông lên trong đáy mắt cùng khuôn mặt trắng như tuyết của Ngọc Hi.

Ta tuyệt đối phải giết cái tên mọi rợ kia!

Nhặt lên thanh trường nhuyễn kiếm, Ngọc Hi miễn cưỡng duỗi thẳng cánh tay mỗi một, cảm mũi kiếm hướng không khí khua khua, tốc độ hơi chậm khiến y hơi hơi nhú mi lại, bởi vì y biết bằng vào thân thể loại này của y, cho dù cầm kiếm cũng vô phương giết được người này, càng huống chi con thuyền sớm đã rời khỏi bến, muốn chạy trốn khỏi người này quả thực là khó như lên trời.

Trừ phi..... Ta phải đợi đến khi thuyền cập bến mới có khả năng thoát khỏi nơi này!

Cứ việc như thế, nhưng Ngọc Hi lại nuốt không xuống sự tức giận bị Thủy Vô Ngân bôi nhọ.

Hoặc là ta có thể bắt Thủy Vô Ngân, uy hiếp thuyền chạy về Phong Quốc!

Ngọc Hi có chút mĩa mai cắn chặt môi, cảm giác một chút đau đớn phỉếm lên, nắm chuôi kiếm thật chặt, quay đầu nhìn phía cánh cửa, bởi vì y nghe được một trận tiếng bước chân rất nhỏ đang thông thả từ xa bước đến, lập tức xoay người đến phía sau cửa mai phục.

Mặc kệ ta có thể thuận lợi bắt được Thủy Vô Ngân hay không, ta cũng phải thử một lần!

Hơi hơi cất bước, Ngọc Hi mất cá nhẹ nhàng kéo theo hàn thiết liên, tiếng vang phát ra tinh tế, cúi đầu mở tầm nhìn trên người xuống xem xét, phát giác trên chân sớm đầy sợ sợ vết máu, chỗ da bị ma sát còn đang âm ỉ rỉ máu, nhìn miệng vết thương, Ngọc Hi không phải không đau, mà bởi vì phía trước – ngay cả đài ngộ không thuộc về mình mà tạm thời cảm thấy tê liệt.

Ngọc Hi cầm cao mũi kiếm, nín thở chờ đợi người bên ngoài mở cửa, rốt cục, ván cửa nháy mắt đúng như suy nghĩ của Ngọc Hi mở ra, tiếp theo, Ngọc Hi liền cắn răng cầm kiếm chém tới, nào biết Thủy Vô Ngân – cúi người liền né tránh.

“Đem vũ khí buông xuống!” một cỗ hỏa khí vô danh lập tức xông lên, Thủy Vô Ngân trừng mắt nhìn Ngọc Hi đem thanh kiếm thẳng tắp hướng hấn bổ tới, bộ dạng phần nộ tuyệt quyết cùng tàn nhẫn,” Ta nói..... Buông vũ khí!” Thủy Vô Ngân thân thủ thành thạo, vừa tránh né, lại xoay người một cái, trong tay bưng cho Ngọc Hi một chậu nước ấm toàn bộ đánh rơi trên mặt đất.

“Người..... nghĩ cũng..... đừng nghĩ!”

7. Chương 6

Ngọc Hi hơi khom thắt lưng, há mồm thở dốc ngực không ngừng phập phồng, xương quai xanh xinh đẹp mồ hôi ẩm ướt có chút ánh sáng nhạt lóe lên ánh huỳnh quang, mặt đỏ tới mang tai xem ra càng thêm diễm mị.

Thủy Vô Ngân sắc mặt càng thêm đen, vì chính mình bất ngờ xảy ra tâm tư thất thường, nhìn Ngọc Hi bộ dáng từng bước chậm chạp, sớm đã không có sự tàn nhẫn lúc trước từng chiêu công kích làm hại, chỉ có ánh mắt lộ ra sắc như đao kiếm, trừng mắt nhìn hàn thiết liên khóa trụ hấn hành động.

“Cởi nó ra!”

Ánh mắt Ngọc Hi như hỏa thiêu, Thủy Vô Ngân nhưng là một mặt trừng trụ hấn, một mặt lộ ra một chút trào phúng.

” Ngọc Hi, ta nhưng không có gốc như vậy, ngươi là quân cờ của chúng ta! Khi chúng ta còn chưa quyết

định sử dụng người hơn nữa trước khi lợi dụng xong, ta không thể thả người đi.”

“ Người..... Rốt cuộc muốn làm cái gì?” Ngọc Hi mâu quang lóe ra, vì lời nói của Thủy Vô Ngân hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“ Ta muốn lợi dụng người cùng Phong Quốc đàm phán chuyện sông A Kháp Tử Mẫu!”

Thủy Vô Ngân ngẩng đầu, ý cười.

Ngọc Hi tức giận đến trầm mặc, xoay người hấp một ngụm khí, bật hơi.

“ Ta tuyệt đối sẽ không cho người làm như vậy!” ta tuyệt đối sẽ không để Hỏa nô Nô quốc của Thủy Vô Ngân thực hiện được! Muốn dùng ta vào việc trao đổi quyền lợi sử dụng sông ngòi? Nghĩ cũng đừng nghĩ!

“ Thử xem!”

Thủy Vô Ngân nở nụ cười, bộ dạng ngạo mạn khơi dậy tâm tính không chịu phục của Ngọc Hi, vì thế, lúc này hắn liền đứng tại chỗ không tránh cũng không trốn.

Sự tình nên dừng ở đây!

Thủy Vô Ngân đắc ý khoanh tay trước ngực, Ngọc Hi đáy mắt hận không thể đem hắn một đao phân thành tám mảnh, cho nên cảm thấy có chút xót xa trong lòng.

Có lẽ trong mắt Ngọc Hi ta thật sự là một địch nhân đi.....

Thủy Vô Ngân thấy Ngọc Hi thản nhiên cầm kiếm hướng hắn thẳng tắp bổ tới, trong lúc lơ đãng phát hiện chỗ Ngọc Hi đi qua nhưng lại xuất hiện một đường màu đỏ, hắn cả kinh giương mắt hướng lên trên dò xét.

Hình như là chân.....

Mắt thấy mũi kiếm Ngọc Hi sắp đoạt đi hô hấp của chính mình, Thủy Vô Ngân một phen ôm lấy thất lưng Ngọc Hi, đem y ôm vào lòng, hai tay rất nhanh dùng lực hướng bàn tay cầm kiếm của Ngọc Hi vỗ xuống, nhuyển kiếm nhảy mất rơi khỏi tay Ngọc Hi, sau đó, hắn cười châm chọc nhìn Ngọc Hi bởi vì giết không được hắn mà bộ dáng căm giận dậm chân trong lòng hắn, biểu tình bóp cổ tay kia làm hắn lộ vẻ vui mừng.

Lập tức, Thủy Vô Ngân trong nháy mắt thân thủ điểm trụ mấy huyệt đạo của Ngọc Hi, nhìn bộ dạng muốn giết người của y liền đem thân mình nhẹ như lông vũ của Ngọc Hi ôm đến bên giường, Ngọc Hi còn chưa kịp kêu ra tiếng tấm chăn đã bị kéo ra, hắn nhìn chỗ tia máu đang chảy ra chăm chú xem xét, đẩy hàn thiết qua một bên đưa tay với vào trong lòng lấy ra bình sứ, vẩy ra một chút thuốc bột lên vết thương trên chân.

Thấy hình dạng, Ngọc Hi không cảm kích quay đi, ánh mắt phần giận như cũ không tắt, mà Thủy Vô Ngân cũng không quan tâm y, tiếp tục lấy ra mảnh vải thay y bằng bó, im lặng cúi đầu, bởi vì hắn muốn Ngọc Hi sa vào bẫy của hắn giãy dụa bên trong.

Đúng vậy, bởi vì ta muốn Ngọc Hi sống không bằng chết!

Năm tòa hoàng cung Phong quốc hiện ra trước mắt là cảnh tượng lộn xộn, văn võ bá quan vô thố, trên triều tràn ngập tiếng to nhỏ đàm chuyện với nhau, Tể tướng Ứng Thiên Tình mặt không chút thay đổi dẫn dắt bách quan xếp hàng đứng dưới bậc thềm trước điện, cúi đầu suy nghĩ, đáy mắt lóe ra một chút ý cười.

Phong quốc..... Sắp nằm trong tay ta!

“Làm sao vậy? Hoàng Thượng mọi ngày đâu như hôm nay dậy muộn như vậy chứ?” văn thần đều nhíu mày.

“Hay là nói Hoàng Thượng long thể bất an?” nhóm võ tướng cũng sờ đầu suy nghĩ.

“Mọi người im lặng trước, ta đã đi mời trưởng thị vệ Vân Thiên tướng quân đến tẩm cung Hoàng Thượng đi thám thính rồi.....”

Nói còn chưa hết câu, Tể tướng đã thấy bách quan lại bắt đầu xôn xao, đồng thời bên ngoài cửa chính điện Vân Thiên tướng quân đi vào, mà Ứng Thiên Tình đương nhiên cũng nhìn thấy, vì thế nhíu mày thở nhẹ:

“Vân Thiên tướng quân, Hoàng Thượng người.....”

Khẽ nhíu mày, sắc mặt Vân Thiên một mảnh hắc ám, hắn nghe tiếng giương mắt nhìn Ứng Thiên Tình biểu tình ra vẻ vô tội, cắn răng nói:

“Hoàng Thượng người.....” bách quan im miệng trừng mắt, cẩn thận lắng nghe, đợi Vân Thiên đem ánh mắt nhất nhất chuyển qua gương mặt mọi người không tới một thoáng mới công bố, “Hoàng Thượng người mất tích rồi!”

Một câu của Vân Thiên khiến cho mọi người lâm vào xôn xao, nghi vấn là càng lúc càng lớn, lúc này, phía bên ngoài điện lại đi vào hai vị tướng sĩ, bọn họ mang theo trường kiếm, vẻ mặt đại sự không tốt đi đến trước mặt Tể tướng cùng Vân Thiên, khom người quỳ xuống báo cáo:

“Báo, Tể tướng đại nhân, biên quan báo nguy, Hỏa nô Nô quốc đang có ý xâm nhập Tây Hà, thỉnh Tể tướng đại nhân truyền đạt mệnh lệnh phái binh trợ giúp biên quan.....”

Ứng Thiên Tình một phen chấn kinh trong nháy mắt trấn áp mọi người.

Sáng sớm, đoàn người của Thủy Vô Ngân ở Hỏa nô Nô quốc và phía đông sông A Kháp Tử Mẫu thuộc biên giới Phong quốc rời thuyền, đương nhiên, Ngọc Hi cũng bị Thủy Vô Ngân thô lỗ vác trên vai mang ra thuyền.

“ Thả ta xuống! Người nghe thấy không?”

Trầm giọng nuốt xuống cơn giận, Ngọc Hi sắc mặt bình tĩnh, gần từng từ từng tiếng nói, nhưng Thủy Vô Ngân ngay cả để ý cũng không để ý, tiếp tục đem Ngọc Hi giống như vác cái túi bước đi, dọc theo đường đi còn lắc lư làm cho Ngọc Hi chịu không nổi sợ xanh mặt.

Thủy Vô Ngân phát hiện tình hình trên đầu vai mình nhất thời yên tĩnh lạ thường, cho nên hơi kinh ngạc nhú mi, ngoái đầu nhìn lại, Ngọc Hi trên vai đã mặt mày xanh trắng đang che miệng, cả kinh Thủy Vô Ngân vội vàng đem y buông xuống, nhìn y một trận nôn khan, thần sắc rất là suy yếu dựa vào trong lòng hắn, co quắp tê liệt.

Hàng lông mi dài hơi hơi run rẩy, nụ cười bên môi đã không còn nữa, Ngọc Hi hai tay vô lực buông thõng bên cạnh thân, mái tóc dài rối tung khô héo không còn sức sống, dung nhan xinh đẹp đã không còn hồng nhuận như lúc trước, đối với việc này, Thủy Vô Ngân hơi kinh ngạc.

Chẳng lẽ khi ở trên thuyền y chưa ăn cơm sao? Nhớ lại hai ngày này y căn bản chưa ăn một ngụm cơm liền đem tất cả đồ ăn đều đập bể.

Bởi vì nhìn thấy bộ dạng Ngọc Hi như thể yếu ớt không chịu nổi, Thủy Vô Ngân trong lòng nổi lên một trận cảm xúc đau lòng, cắn răng ôm lấy Ngọc Hi, đưa tay đẩy mấy sợi tóc tán loạn trước trán, lộ ra dung nhan thất sắc, cánh môi cũng đã sớm nhợt nhạt.

“ Ở bên bốn vương không cho phép người chết, người tuyệt đối không thể chết!”

Thủy Vô Ngân khẩu khí u ám, hướng về phía khuôn mặt yếu ớt của Ngọc Hi như một trận bạo phong điên cuồng hét lên, không chút nào thương tiếc.

“..... Thiên..... Tình! Thiên..... Tình.....”

Đôi mắt mơ màng, Ngọc Hi hiển nhiên đã bị làm cho không rõ mình đang ở nơi nào, buột miệng kêu lên, Thủy Vô Ngân nghe được sắc mặt càng thêm đen.

Thiên Tình? Hắn là ai vậy?

Đôi mắt sắc lạnh hơi khép lại, trong lòng Thủy Vô Ngân bởi vì nghe thấy Ngọc Hi đối với hắn kêu tên người khác mà một cổ lửa giận dâng lên không nhỏ, tức giận đem Ngọc Hi ôm đến chỗ ngồi phía cuối, đối với mọi người trước mắt đã không còn kiên nhẫn hạ lệnh,

“ Đi!”.

Dứt lời, dẫn đầu đem Ngọc Hi quăng lên lưng ngựa, tự mình một cước sai bước lên ngựa, đem Ngọc Hi đã không còn sức lực ôm vào lòng.

Đang lúc mọi người sắp cưỡi ngựa chạy khỏi bờ, Ngọc Hi ở trong lòng Thủy Vô Ngân bỗng nhiên khẽ chớp mắt, động động mí mắt, vốn dĩ được một cổ ấm áp vây quanh thân y có chút không muốn tỉnh lại, nhưng là hai gò má bị gió lạnh thổi vào làm y rất đau, gió lạnh tiếp tục tiến vào bên trong vạt áo, Ngọc Hi hơi mở to mắt, mà Thủy Vô Ngân sợ y bị lạnh, liền đem y ôm chặt vào lòng, một tay cầm chắc dây cương một tay giữ vạt áo, gắt gao ôm chặt y; Ngọc Hi trừng trợn Thủy Vô Ngân, kinh ngạc khó hiểu biểu cảm khuôn mặt của hắn.

Khoảng cách hai năm trước nhìn thấy hắn, đã có điểm không quá giống nhau, đen, cũng trưởng thành hơn nhiều, bất quá cá tính tiểu nhân này của hắn như trước không thay đổi..... Hừ, cho dù hắn thay đổi như thế nào? Hắn vẫn như cũ đâu không lại cái danh hiệu hồ ly của ta, Phong quốc quân chủ Ngọc Hi!

Ngọc Hi yếu ớt cười, cố ý nhắc chân hung hăng đá vào bụng ngựa, con ngựa bởi vì đau đớn mà thô bạo nhảy lên, Thủy Vô Ngân phát hiện thấy không đúng, cúi thấp người dò xét khuôn mặt trong lòng, khoảnh khắc Ngọc Hi đối hắn xuất ra nụ cười yếu ớt mà thất thần, thuận tiện Ngọc Hi lại hung hãn đá vào bụng ngựa một cái nữa khiến con ngựa chấn kinh trong nháy mắt hướng phía trước chạy như điên.

Thủy Vô Ngân ngạc nhiên trừng trợn Ngọc Hi, “ người –“

“ Thất gia – “ phía sau vang lên một tiếng gọi.

Cuối cùng, Ngọc Hi bị con ngựa hất ngã văng ra ngoài, Thủy Vô Ngân còn trên lưng ngựa thấy thế liền cũng buông tay bay ra, khi thân ảnh Ngọc Hi sắp rơi xuống đất liền lộn nhào tới, làm đệm lưng cho y, mà con ngựa thì tiếp tục chạy như bay.

Một chút đau đớn chuẩn lên ngực Thủy Vô Ngân, liền sau đó hắn phụt một tiếng nôn ra một búng máu, về phần Ngọc Hi ngã trên lưng hắn thì nhăn mày lại.

Ta căn bản không muốn nợ người khác ân tình! Nhưng ta bị Thủy Vô Ngân vũ nhục, vậy là huề nhau!

Vì thế, Ngọc Hi vô lực trực tiếp từ trên thất lưng của hắn đứng lên, hàn thiết liên trên chân lập tức phát ra tiếng leng keng, Thủy Vô Ngân nghiêng tai nghe thấy liền đưa tay bắt lấy mắt cá chân Ngọc Hi, không cho y rời đi.

Không chỉ là vì Hòa nô nô quốc, cũng là bởi vì..... chính mình!

“ Người..... Đừng nghĩ rời đi!”

Ngọc Hi phủ thấp đầu liếc Thủy Vô Ngân như cũ nằm úp sấp trên đất, bàn tay giữ chặt chân y không buông, thoáng chốc, một mặt đau đớn từ mắt cá chân truyền đến, đau đớn khiến cho Ngọc Hi nhăn mặt, nhìn miệng vết thương đã băng bó xong lại lần nữa chảy máu.

“ Đáng chết..... Người buông tay!” Ngọc Hi lạnh lùng nói, khẩu khí mang theo một chút không cho phép nhận sai.

Mắt thấy truy binh phía sau đã tới, Ngọc Hi thống hận mặc kệ tay Thủy Vô Ngân kiềm chế, đang muốn đứng lên, cổ tay đột nhiên bị Thủy Vô Ngân kéo lại.

“ Người trốn không thoát Ngọc Hi.....” ánh mắt băng lãnh, Thủy Vô Ngân vẽ mặt kiên định, bàn tay xoa xoa chỗ ngực bị thương.

“ Đáng chết!” Ngọc Hi đau đớn mắng.

Bởi vì vừa mới rời khỏi bờ sông không lâu, đoàn người Thủy Vô Ngân dưới sự toàn quyền giúp đỡ của phó tướng đã tìm được một khách điểm dừng lại, để cho Thủy Vô Ngân trị thương dưỡng sức, còn có Ngọc Hi bệnh tình hiển nhiên đã muốn tăng thêm vài phần nghiêm trọng.

Vừa mới không lâu, ở bờ sông chạy trốn bị Thủy Vô Ngân ngăn cản, khi đoàn người đuổi đến trước mặt và Thủy Vô Ngân bị thương đột nhiên ngất đi, Ngọc Hi mặt mày cũng tái nhợt sức lực suy yếu, đầu văng mắt hoa ngả vào lòng Thủy Vô Ngân, mềm nhũn vô phương chạy trốn.

Thủy Vô Ngân đoán rằng, có lẽ khi ở trên thuyền Ngọc Hi y phục đơn bạc và không chịu ăn uống, cho nên mới suy yếu như vậy, thậm chí thời điểm hắn muốn bắt y cơ thể đã suy nhược sắp không trụ nổi.

Nhìn người đang thoi thóp nằm trên giường, Thủy Vô Ngân ngồi ở mép giường cẩn thận nhìn khuôn mặt ảm đạm thất sắc của Ngọc Hi, hàn thiết liên trên chân bởi vì dính vào miệng vết thương máu bám vào hơi xám xám, bộ dạng bản không chịu nổi khiến Thủy Vô Ngân nhíu mày, chậm rãi vươn tay chạm vào vết thương trên chân Ngọc Hi.

Đau đớn, khiến cho Ngọc Hi trong lúc ngủ mơ nhíu mày, nhẹ nhàng mấp máy đôi môi tái nhợt “..... Thả..... Ta đi.....” mái tóc ướt đầm mồ hôi dính tán loạn trên trán, Vương Hi mắt nhắm nghiền bất an xoay đầu.

Không thể được!

Thủy Vô Ngân ánh mắt nồng nhiệt nhìn bộ dáng Ngọc Hi hơi hơi thất thần, hắn cũng đã không làm rõ

được lưu lại Ngọc Hi là vì muốn trả thù hay là vì cái gì khác, nhìn bộ dạng chật vật của Ngọc Hi, Thủy Vô Ngân cảm thấy một góc trong tim hẫng đang vì Ngọc Hi mà hơi buông lỏng, thấy Ngọc Hi đang trong giấc ngủ xem ra rất là mỏng manh, hẫng lại cảm thấy oán giận chính mình và thù hận cũng trở nên không quan trọng nữa.

Có lẽ có lẽ..... Ta một mực tìm cơ hội muốn báo thù Ngọc Hi, chẳng qua là vì lí do muốn tiếp cận y mà thôi.....

Trong lòng Thủy Vô Ngân chấn động, chăm chú nhìn khuôn mặt xinh đẹp thất sắc của Ngọc Hi, nhớ đến hai năm trước ở trên tể đàn Phong quốc nhìn thấy y hăng hái, xinh đẹp diễm lệ, Thủy Vô Ngân cảm giác trái tim hẫng đang vì Ngọc Hi mà nhảy múa, hân hoan.

Hẫng rồi cục lại nhớ tới thân phận của mình.....

Lắc đầu vừa suy nghĩ, Thủy Vô Ngân cúi sát đầu sắp hôn lên khuôn mặt xinh đẹp của Ngọc Hi, đồng tử nháy mắt trở nên sắc bén, vạn phần chấn kinh.

Không, không có khả năng!

Nắm chặt tay, Thủy Vô Ngân trừng trộ Ngọc Hi, đáy lòng như một dòng nước xoáy đem suy nghĩ của hắn lẫn nữa đảo loạn, trong lúc hắn đang suy tư, phó tướng đã đứng ở ngoài cửa chờ rất lâu, bưng một mâm đồ ăn bước vào cửa, to gan đặt ở trên bàn, sau đó đến gần Vương gia.

“ Vương gia, người tốt xấu gì cũng nên ăn một chút!” phó tướng tận tình khuyên bảo, khuôn mặt kia nháy mắt trở nên hết sức ưu sầu, nhìn Vương gia ngồi ở mép giường bộ dáng chuyên chú trông chừng Hoàng Thượng Phong quốc một lúc lâu, lắc đầu,

“ Thuộc hạ vừa rồi đã cho người hồi cung phái một chiếc xe ngựa đến đây.”

Nghe đến đây, Thủy Vô Ngân bờ vai hơi run lên, vẻ mặt không dám tin “ cái gì? ”, khi phó tướng biểu tình đang còn kinh ngạc Thủy Vô Ngân đứng lên, đưa tay tóm lấy hắn, vẻ mặt hung thần ác sát đối với hắn gào “ Người cho người thông báo trong cung?”

Trùng mắt nhìn Vương gia gắt gao nắm chặt cổ áo của mình phó tướng sợ tới mức một trận không đứng vững, chỉ nơm nớp lo sợ trả lời: “ Không, đúng vậy, bằng không như thế nào đem Hoàng Thượng Phong quốc về?” khóe mắt lướt nhẹ hướng Ngọc Hi đang suy yếu, trong mắt phó tướng tràn ngập sợ hãi.

“ Người!” Thủy Vô Ngân sắc mặt đen xì, xách phó tướng rống to: “ Người thật ngu ngốc! Người có biết hiện tại trong cung đều là người của Thái hậu và Hoàng Thượng hay không! Nếu đem Ngọc Hi giao cho bọn họ, hắn sẽ chết-!”. Thủy Vô Ngân lửa giận điên cuồng đem người ném xuống, phó tướng trụ không được lui vài bước, sắc mặt lo lắng.

“ Vương..... Gia, hần là quân vương Phong quốc, nếu hần chết rồi, Phong quốc sẽ nội chiến, chúng ta có thể sẽ là ngư ông đắc lợi.....”

Thủy Vô Ngân liếc mắt thoáng nhìn, “ Đúng vậy..... Là như thế không sai, nhưng ai là ngư ông? Ai vừa là cò và ngọc trai? Người đừng quên bên cạnh Hỏa nô Nô quốc còn có rất nhiều quốc gia mạnh mẽ tồn tại, nói không chừng chúng ta với Phong quốc mới là cò cùng ngọc trai!”

Nghe vậy, phó tướng cúi đầu trầm mặc không nói.

“ Bỏ đi.....” Thủy Vô Ngân khoát tay, “ Dù sao chúng ta đã ở trong nước, quốc chủ kia muốn đứng đầu thiên hạ sẽ phái người đêm nay tập kích, bọn họ không muốn ta trở thành chướng ngại vật của hoàng huynh, chỉ có giết chết ta trưởng tử của Thái hậu,

Thủy Vô Tình mới có thể lật đổ Thái hậu, bất quá, ta đối với việc đấu đá của bọn họ thật sự chẳng có hứng thú gì, thay ta truyền lệnh xuống, đêm nay toàn bộ phòng bị cẩn thận!”

Muốn chơi, thứ cho ta không tiếp!

“ Nếu đem Ngọc Hi giao cho bọn họ, hần sẽ chết –!”

Thủy Vô Ngân mặt không chút thay đổi ngồi ở cái ghế cạnh bên giường, trong đầu toàn bộ đang suy nghĩ trước câu nói hần vừa rồi nói với phó tướng, vì thế kinh sợ rất lâu.

Hoá ra..... Hoá ra ta là như vậy đối đãi Ngọc Hi? Đối với ta, lẽ nào y quan trọng như vậy?

Thủy Vô Ngân mi tâm nhíu chặt, vô cùng phiền toái khiến cho hần đứng ngồi không yên, ngồi bên cạnh Ngọc Hi đang hôn mê, trừng trụ dung nhan như cũ tái nhợt lại thuần khiết kia, dù xuống phiền muộn trong lòng.

Ta thật sự không biết nên làm thế nào với Ngọc Hi bây giờ! Hần là hung thủ hại ta thống khổ, đáng lẽ ta ra nên hận hần nhưng ta như thế nào đều hận hần không được, còn vì chuyện của hần lo lắng không thôi, ta rốt cuộc là có chỗ nào không thích hợp?

Đáng chết! Vấn đề này so với việc theo hoàng huynh Thủy Vô Tình đi luyện võ độc sách còn khó hơn!

Thủy Vô Ngân hận chính mình không dứt khoát, trước kia hần hận chính là hận, yêu chính là yêu, hiện tại lại vì một cừu nhân mà thay đổi, cái dạng này khiến hần rất khó thích ứng và đã thương trí não, ôm lấy đầu, hần rất muốn ngửa mặt lên trời rống to.

Như thế nào mới một thoáng mà thôi, sự tình cùng vấn đề liên trở nên phức tạp như vậy.

Một cước đá văng cái ghế, Thủy Vô Ngân sải bước đi ra khỏi phòng, sau đó hướng dưới lầu đi xuống.

Ta muốn đi ra ngoài hít thở không khí!

Ánh nền mỏng manh chiếu rọi lên đầu giường, Ngọc Hi nằm trên giường đang động động mí mắt sau liền mở to mắt tỉnh lại, toàn thân xương cốt giống như sắp tan rã rời không khỏi khiến y nhúu chặt mày, không dám kêu ra tiếng, sợ kinh động đến Thủy Vô Ngân cùng thuộc hạ của hắn vừa mới rời đi.

Nhìn ánh nền trước ở trong không khí lắc lư không ngừng, Ngọc Hi trong lòng cũng bị bịt kín một tầng bóng đen, một tay chống giữ thân thể, khuôn mặt khó nén đau đớn dùng tay phải mượn sức kéo vạt áo, thử duỗi duỗi chân, phát hiện vết máu lúc trước chảy ra đã biến mất, hơn nữa chỗ vết thương còn quần lên một mảnh vải mới cầm máu, trong lòng hơi hơi chấn động, y thử lay động bàn tay quên mất ý niệm trong đầu mới thoáng chốc trôi lên.

Dù sao Thủy Vô Ngân kia cũng là hung thủ hại ta chặt vật như vậy, ta không nên vì hắn nhất thời hảo tâm mà cố ý mật sát hắn đối với ta làm rối tung hết cả chuyện!

Ngọc Hi nhin đau xuống giường, nhưng vì không ổn định mà bổ nhào về phía trước, đụng ngã cái ghế, ngã đau cả mũi và cánh tay.

Che lại cái miệng sắp mắng thành tiếng, Ngọc Hi muốn che dấu một chút sự thật y đã tỉnh lại, nhưng rất đáng tiếc, ông trời không công bằng, ngay khi y bò lên, không biết khi nào từ bên ngoài cửa sổ nhảy vào mấy tên hắc y nhân, đối với y vùng kiếm, Ngọc Hi kinh ngạc, chặt vật xoay người tránh đi.

“Thủy Vô Ngân ở đâu?” một tên hắc y nhân che mặt cầm kiếm quát hỏi Ngọc Hi.

Ngọc Hi lắc đầu, thanh âm vì bị bệnh mà có vẻ khàn khàn, “Ta..... Không biết.....”

Mồ hôi toát ra từng giọt, Ngọc Hi thấy một tên hắc y nhân khác mang theo hai tên hắc y nhân khác xoay người xuống lầu, mà tên hắc y nhân trước mặt dùng đôi mắt sắc bén xem xét sắc mặt trắng bệch của Ngọc Hi bộ dáng như an ủi, khẽ cười ra tiếng.

“Người chính là cầu hoàng đế Phong quốc?”

Ngọc Hi vừa nghe thấy đối phương xưng hô, nhin không được nhúu mày, “Ta không phải là cầu Ta là Ngọc Hi.....” hừ! Sát thủ tốt xấu nghiên cứu con mồi của mình một chút gọi là cái gì chứ! Xem bọn hắn thật sự là rất không được!

Hắc y nhân không nói nhìn Ngọc Hi một lúc lâu, mũi kiếm bỗng nhiên hướng tới Ngọc Hi bổ tới, thấy thế, Ngọc Hi liền kéo vạt áo lên, lúc đang muốn chuyển hướng cửa phòng chạy, hắc y nhân tóm lấy cơ hội, không chút hạ thủ lưu tình liền đánh xuống phía sau Ngọc Hi, chuyển mắt, Ngọc Hi trong lúc muốn bước ra cửa liền đụng trúng bức tường người, bóng đen trùm lên người y, thoáng chốc, Ngọc Hi chỉ cảm thấy mình

giống như bị ôm lấy, bay lên không lượn một vòng, tiếp theo, máu bắn tung toé trước mặt Ngọc Hi, mà y chỉ có thể mở to mắt nhìn, không thể phản ứng, cảm giác mấy phần ảm áp phủ lên mặt.

Thời khắc Hắc y nhân muốn đâm xuống, tấm lưng của chủ nhân chắn trước Hoàng Thượng phong quốc vừa quay đầu lại, đồng thời ở dưới lầu cũng đã giải quyết xong hai kẻ ám sát Thủy Vô Ngân!

“..... Cái..... gì?”

Cảm xúc kinh ngạc hiện lên trong mắt hắc y nhân, ngốc lăng nhìn về mặt hung ác của Thủy Vô Ngân, đợi khi hắn hoàn hồn, đã bị chuyển thủ đâm vào bụng.

“ Ai cũng đừng nghĩ cùng ta tranh đoạt, Ngọc Hi là của ta!”

Thủy Vô Ngân trong mắt ẩn giấu đầy cuồng phong, hung hăng đem chủ thủ thu lại, hướng phía trước một chưởng, hắc y nhân lập tức ngã xuống đất, mà Ngọc Hi được bảo hộ an toàn ở trong ngực Thủy Vô Ngân, kinh sợ không thôi.

“ Ai cũng đừng nghĩ cùng ta tranh đoạt, Ngọc Hi là của ta!”

Ngọc Hi ngây ngốc được Thủy Vô Ngân ôm vào trong ngực bảo hộ rất tốt, trong lần tập kích này cũng không có bị thương.

Đang lúc Ngọc Hi tim đập loạn nhịp sững sờ, một đạo bước nhanh hướng thang lầu thẳng lầu hai mà đến, Thủy Vô Ngân bị thương nhưng kiên trì không ngã trước mặt.

Người tới vừa thấy Thủy Vô Ngân ôm Ngọc Hi giống như là ôm bảo vật bảo hộ rất kỹ, mà trên mặt hắn dính đầy vết máu bộ dạng rất đáng sợ, không khỏi dừng bước, trừng trợn nhìn đầu vai Thủy Vô Ngân đang chậm rãi chảy ra vài tơ máu đỏ sẫm, phó tướng về mặt chấn kinh nhìn chủ tử nhà mình run run một tay ôm trụ thắt lưng Ngọc Hi, một tay vuốt ve sợi tóc y.

Thủy Vô Ngân sắc mặt sụ xuống, tuy rằng vết thương trên lưng đã nứt ra và bắt đầu chảy nhiều máu, nhưng hắn vẫn miễn cưỡng chống thân hình hơi suy yếu ôm Ngọc Hi không buông tay, hướng về phía phó tướng vừa chạy lên lầu về mặt kinh ngạc không thôi, “

Có..... Chuyện gì..... Nói mau!” dùng hết khí lực còn lại

Thủy Vô Ngân mở to mắt quang sắp tan rã lên tiếng.

Bị lời nói vô lực của Thủy Vô Ngân làm cho chấn kinh, phó tướng vội vàng mở miệng:

“ Là như vậy, chúng thần phát hiện trên người thích khách đều có ký hiệu hoàng gia!”

Nâng mắt, Thủy Vô Ngân liếc phó tướng, thấy hần bộ dạng khó khăn, liền biết được hần có chỗ khó xử, nói tiếp,

“..... Là ký hiệu thiên ưng điện?”

Phó tướng do dự một chút – gật đầu, “ vâng, Vương gia.....”

“Người hoài nghi là..... Hoàng huynh hạ lệnh ám sát sao?”

Thủy Vô Ngân sắc mặt chuyển đen khí lực suy yếu dần, cánh tay ôm lấy Ngọc Hi hơi chút thả lỏng, mơ hồ phát hiện không đúng, Ngọc Hi thần sắc biến đổi.

Phó tướng lại lần nữa gật đầu, ngập ngừng: “ bằng không còn ai có thể.....”

Ngọc Hi nhìn hai người nói chuyện với nhau, từ nội dung lời nói tựa hồ có thể biết được đây là nội bộ tranh đấu, khó trách Thủy Vô Ngân khi nghe thấy có khả năng là chính huynh đệ của mình phái người ám sát về mặt u ám như vậy.

Nghe ra giống như là tranh giành vương vị.....

Lãnh đạm hướng Thủy Vô Ngân liếc mắt một cái, Ngọc Hi bỗng nhiên phục hồi lại tinh thần, nhìn Thủy Vô Ngân về mặt u ám cảm thấy không muốn tin tưởng.

Trong hoàng Cung thật sự là khắp nơi tràn ngập cạm bẫy, nguyên lai không chỉ Phong quốc, chỉ cần là hoàng tộc sẽ vì quyền lực mà tranh giành lẫn nhau.....

Ngọc Hi nhin không được cúi đầu suy tư, trong lòng bất chợt nổi lên một trận quỷ dị bất an.

Thủy Vô Ngân cắn răng, “ Không thể! Hoàng huynh hần sẽ không làm loại sự tình này.....” một mực phủ nhận, nhìn thấy phó tướng trên mặt không phản đối liền im miệng.

“ Vương gia, người trong cung không giống như người! Người lại xem nhẹ chuyện này như vậy, một ngày nào đó người sẽ hối hận!”

Thủy Vô Ngân hai tròng mắt chợt lóe lên, vì thái độ nói chuyện của phó tướng mà hơi hơi dao động, “Tại sao? Tại sao chứ?” tức giận nhất thời dâng lên, Thủy Vô Ngân kích động buồn bã giữ chặt vạt áo phó tướng ép hỏi, vết thương trên lưng cũng theo đó căng ra, Thủy Vô Ngân lại sĩ diện không muốn lên tiếng, “ Ta đã nói rồi ta không muốn làm Hoàng Thượng, quốc chủ!”

“ Không phải người nói không muốn nắm quyền, mọi người sẽ buông tha cho người.....”

Ngọc Hi bên cạnh nhìn không được buồn bực lên tiếng, khiến Thủy Vô Ngân và phó tướng cùng kinh ngạc, “ Phiền người thử dùng cái đầu của mình suy nghĩ, được không?”

Ngọc Hi lạnh nhạt nhìn Thủy Vô Ngân nói.

Một câu nói của Ngọc Hi khiến cho hai người không ai lên tiếng nữa, tuy rằng không cam lòng, bất quá, Ngọc Hi nói đều là sự thật, Thủy Vô Ngân nhìn đau dùng tay cầm chủy thủ rạch một đường lên cánh tay trái hắc y nhân, nhất thời tơ máu chảy ra dưới tầng da, cũng không che được hình xăm trên cánh tay.

Thủy Vô Ngân kinh ngạc khi nhìn thấy ấn ký trên tay hắc y nhân, toàn thân như bị sét đánh bừng tỉnh lui mấy bước, thất lưng dựa vào mép bàn, “ có thể là..... Hắc sao?”

Thủy Vô Ngân ngữ khí mang theo vài phần dả không dám tin, nghe thấy Ngọc Hi cùng phó tướng một bên chỉ im lặng.

Đại điện hoàng cung Phong quốc một mảnh xôn xao, Vân Thiên cùng Ứng Thiên Tình đứng dưới điện kinh ngạc, sau khi nghe sứ giả từ biên cương báo lại càng đen mặt, nhìn nhóm bách quan lại lần nữa ồn ào, nhất thời đều không có chủ ý.

Vân Thiên lạnh lùng liếc Ứng Thiên Tình bên cạnh như đang đặt mình vào trong trời đông tuyết phủ một cái, thấp giọng nhắc nhở, “ Xong rồi chứ?? Việc này nên xem Tể tướng người như thế nào xử lý rồi.”

Lời Vân Thiên, khiến cho Ứng Thiên Tình phục hồi lại tinh thần, vội vàng phát phát ồng tay áo, thật mạnh ho khan vài tiếng sau đó thấy bách quan nhất thời im lặng, đều quay đầu nhìn hắc.

“ Các vị đại nhân, xin nghe ta một câu..... Như vậy đi! Chúng ta đợi thêm vài hôm nữa, nếu thật sự không được.....”

Ưu phiền nhăn mày, Ứng Thiên Tình bộ dáng ra vẻ lo lắng, làm cho Vân Thiên dưới đáy lòng đem hắc hắc mắng một hồi lại một hồi, mà nhóm bách quan còn lại kéo kéo lỗ tai, chuẩn bị lắng nghe lời Tể tướng chưa nói hết.

“..... Ta cũng chỉ thay Hoàng Thượng chỉ huy quân đội phản công Hỏa nô nô quốc.....”

Nói xong, Ứng Thiên Tình nhìn bốn phía thấy ánh mắt mọi người không chút tín nhiệm, bất đắc dĩ từ trong tay áo lấy ra lệnh bài hôm trước khi rời đi Ngọc Hi ban cho hắc, bàn tay giơ lên cao, khiến cho bách quan tâm phục khẩu phục.

Vừa thấy lệnh bài, Vân Thiên lập tức dẫn đầu quỳ xuống đất, thành tâm cúi người hô to, làm cho bách quan cũng theo động tác của cúi xuống, dù sao Vân Thiên là tướng quân theo hầu Hoàng Thượng, được Thánh Thượng sủng ái, càng hưởng chi, vị tướng quân này tuy rằng chỉ có vị hàm nhỏ, nhưng nhân cách của hắn lại đủ để được mọi người tín nhiệm.

“ Gặp lệnh bài như gặp người, thần Vân Thiên khấu kiến Hoàng Thượng, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

“ Thần khấu kiến Hoàng Thượng, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế –“ bách quan nhất tề hô.

Ứng Thiên Tình thấy bách quan nhất tề cúi đầu, lòng kiêu ngạo cùng thoả mãn đột nhiên dâng lên tạm thời bao phủ lấy hắn, khiến hắn thập phần vừa ý cong khoé môi lên, phất tay áo lên tiếng

“ Các vị đại nhân xin đứng lên –”

Không ngờ, đang lúc bách quan trên điện đang đứng dậy, ngoài điện lại thông thả đi tới ba vị Chủ tế thần quan cung Thanh Long, một thân y bào màu xanh bên hông đai lưng màu vàng, làm nổi bật thân hình hết sức thon dài ưu tú.

“ Đợi đã ”

Một vị thần quan đi đầu nhẹ kêu, thanh âm uy hiếp lạnh lùng nghiêm túc cùng ánh mắt sáng quắc, nhất thời mọi người lại là ngẩn ra, bởi vì nhóm thần quan quanh năm trấn thủ ở Thanh Long miếu bên ngoài hoàng cung Phong quốc, cũng không dễ dàng tiếp đón người, nhưng hôm nay thái độ lại khác thường, chắc là có việc sắp xảy ra.

Mọi người nhịn không được lại rỉ tai thì thầm với nhau, Ứng Thiên Tình cùng Vân Thiên cố ý lơ đi không nghe, ngược lại thông thả đi về phía trước, khom người.

“ Đại thần quan, người dẫn theo hai vị thần quan đến đây, có việc gì sao??”

Đại thần quan nhẹ phất y bào, trầm giọng nói:

“Nghe nói Hoàng Thượng mất tích?”

“ Đúng vậy.” Ứng Thiên Tình liếc Vân Thiên một cái, thấy hắn cũng gật đầu.

“ Hơn nữa, hỏa nô nô quốc đến xâm phạm?” đại thần quan lại hỏi.

“ Đúng vậy.”

Đại thần quan cần môi bỗng nhiên bước lên phía trước, ở bên người Ứng Thiên Tình dạo qua một vòng, ánh mắt phức tạp nhìn chăm chăm Tể tướng, khiến mọi người tò mò con mắt gắt gao xem xét.

“Thứ ta nhiều lời, ta tuy rằng nhiều năm ở trong thần miếu, nhưng ta cũng biết tình trạng Phong quốc trước mắt, Hỏa nô nô quốc muốn xâm chiếm Phong quốc sớm không phải chuyện mới mẻ, hơn nữa, Hoàng Thượng hiện tại đã không biết tung tích lại không lưu lại tín thư, vua của một nước sao có thể như thế tùy ý vứt bỏ địa vị trốn đi!” nói xong, ngữ khí nghiêm khắc kéo dài, quay đầu nhìn về phía Vân Thiên, “Vân tướng quân, ngài có nghe được tin tức Hoàng Thượng nói muốn đi đâu không?”

Nghe vậy, Vân Thiên cúi đầu, lắc đầu.

Sắc mặt hơi lạnh, đại thần quan đột nhiên huy tay áo lạnh giọng hét lớn: “Càn quấy! Thật sự là càn quấy!”

Quay đầu nhìn Tể tướng, đại thần quan lại nhin không được thở dài, “Hiện tại biên quan báo nguy, Phong quốc không thể không có người chỉ huy, Tể tướng, người liền thay Hoàng Thượng trước hạ mệnh lệnh đi!”

Đại thần quan lập tức biến sắc mặt, “Người tướng Phong quốc chờ đến chết sao?”

Nếu Hoàng Thượng cứ như vậy một đi không quay về? Người muốn Phong quốc làm thế nào?” những câu thẳng thắn chỉ trọng tâm, đại thần quan mặt lạnh đe dọa nói.

Nghe vậy, Vân Thiên thẳng nhú mày, cuối cùng đi đến trước mặt đối với Tể tướng đột nhiên quỳ xuống, bách quan cả kinh thất sắc, sau đó lớn tiếng tuân ra một tràng khiến mọi người kinh hãi.

“Ta Vân Thiên nguyện ủng hộ Ứng Thiên Tình vì Phong quốc thay quân thượng, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Bách quan cùng đại thần quan, thậm chí cả bản thân Tể tướng Ứng Thiên Tình đều bị một lời đại nghịch bất đạo này làm cho chấn động, mà Vân Thiên đương nhiên biết mọi người vì sao kinh ngạc, vừa bất đắc dĩ lại khó xử mở miệng giải thích.

” Nếu không các người còn có biện pháp tốt hơn sao? Chúng ta phải vì Hoàng Thượng bảo vệ phong quốc, đợi sau khi Hoàng Thượng hồi cung lại thỉnh Tể tướng trả lại vương vị.”

Đại thần quan trầm mặc trong chốc lát, nháy mắt dẫn hai vị thần quan khác, một cái khom lưng, ” Khấu kiến thay quân thượng, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

” Khấu kiến thay quân chủ, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” mọi người nhất tề hô.

Mặt trời chói chang, chiếu vào đại điện bên ngoài khu vực, chỉ thấy vài người đang ở dưới ánh nắng mặt trời lấp lánh vận động.....

Thời tiết sáng sớm thật là trong lành ấm áp, Ngọc Hi bị Thủy Vô Ngân xách lên ngựa, y hiển nhiên vẫn còn rất suy yếu, mãi cho đến buổi trưa mới ở trong lòng Thủy Vô Ngân mê man tỉnh lại.

Đội phó tướng cầm tới một tấm áo choàng đưa cho Thủy Vô Ngân, liền thấy hắn đem áo choàng khoác lên người Ngọc Hi, giúp y cột dây, sau đó đem mũ áo choàng trùm lên đầu Ngọc Hi.

” Vương gia, thuộc hạ đã nhận được hồi âm của Thái hậu nương nương, Thái hậu nói sẽ phái người ở trước thủ phủ nghênh đón chúng ta.” vừa nói chuyện, phó tướng tầm mắt theo động tác của Thủy Vô Ngân mà di chuyển.

” Đã biết, lên ngựa!” Thủy Vô Ngân sải bước lên ngựa, ôm người vào lòng, quát roi, nha, hãy!

Nháy mắt, mấy con ngựa theo tiếng hô của Thủy Vô Ngân rống to hướng về phía trước chạy như bay, mục tiêu chính là thủ phủ Hỏa nô nô quốc — Viêm!

Buổi trưa, Thủy Vô Ngân ở trước cửa thành gặp được đám cung nhân đến nghênh đón bọn họ, phía trước quả nhiên một cái kiệu tám cung nhân khiêng, hai bên kiệu dát vàng óng ánh có màn che, trên đỉnh kiệu có bách hoa đồ, thân kiệu còn có một vương hiệu Hỏa nô nô quốc.

Thủy Vô Ngân sắc mặt đang nhìn đỉnh kiệu liền chuyển màu đen, hắn cho tới bây giờ vẫn không thích mẫu hậu tự tiện an bài, nháy mắt, hai đồng tử ẩn chứa tia lửa giận lập tức thu hồi trừng trừng phó tướng vừa nhát gan lại sợ sệt, mà phó tướng khi phát giác thấy vẻ mặt khó coi kia của hắn, liền rất nhanh trốn qua bên khác, tránh xa hắn.

Cẩn rằng, Thủy Vô Ngân nắm chặt bả vai gầy yếu của Ngọc Hi, ước gì đem phó tướng chủ trương đánh cho một trận thật đau rồi nói sau, mà khí lực kia quá lớn khiến cho Ngọc Hi một mực yên lặng không nói đau đến nhúu mày, duỗi tay mềm yếu đánh Thủy Vô Ngân.

” Người đây mọi rợ! Đau chết ta rồi!”

Ngọc Hi mặt nhăn nhó khàn khàn lên tiếng kháng nghị, khóe mắt thoáng thấy Thủy Vô Ngân vẻ mặt đen xì đang trừng trừng y, sau đó ở một khắc kia đem y ném vào bên trong kiệu; Ngọc Hi đột nhiên bị người ta đẩy vào trong kiệu không khỏi té xuống toàn thân đau đớn, nhưng ẩn nhẫn không kêu lên tiếng, vẻ mặt giận dữ trừng trừng nhìn Thủy Vô Ngân liếc mắt một cái.

Thật sự là người thô bạo dã man!

8. Chương 7

“ Vào đi! ” Thủy Vô Ngân ngữ khí không tha phản bác vồ về Ngọc Hi, cổ tay bị chính mình niết đau đến nhú mi, quay đầu, Thủy Vô Ngân liếc mắt nhìn mọi người sau đó liền lên kiệu, thuận tay kéo màn che hai bên, tự mình như ăn phải thuốc nổ từ khe hở màn che nâng mắt trừng trừng, “ Đi thôi! Còn ngốc ra đó làm gì?”

Nghe vậy, phó tướng vội vàng dẫn mọi người khỏi kiệu, theo ở phía sau.

Ánh mắt Thủy Vô Ngân quay trở lại trong kiệu, vừa quay đầu lại liền phát hiện Ngọc Hi đang nằm ở trên giường, đỏ mặt trừng trừng nhìn hắn, y phục vì đột nhiên bị đẩy mà bị gió xốc lên, để lộ ra đôi chân dài trắng nõn, nhìn tới đây, Thủy Vô Ngân mâu quang trầm xuống, thông thả đi tới mép giường, dưới con mắt kinh ngạc của Ngọc Hi đè xuống người y, một tay nhanh chóng kéo thắt lưng của Ngọc Hi, thoáng chốc lộ ra một thân da thịt trắng nõn, sau đó chế trụ hai tay Ngọc Hi sử dụng vật áo trói lại, ánh mắt thâm trầm nhìn Ngọc Hi kêu lên sợ hãi.

“ Người muốn làm gì?? Đồ mọi rợ!”

Thủy Vô Ngân nghiêng người ghé sát bên tai Ngọc Hi nhẹ giọng cảnh cáo, “ Xuyt..... Nhỏ giọng thôi, người tuyệt đối không nghĩ để mọi người bên ngoài nghe thấy chúng ta muốn làm cái gì chứ??” nháy mắt trừng ra nụ cười tà ác, Thủy Vô Ngân liền đưa bàn tay vuốt ve đùi Ngọc Hi.

“ Buông ta ra! Người cái đồ mọi rợ đáng chết này! Buông ra!”

Ngọc Hi nhịn không được đá hai chân trước, hàn thiết trên mắt cá chân vì cọ sát vào nhau mà đụng vào vết thương trên chân, mà Thủy Vô Ngân làm sao còn để ý đến tiếng kêu của y nữa, mục đích hắn đè lên người Ngọc Hi chính là muốn vũ nhục Ngọc Hi mà thôi.

Thủy Vô Ngân trắng trợn ngắt nhéo vuốt ve cặp đùi trắng nõn mềm nhũn, đầu chôn ở hai nụ hoa trước ngực Ngọc Hi vừa hôn vừa cắn, khiến cho chúng sưng đỏ lên, Thủy Vô Ngân bỗng nhiên nâng mắt nhìn Ngọc Hi dĩ nhiên bởi vì cảm xúc mà ngưỡng ngừng quay đầu đi, cắn răng nhịn xuống rên rỉ sắp phát ra.

“ A..... Ô.....” hàng mi dài che đi đáy mắt đã nổi lên một tầng hơi nước, Ngọc Hi cắn môi không phục, toàn thân chậm rãi bởi vì cảm xúc mạnh mẽ mà phồng lên một tầng đỏ ửng.

Ha ha a..... Thống khổ đi! Ngọc Hi, tiếp tục thống khổ đi!

Thủy Vô Ngân hơi cười khế, cố ý quên đi cảm xúc buồn bực đang dâng lên trong lòng, ngược lại rút bàn tay đang khẽ vuốt ve trên đùi Ngọc Hi về, chuyển hướng phân thân nóng như lửa ác ý âu yếm, hạ thân cảm thấy một trận lạnh lẽo, khiến cho Ngọc Hi há mồm, khóe mắt phồng ra một tầng lệ quang, ma mị trừng hắn, cắn môi, “ A ...” Ngọc Hi hít một ngụm khí lạnh hai tay run run che miệng lại, “ hô a..... a.....”

Khi một dòng nước ấm trong cơ thể phóng ra, Ngọc Hi cũng nhẹ nhõm thở ra một hơi buông lỏng hai tay,

nằm vật xuống giường, vốn tưởng cuối cùng có thể thoát ly bàn tay ma mị của hắn, đột nhiên cảm thấy giống như có một dị vật đang nung theo chất nhầy xâm nhập phía sau hậu đình nóng bỏng của y, không ngừng rút ra đâm vào; cảm giác nóng như lửa do được bổ sung thêm mà dần dần được khuếch trương, Ngọc Hi cong môi nhưng không phát ra tiếng, chỉ có thể im lặng xấu hổ chảy xuống nước mắt, thẳng đến khi tiểu huyết bị kéo căng, phát ra âm thanh mới thôi.

Lúc này, Thủy Vô Ngân nhẩn nại cởi bỏ chiếc quần nhỏ, đem dục vọng hung hăng đâm vào bên trong huyết động, mà đột nhiên tăng thêm đau đớn Ngọc Hi ngửa đầu kêu lên sợ hãi: “ Ngô a..... A.....” Ngọc Hi ngăn không được rơi lệ, bị thúc ép nâng mông lên, thân hình phối hợp đong đưa, theo tiết tấu rút ra tiến vào mà bình tĩnh tinh thần.

Cao trào mãnh liệt qua đi, y bào Ngọc Hi hơi hơi che lại thân hình bởi vì dục vọng mà phiếm lên một màu hồng nhạt, y nằm dựa vào cái đệm trên giường, giữa hai chân trắng nõn vài tơ máu uốn lượn chảy ra, Ngọc Hi vẫn đang thở gấp gấp, mặt mũi chịu không nổi quay đầu cúi mặt, cánh môi đỏ mọng như cánh hoa lan.

Thủy Vô Ngân lả thê nằm bên cạnh Ngọc Hi, nhìn nước mắt trên má Ngọc Hi vẫn chưa khô thất thần một lúc lâu.

Nhu nhược xinh đẹp như vậy thật sự là cực kỳ giống một người..... nữ nhân kia ta đã yêu sâu đậm, Hách Liên Dung! Nàng nguyên lai là biểu muội của ta, cá tính hào sảng, lớn mật, vừa yêu mị lại nhu mì, chúng ta đã từng âm thầm hẹn ước tình nhân, nhưng chỉ là mấy năm trước, dưới sự làm chủ của mẫu hậu đã hạ chỉ gả nàng cho hoàng huynh, đã chặt đứt duyên phận giữa hai người, ta vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho nàng, nàng chà đạp một mảnh chân tình của ta, không hiểu nổi khó xử của ta..... Có lẽ..... Buông tha nàng mới là lựa chọn tốt nhất đi.....

Ngọc Hi sau khi điều chỉnh lại khí tức, liền thử muốn di động thân thể mềm nhũn, lại phát hiện toàn thân cơ nhiên không còn chút khí lực, mà tiếng hàn thiết va chạm lẫn nhau trên mắt cá chân đánh thức Thủy Vô Ngân một bên đang trầm tư, liếc mắt một cái liền thấy tơ máu đỏ tươi chói mắt chảy dọc theo chân Ngọc Hi lưu lại trên tấm ván gỗ.

“ Ngu ngốc! Người đừng cử động!”

Thủy Vô Ngân nổi giận kéo cổ tay Ngọc Hi, thấy y bị thương lại còn mím môi muốn ra vẻ ta đây rất quật cường kiêu ngạo.

“ Người mới là ngu ngốc! Buông tay! Nghe thấy không??”

Ngọc Hi hất tay giãy dụa, chân bị hàn thiết khoá không đá được, khiến cho máu nhỏ giọt càng nhanh, trái ngược lại, thấy y bất tuân, sắc mặt Thủy Vô Ngân càng đen đến cực điểm, nhịn không được vung tay ném cho Ngọc Hi một bạt tai, nháy mắt, khóe môi theo thanh âm chảy ra tơ máu, không quản Ngọc Hi giãy giụa, Thủy Vô Ngân im lặng xé tấm chăn, nắm lấy chân Ngọc Hi tùy tay chà lau vết máu.

“ Ngu ngốc a!” Ngọc Hi cúi đầu tức giận kêu: “ Đồ mọi rợ!” Ngọc Hi lần này bất mãn kháng nghị đá chân, không nghĩ tới chân y thế nhưng một cước liền đá trúng mặt Thủy Vô Ngân, nhất thời một cổ đau đớn tập

kích Thủy Vô Ngân.

Thủy Vô Ngân nhìn khuôn mặt tức giận của Ngọc Hi.....

Dung nhan như hoa như ngọc kia có bao nhiêu giống nàng..... Tại sao..... tại sao chứ?? Ta không nên nhớ đến nàng nữa, nàng hiện tại đã là hoàng tẩu của ta!

Ngọc Hi đầu tiên là nhắm mắt nhịn đau, chờ y mở mắt ra, nhìn vào đôi mắt nhưng là tràn ngập đau đớn, hiện tại Thủy Vô Ngân biểu tình đang bị thương trùng mắt y, vì thế Ngọc Hi liền ngậy ra nhìn Thủy Vô Ngân đang thả lỏng khí lực tay thay y bôi thuốc, băng bó vết thương cho mình; Cúi đầu nhìn bộ dạng chuyên chú của Thủy Vô Ngân, Ngọc Hi không khỏi nhíu mày cắn môi, cảm thấy một góc trong lòng nhưng lại vì sự ôn nhu của hắn mà hơi hơi buông lỏng.....

Khi đoàn người Thủy Vô Ngân về đến Vương Cung đã là chiều tối, Thủy Vô Ngân sau khi sắp xếp xong cho Ngọc Hi liền rời đi, tính trước tiên đi đến Thiên thanh cung báo cáo hành tung của hắn mấy ngày qua cùng tình hình tra xét biên giới.

Vòng qua mấy cái cầu thang quanh co và cửa lớn cung điện, khi Thủy Vô Ngân đang muốn băng qua ngự hoa viên, không nghĩ tới một bóng người lại chặn ở trước mặt hắn, theo cước bộ hắn mà di động, quấy nhiễu đến phiền không chịu nổi khiến Thủy Vô Ngân ánh mắt rất không kiên nhẫn, chủ nhân của thanh ảnh ấy chính là Hách Liên Dung, nàng vẻ mặt không hề không giận chặn đường Thủy Vô Ngân.

Nhìn nhân đồng Hách Liên Dung phỉếm ra mấy phần lãnh ý, Thủy Vô Ngân không thể nào cao hứng mở miệng: “ Hoàng tẩu, có việc gì có thể chờ ta gặp hoàng huynh rồi nói sau không?” người thấy vài phần son phấn từ trên mặt nữ tử lan ra, Thủy Vô Ngân khó có thể không cau mày.

Nàng khi nào thì thích thoa mấy loại son phấn này??

Nhìn chằm chằm khuôn mặt diễm lệ được trang điểm một lớp dày của Hách Liên Dung, Thủy Vô Ngân chán ghét nghĩ, mà trong lúc hắn đang đánh giá Hách Liên Dung, Hách Liên Dung cũng ngẩng khuôn mặt kiêu ngạo giống như Khổng tước âm thầm đánh giá hắn, bỗng nhiên phát hiện Thủy Vô Ngân trưởng thành càng thêm cao to, không giống khi còn nhỏ như vậy ngây thơ, cũng không còn là bộ dáng thiếu niên lúc trước nàng theo đuổi nữa.

Là cái gì thay đổi hắn??

Hách Liên Dung đáy lòng xẹt qua một chút nóng lòng, đúng vậy, là nóng lòng Thủy Vô Ngân thay đổi vì một nữ nhân khác!

Nào biết, Hách Liên Dung do dự, ngược lại Thủy Vô Ngân không kiên nhẫn, “ Nếu không có việc gì, ta phải đến thiên thanh cung.” nói xong, vừa quay đầu, Thủy Vô Ngân tuyệt tình rời đi.

Hách Liên Dung ngây ngốc tại chỗ, thân mình chao đảo không đứng vững.

Không giống rồi..... Không giống rồi!

Hách Liên Dung suy nghĩ, vừa rồi từ trong ánh mắt Thủy Vô Ngân thấy được không phải ánh mắt đặc thù trước kia gặp phải, cái dạng thiếu niên ưu thương, tâm tình oán hận đã không nhìn không thấy nữa, giống như là đáy mắt Thủy Vô Ngân chưa bao giờ xuất hiện qua những cảm xúc bình thường này.

Như thế nào có thể chứ..... Như vậy có thể là! Không, không! Nhất định là sai ở đâu rồi..... Nhất định là xảy ra chuyện gì rồi!

Không cam lòng quay lại nhìn bóng dáng tuyệt tình của Thủy Vô Ngân bước ra khỏi ngự viện, đôi mắt xinh đẹp của Hách Liên Dung nhìn không được trừng lớn, lầm bầm hướng phía trước thông thả bước, tự hỏi, phỏng đoán khả năng; Hách Liên Dung nghĩ không ra, cước bộ chậm chạp đi qua mấy hành lang gấp khúc, cuối cùng đi đến trước cửa lớn Thanh cung viện của Thủy Vô Ngân, trông thấy hai gã thị vệ đang gác trước cửa điện, tâm niệm vừa chuyển, nàng liền tiến nhanh tới hỏi.

“ Vương gia đâu?”

“ Bẩm nương nương, Vương gia đến chỗ hoàng thượng rồi.” thị vệ không chút nào qua loa thẳng thừng đáp lại.

“ Vậy được, ta muốn đi vào chờ Vương gia các người về, hiện tại chỗ này đã không cần các người nữa, các người có thể lui xuống.” Hách Liên Dung nhẹ giọng vẫy lui thị vệ canh cửa, lại phát hiện bọn họ một chút cũng không động, căn bản là không để ý tới mệnh lệnh của nàng, “ Các người điếc sao?? Ta bảo các người lui xuống!”, Khi Hách Liên Dung còn muốn nhắc đến thân phận của mình, chỉ thấy nhóm thị vệ nhất tề động tác.

“ Nương nương, thật sự là chức trách của chúng thần, Vương gia dặn dò qua không thể để cho bất kỳ người nào tiến cung.”

“ Ngay cả ta cũng vậy sao??” Hách Liên Dung không tin hỏi.

“ Vâng, nương nương.”

Hách Liên Dung cắn răng, hoài nghi Thủy Vô Ngân phải chăng là giấu thứ gì ở trong điện.

“ Nói cho ta biết, Vương gia muốn các người canh giữ ai?”

Nghe vậy, hai gã thị vệ chỉ liếc mắt không nói, vì thế Hách Liên Dung lửa giận càng tăng lên, lại lần nữa lớn tiếng.

“ Người trong điện là ai??”

Thị vệ lắc đầu, “ Nương nương đừng ép chúng thần, chúng thần chỉ là nghe theo lệnh của Vương gia.”

Hừ! Chẳng lẽ người này thực thần bí như vậy?? Nếu thật sự là như vậy..... Hừ, các người không cho ta gặp, ta chính là càng muốn gặp!

Lửa giận trong nháy mắt tiêu tan, Hách Liên Dung ngược lại nở nụ cười, cười đến thập phần kiều mỹ đối với vệ thị nói: “ Vậy được rồi! đi tìm các người Vương gia nói vậy.” Hách Liên Dung trong lòng đã có đối sách, cười đến rất là quyến rũ mê hoặc lòng người.

Ngồi trong cung đèn đuốc sáng ngời là hai người nam tử, một người là nam tử trẻ tuổi tóc dài đến vai, một người là nam tử tuấn mỹ mặc đơn bào, một đầu tóc dài buông xuống lưng, hai người ngồi đối diện trầm mặc không nói.

Không bao lâu sau, nam tử tóc dài rút cuộc chống má hơi hơi nghiêng đầu, đối với nam tử trước mắt cong lên khóe môi, mở miệng, “ Sắc mặt sao khó coi như vậy, Vương đệ thân ái?” nam nhân khóe môi lên tiếng trước này chính là chủ nhân của thiên thanh cung, đồng thời cũng là người nắm quyền Hỏa nô nô quốc, quốc chủ Thủy Vô Tình.

Thủy Vô Ngân quay đầu lại liếc thấy Thủy Vô Tình chỉ mặc một kiện y phục đơn bạc liền đi ra gặp hấn, không khỏi nhú mày.

“ Không lạnh sao?? Xem ra ta thực sự không nên vì người lo lắng.”

Thủy Vô Tình nhin không được cười lớn ha ha, thân hình rung động, lấy một loại ánh mắt không thể tin xem xét Thủy Vô Ngân, “ Uy, người uống lộn thuốc à?? Vừa quay về liền cùng ta nói loại chuyện nực cười này??” ngẩng đầu, “ Huống chi, người tựa hồ không cần phải thay ta lo lắng, chúng ta nhưng là thân phận đối địch.....” Nụ cười trên môi liền biến mất.

Thủy Vô Ngân thấy Thủy Vô Tình bưng lên một chén rượu nhấp môi, bộ dạng bình yên kia làm cho sự nghi hoặc trong lòng hấn càng lúc càng lớn.

Có lẽ..... Những hắc y nhân kia nửa đường tập kích chúng ta đều không phải là thủ hạ của hấn..... Nhưng, nếu không phải hấn, vậy những người đó rốt cuộc là do ai phái tới??

Thủy Vô Tình mân mân cánh môi, “nói chuyện lần này để người đi biên giới gặt hái được như thế nào??”

“ Không có gì, chỉ là phân tranh biên giới vẫn chưa giải quyết.”

Một câu hết sức thành thật Thủy Vô Tình hoài nghi nhướng mày, “Nga?? Là như vậy à.....” khóe môi nhin không được nhẹ nhàng cong lên, “Vậy chúng ta phải mau chóng cùng Phong quốc giải quyết vấn đề này.” Ánh mắt hơi chuyển, cái dạng biểu tình đang tính toán này của Thủy Vô Tình khiến cho Thủy Vô Ngân quan tâm nhất, “Như vậy đi! Chuyện này giao cho người đi xử lý, ta tin con tin tôn quý kia trong tay người sẽ có lợi cho việc đàm phán giữa Hỏa nô nô quốc cùng Phong quốc.”

“Người..... Làm sao mà biết được?” chẳng lẽ những người đánh lén kia là thân tín Thủy Vô Tình!

Hơi hơi ngửa đầu nhìn màn đêm phía bên ngoài cửa sổ, Thủy Vô Tình thấp giọng “Cho dù ta không phải người theo sau người, người đi đường tự nhiên cũng sẽ đến báo cáo với ta, điểm này người biết rõ.”

Đích thực là như vậy không sai! Ta chỉ cảm thấy ta nên tin tưởng hẳn, bởi vì chúng ta là huynh đệ huyết thống, đồng thời, ta cũng cảm thấy biểu tình hẳn đối với ta không có khả năng đui tịt tuyệt, chỉ là đêm hôm đó cung huy trên người thích khách hành thích ta..... Hiện tại vừa nghĩ, hắc y nhân vào đêm tập kích xác thực có mấy chỗ sơ hở!

“..... Bọn ta trên đường quay về bị tập kích, là lệnh của người??” Thủy Vô Ngân trầm mặc trong chốc lát liền buột miệng hỏi.

“Người nói cái gì!” thanh âm cùng biểu tình kinh ngạc rất lớn vượt qua suy đoán của Thủy Vô Ngân, nhưng thấy Thủy Vô Tình đi thông thả về phía trước nắm chặt hai vai Thủy Vô Ngân, cao thấp đánh giá hẳn, “Biết là ai sao??”

Thủy Vô Ngân quả quyết lắc đầu, kỳ lạ mà đánh giá khuôn mặt luôn luôn không có chút biểu cảm gì của Thủy Vô Tình, nhưng vì mấy câu nói của hẳn lại tăng thêm phần khó chịu.

“Chỉ phát hiện hình xăm trên cánh tay bọn họ là cung huy của người.”

“Xem ra trong cung của ta có chuột rồi.....” Thủy Vô Tình càng nói càng nhỏ giọng, cũng càng thêm băng hàn.

Khó được mắt thấy Thủy Vô Tình tức giận bưng bưng, Thủy Vô Ngân mím môi, nhíu mi, “Hành động của người dừng quá đáng, ta sợ mẫu hậu sẽ đến tìm người gây phiền toái.” đương nhiên, cũng sẽ thuận tiện gây phiền toái cho ta.....

“An tâm, ta chắc chắn cho người một cái công đạo, sẽ không khiến người khó xử.” nói xong, Thủy Vô Tình cánh môi hồng nhạt hơi cong lên.

Đêm tối, hai tên thị vệ trước cửa Thanh cung vẫn như cũ làm hết phận sự canh giữ ở ngoài cung, không cảm kích bọn họ, một mặt thân ảnh ở trong bụi cỏ bên cạnh xẹt qua, cước bộ nhẹ nhàng không tiếng động

hướng bọn họ mà đến; Hách Liên Dung thuận lợi đánh ngất thủ vệ canh cửa Thanh cung, vút cây gậy trong tay, sải bước tiến vào thanh cung, bên trong thấy không có một bóng người phía trên điện một mảnh sáng chói, hồ nghi nhất thời nảy lên trong lòng, liền bước nhanh về phía trước, con ngươi tò mò dò xét xung quanh.

Dựa theo cách nói của nhóm thủ vệ, bên trong thanh cung chắc chắn là dấu cái gì đó!

Bước chân thông thả khó hiểu mà bước đi, Hách Liên Dung vươn tay vén rèm châu lên, đi vào nội thất thanh cung, bên trong nội thất lộ ra một chiếc giường lớn, đang nằm trên giường là một người sắc mặt tái nhợt, thân hình nam tử mảnh mai giống như nữ tử, hai mắt hắt đang nhắm, sống mũi cao thẳng tắp, cánh môi hồng nhạt chứng tỏ chủ nhân hẳn là một mỹ nam tử.

Hách Liên Dung kinh ngạc thông thả đi đến bên mép giường, bất ngờ phát hiện trên thân nam nhân này chỉ mặc duy nhất một kiện y bào đơn bạc, cần cổ tinh tế hơi lộ ra còn có mấy dấu vết xanh tím khả nghi.

Vết hôn!

Hách Liên Dung trừng lớn hai tròng mắt, bụng đầy lửa giận hướng người trên giường đang nằm nghiêng một bên gối kéo tóc giật mạnh, khiến cho Ngọc Hi đang trong lúc ngủ mơ bởi vì da đầu bị kéo đau mà tỉnh lại; vì đau đớn mà mở mắt ra, Ngọc Hi thần chí không rõ, mở miệng kháng nghị.

“Thủy Vô Ngân! Người cái đồ mọi rợ! Đủ rồi!”

Hách Liên Dung nghe người trên giường phẫn nộ trách mắng, sắc mặt là càng lúc càng đen, bởi vì từ sau khi nàng gả cho Thủy Vô Tình, Thủy Vô Ngân liền không cho phép nàng bước vào khu vực thanh cung nửa bước, không ngờ được ngay cả loại người xa lạ không rõ lai lịch này cũng có thể dễ dàng tiến vào, không khỏi nghĩ đến liền tức giận.

Người này còn trực tiếp gọi thẳng tọc danh hần!

“Ngồi dậy! Người trước tiên nhìn cho rõ ta là ai!”

Bị một tiếng hô như vậy, Ngọc Hi rốt cục hoàn toàn thanh tỉnh, vươn tay đẩy bàn tay Hách Liên Dung đang kéo tóc mình ra, lạnh lùng liếc nữ nhân trước mắt đang nổi giận đùng đùng lại không có hảo ý hồi lâu.

“Người là ai??”

Hách Liên Dung nhếch môi khinh thường nở nụ cười, nhìn nam tử liếc mắt một cái, “Ta ngược lại muốn hỏi nam nhân lỗ mãng người từ đâu đến đây!” lại lần nữa đưa mắt dò xét Ngọc Hi vì ngồi thẳng người mà vết hôn lộ ra rõ ràng, “Còn có — dấu vết này rốt cuộc là như thế nào?”

“ Nếu ta là người lỗ mãng, vậy ngươi là cái gì?? Huống hồ, ta cũng không cần thiết nói cho ngươi biết!”

Lãnh đạm quay đầu đi, Ngọc Hi vươn tay kéo chăn muốn tiếp tục ngủ, không nghĩ tới Hách Liên Dung không chiếm được đáp án liền giận đỏ mặt, đưa tay lấy sợi roi da treo trên tường hướng về Ngọc Hi, “ Ngươi tốt nhất ngoan ngoãn nói!” Hách Liên Dung uy hiếp, bàn tay đoạt lấy tấm chăn trong tay Ngọc Hi ném tới góc giường, tay phải giơ roi da lên muốn quất xuống.

Ngọc Hi nhanh mắt xoay người qua một bên, lạnh nhạt mắng:

“ Thật là cái thứ nữ nhân ngang ngược không phân rõ phải trái, mọi rợ chính là mọi rợ!”

“ Ngươi đừng chạy –! Ngươi cứ nhiên dám đá ta?”

Ngọc Hi giương chân đá văng roi da Hách Liên Dung đang nắm, làm cho Hách Liên Dung mất đi lý trí âm thanh kêu to, sau khi nhặt roi lên liền bắt đầu đuổi đánh Ngọc Hi vướng hàn thiết liên mà chạy không được nhanh, qua mấy lần rượt đuổi liên tiếp, trên người Ngọc Hi đã nhiều thêm mấy đạo vết thương bị roi da quất trúng.

“ Đến đi! Ngươi nói thêm câu nữa làm trái lời của ta xem, xem ta đánh cho ngươi lăn lộn ra đất!”

Cao giọng kêu, Hách Liên Dung cười đến rất bỉ ổi, đầu tóc tán loạn nhìn nàng có chút hỗn độn, tiếp tục vung roi, đáy mắt hiện lên đầy khoái ý nhưng lại khiến người ta hoảng sợ.

“ Nói lại mấy lần cũng như nhau..... Hô.....”

Ngọc Hi há miệng thở, sau khi né tránh tập kích của Hách Liên Dung, Y cố hết sức bay qua cái bàn, vội vàng bảo vệ cánh tay trái vết thương không ngừng máu chảy chạy thẳng ra cửa, nhưng ở cửa lại đụng trúng một bức tường.

Người tới trừng trợn nhìn một đống hỗn độn của thanh cung không thể chịu nổi, bàn tay kéo thắt lưng Ngọc Hi sắp hôn mê, trầm giọng nói

“ Đây là chuyện gì xảy ra?”

Nghe tiếng, Ngọc Hi chậm rãi nâng mắt, nam tử trước mắt y là Thủy Vô Ngân, hơn nữa, Thủy Vô Ngân vẻ mặt đang giận dữ trừng trợn hoàng tẩu đứng ở trước mặt hấn mái tóc hơi loạn, đồng thời cũng là biểu muội hấn – Hách Liên Dung.

“ Ngươi ở đây làm cái gì??”

Thấy Thủy Vô Ngân ôm chặt nam tử lai lịch bất danh, Hách Liên Dung vì vậy mà giận run người, cố chấp vung roi thẳng tay hướng Ngọc Hi hét lớn:

“ Hắn là ai??”

Vừa nghe, Thủy Vô Ngân không để ý đến Hách Liên Dung chất vấn, trực tiếp cúi đầu xem xét chỗ vết thương của Ngọc Hi, lại nâng mắt nhìn Ngọc Hi vẻ mặt ôn nhu hiếm khi nhìn thấy dịu dàng nói, “ Ta giúp người băng bó vết thương trước.” trong khi Hách Liên Dung bị tức đến sắp chết ôm Ngọc Hi trở về trong phòng.

“ Người chính là vì nam nhân lỗ mãng kia mới không nhìn ta nữa, đúng không?”

Hách Liên Dung trong lúc tức giận giống như một con sư tử đang giương nanh múa vuốt, nhất định phải đoạt lại sự yêu mến của Thủy Vô Ngân đối với nàng, vung roi liên hướng Ngọc Hi được an trí trên giường đánh qua, thừa biết, Thủy Vô Ngân xoay người lại, cơn thịnh nộ dâng lên tay không cầm chặt roi của nàng, bàn tay nhất thời bị tróc da bong thịt, máu chảy ra.

“ Người âm ỉ đủ chưa?” mặc cho máu chảy nhè nhẹ qua cổ tay, Thủy Vô Ngân không thấy được đáy mắt Ngọc Hi đang hiện lên một chút kinh ngạc, “ Hoàng tẩu người rốt cuộc đang nói cái gì? Ta không hiểu.....”

Thủy Vô Ngân bình tĩnh lên tiếng, ánh mắt tản ra một chút lợi hại trừng Hách Liên Dung đang tựa hồ như bị lửa giận của hắn dọa cho sợ, viên mắt đỏ hoe nàng rút roi về hướng trên đất vung xuống, hét lớn:

“ Ánh mắt người nhìn ta đã thay đổi rồi! Người trước kia không phải như thế..... Ô ô..... Không phải như thế.....”

Hách Liên Dung nghẹn ngào ủy khuất rơi lệ, thái độ cố tình gây sự như vậy khiến cho sắc mặt Thủy Vô Ngân càng thêm khó coi, giấu con tức giận cắn răng, “ Người vẫn luôn là hoàng tẩu của ta..... Chỉ là như vậy!” ánh mắt sắc bén bắn ra một mặt mũi tên, đánh thẳng vào tâm khảm yếu ớt của Hách Liên Dung, thấy nàng ủy khuất thẳng đến rơi lệ, Thủy Vô Ngân chỉ cảm thấy bức mình, không hề giống như trước kia mỗi lần nhìn thấy nàng khóc như vậy cảm thấy rất mỹ lệ, rất có thể lay động trái tim lạnh cứng của hắn.

Đáy lòng thỉnh linh chuyển biến như vậy, khiến cho Thủy Vô Ngân hơi chút kinh ngạc.

“ Cái gì, chỉ là như vậy?? Người trước kia không phải tuyệt tình như vậy, mỗi khi nhìn thấy ta, người đều sẽ dùng ánh mắt vừa hận vừa yêu nhìn ta!”

“ Bằng không??” Thủy Vô Ngân khinh thường liếc Hách Liên Dung một cái liền quay đầu đi, lúc này hắn mới biết được Hách Liên Dung là tầm thường không thể chịu nổi bao nhiêu, thế nhưng trước kia hắn đối với nàng thật tình đến huyền diệu, “ Người nghĩ rằng ta sẽ lại tiếp nhận một nữ nhân phản bội ta, vô tình lại lãng lơ sao??” nói xong, Thủy Vô Ngân quay đầu đi chỗ khác chỉ nghe Hách Liên Dung hít một hơi

“ Ngươi ”— Hách Liên Dung vì Thủy Vô Ngân nói ra những lời khinh miệt mình mà hét âm lên, “ Ngươi nhất định là vì hấn mới không nhìn ta!”

Nghe Hách Liên Dung cất cao giọng, Thủy Vô Ngân thật sự là cảm thấy nàng âm ỉ quá đáng rồi, lạnh nhạt nói: “ Ngươi lập tức rút cho ta!” Nếu không phải chừa chút mặt mũi cho Thủy Vô Tình, hấn sớm đem nàng đuổi ra ngoài rồi.

“ Ngươi..... Được!” ngẩng đầu, Hách Liên Dung bật hơi, “ Ngươi chính là không muốn tới cứu ta!” nghiêng rằng nghiêng lợi nói xong, Hách Liên Dung bay lên không tức giận đá một cước mới xoay ra cửa cung.

Thủy Vô Ngân hừ nhẹ một tiếng, nắm chặt tay, thấy Ngọc Hi chỉ cúi đầu nhìn hấn, “ Ngươi hấn là không sao chứ?” nói xong, hai tay bắt đầu bận rộn lấy vải bố quấn lại vết thương cho Ngọc Hi, cũng không nhìn thấy Ngọc Hi đang chớp chớp hàng mi dài sau đó lưu lại đầy mắt một tia ảm áp.

Đợi Thủy Vô Ngân đem vết thương một lần nữa băng bó xong xuôi, đồng thời phát hiện y bào trên người Ngọc Hi đã rách tả tơi, cũng phát hiện trên cánh tay hấn còn có một đạo vết thương, vì vậy mà nhíu chặt mi tâm, xoay lại xử lý đạo vết thương này, “ Nữ nhân kia làm bị thương??” cẩn thận vẩy thuốc bột lên, sau khi đem miếng vết thương quấn lại, Thủy Vô Ngân lãnh đạm nhìn Ngọc Hi liếc mắt một cái, cố gắng đè xuống xúc động, hiện tại hấn chỉ muốn đem Hách Liên Dung băm thành trăm mảnh, về phần nguyên nhân vì sao khiến cho hấn nảy sinh cảm xúc như vậy, hấn trước mắt không muốn tìm tòi nghiên cứu.

Giương mắt, Ngọc Hi rút cục nhìn thẳng Thủy Vô Ngân, nhìn bộ dáng lo lắng của hấn nhíu mày, Ngọc Hi châm chọc nhếch môi, “ Ngươi nên lo lắng là vị tình nhân cũ xinh đẹp kia chứ??” lời nói kia không hề không giận lại mang theo một chút chua chát, lời vừa ra khỏi miệng liền lập tức hù dọa Ngọc Hi cùng Thủy Vô Ngân, hai người im lặng đối mặt một lúc lâu, Ngọc Hi nhin không được chuyển mắt trước.

Ta là làm sao vậy?? Vì cái gì ta sẽ nói ra những lời vừa rồi chứ?

Ngọc Hi không hiểu tâm tình mình giờ phút này hỗn loạn như vậy; ánh mắt Thủy Vô Ngân xẹt qua chỗ nào cảm xúc liền từ từ dâng lên, Thủy Vô Ngân khom người ôm lấy Ngọc Hi, đem y đặt xuống trên giường, thay y tìm tư thế thoải mái, ôm y tiến sát vào lòng, “ Ngủ đi, ta bảo đảm cái gì cũng không làm.”

Thủy Vô Ngân một tay nhẹ nhàng vỗ lưng Ngọc Hi, một thoáng chốc Ngọc Hi liền thả lỏng thân thể dựa vào trong lòng hấn, nhắm mắt ngủ thiếp đi.....

Hách Liên Dung ở trong tấm cung của mình đi qua đi lại, vừa bước vừa thăm dò nhìn bên ngoài cửa, tựa hồ đang chờ mong cái gì đó, cũng giống như đang đợi người nào đó, trên người nàng bên trong mặc một cái yếm vàng nhạt, bên ngoài khoác một tầng voan mỏng nhạt mềm mại thiết tha, nhìn nàng giống như tiên nữ xinh đẹp, làm cho nàng càng thêm mê hoặc người.

Sau khi phát hiện thân ảnh nàng đang chờ liền vui vẻ ra đón, nhìn nam nhân cao lớn trước mắt một cước

bước vào cửa điện, sắc mặt lạnh tới cực điểm.

“ Người có chuyện gì quan trọng nói mau đi!”

Thủy Vô Ngân lạnh lùng trừng trụ Hách Liên Dung khuôn mặt trang điểm hết sức mê hoặc lòng người, cảm thấy vô cùng chán ghét và khinh thường.

Có lẽ nàng cho rằng nàng dùng mỹ nhân kế liền có thể vãn hồi được trái tim của ta, nhưng là, nàng tính sai rồi!

Cười nhạt một tiếng, Thủy Vô Ngân để cho Hách Liên Dung kéo mình từ từ ngồi xuống mép giường, cởi xuống tất cả y phục trên người nàng, sau đó bắt lấy tay hắn, lớn mật áp lên bộ ngực mềm mại của nàng dùng lực chà xát, thở gấp nói:

“..... Ngân, ôm ta.....”

Giương mắt nhìn Hách Liên Dung lộ ra biểu tình mê người, Thủy Vô Ngân cười châm chọc, “ Người cho rằng làm như vậy có thể đạt được cái gì sao??” trong lời nói hàm chứa mấy phần châm biếm, làm cho Hách Liên Dung biến sắc, không thể tin được hắn thế nhưng sẽ vũ nhục nàng như vậy.

“ Hay là nói.....” nhìn Hách Liên Dung ánh mắt kinh ngạc, Thủy Vô Ngân cười nhẹ một cái, “ Người cho rằng người có thể lần nữa lấy được tình cảm của ta giành cho người sao?” sắc mặt vì lời nói này mà trong nháy mắt chuyển thành lo lắng, cũng khiến cho hắn hung hăng bóp chặt bộ ngực Hách Liên Dung lực đạo càng lúc càng lớn, thẳng đến Hách Liên Dung đau đớn nhắm mắt, hắn mới buông tay đẩy nàng ra.

Hách Liên Dung ngã nằm trên đất, trên mặt lộ vẻ khúất nhục, cắn môi kêu “ Người là vì nam nhân không biết xấu hổ kia mới không cần ta! Nam nhân lỗ mãng.....” tức giận nói còn chưa hết câu, chỉ thấy Thủy Vô Ngân khom người một cái cùng Hách Liên Dung đối diện, ánh mắt tàn nhẫn thẳng tắp trừng trụ nàng không tha.

“ Người có cái gì tư cách phê bình hắn!”

“ Người, người.....” Hách Liên Dung sợ tới mức mặt mày biến sắc, cảm miệng thân thể run rẩy.

“ Nói cho người biết, ta đã thấy rõ bộ mặt thật của người, nếu không phải gặp gỡ hắn, ta có lẽ sẽ còn tiếp tục vô tri vô giác mà ngã vào vòng tay người!”

Thủy Vô Ngân mỉa mai cười Hách Liên Dung, nhin không được nhớ tới người kia cùng nàng có ánh mắt xinh đẹp như nhau, biểu tình vì nhớ tới Ngọc Hi mà nhu hòa, mà điểm này Hách Liên Dung nhìn ra được, cho nên không muốn chịu thua hướng về phía Thủy Vô Ngân phát ra tiếng thét chói tai:

“ Người yêu nam nhân lỗ mãng kia, đúng không!”

Nghe thấy thanh âm Hách Liên Dung chất vấn, Thủy Vô Ngân tự hỏi ngược lại mình: Đáy lòng vì câu hỏi này mà hơi giật mình, kinh ngạc.....

Yêu?? Ta yêu Ngọc Hi?

Thủy Vô Ngân rất muốn cười to, nói hần căn bản sẽ không yêu địch nhân, nhưng hần chỉ cong khóe môi, muốn phủ nhận nhưng nhất thời lại không mở miệng được, một loại cảm giác vừa chua xót vừa ngọt ngào lập tức len lỏi vào trong lòng gặm nhấm hần, trong đầu tất cả đều là đôi mắt xinh đẹp của Ngọc Hi cho dù bị khinh miệt hay là không muốn khuất phục, thân thể nóng bỏng kia bị hần đặt ở dưới thân cùng ánh mắt mê hoặc lòng người, lúc này, sắc mặt Thủy Vô theo đó trầm xuống.

Nguyên lai cái loại mâu thuẫn trong lòng ta chính là yêu? Có lẽ..... Thật sự là như vậy cũng không chừng..... Mấy ngày gần đây ta vì Ngọc Hi tại khách điểm ngăn chặn một đao, một tay bị roi đả thương, vì hần mà cảm thấy tâm phiền ý loạn, oán hận trước kia chẳng những tất cả đều biến mất vô tung, còn rất để ý đến sự sống chết của hần,tất cả sự không bình thường của ta đều là bởi vì Ngọc Hi!

Hách Liên Dung nhìn thấy Thủy Vô Ngân biểu tình suy nghĩ, lập tức phẫn nộ mắng ra một chuỗi khó nghe.

“ Quả nhiên là như vậy! Ta là biết! Nam nhân thô lỗ kia cứ nhiên cướp đi nam nhân của ta!”

Nghe vậy, Thủy Vô Ngân lập tức phất tay tát lên mặt Hách Liên Dung, nháy mắt năm ngón tay ấn ký nổi lên má nàng, khóe miệng cũng chảy máu.

“ Cấm miệng cho ta! Người không có tư cách nhục mạ hần! Nếu người hôm nay muốn nói với ta chỉ là những lời này, vậy bốn vương không có hứng thú nghe rồi.” một cái xoay người, Thủy Vô Ngân rời đi dưới ánh mắt oán hận của Hách Liên Dung.

Ta Hách Liên Dung..... Thề báo nổi nhục này!

9. Chương 8

Ngọc Hi ngồi ở mép giường, cúi mặt nhìn mảnh vải băng bó vết thương đã bị máu thấm ướt đẫm, cho nên nhúu mi, chậm rãi nâng lên tay phải mở mảnh vải ra.

Thủy Vô Ngân một bước tiến vào cửa cung liền nhìn thấy một màn này, lập tức đạp nhanh cước bộ đi đến mép giường, đưa tay nhẹ nhàng kéo cổ tay phải Ngọc Hi qua, chỉ thấy Ngọc Hi ánh mắt kinh ngạc ngẩng lên chăm chăm nhìn hần, “ Lấy tay người ra! Đừng tưởng rằng người làm những việc này ta sẽ cảm kích người!” không ngừng đá chân, như dự liệu Thủy Vô Ngân chỉ nắm lấy chân của Ngọc Hi, tiếp tục động tác

trên tay.

Ngọc Hi vốn tưởng rằng Thủy Vô Ngân sẽ vì những lời này của mình mà đem y lại lần nữa hành hạ đến chết, nào biết cái gì cũng không có, ánh mắt phức tạp nhìn chăm chăm Thủy Vô Ngân bộ dáng chuyên tâm cúi đầu kiểm tra vết thương, cảm thấy không được tự nhiên quay đầu đi.

Khi Ngọc Hi lần nữa quay đầu lại nhìn khuôn mặt tuấn tú của Thủy Vô Ngân đang cẩn thận băng bó vết thương cho mình, đột nhiên y cảm thấy một trận ầm ập.

Nhịn không được hồi tưởng lại mọi chuyện trên đường giữa hắn và Thủy Vô Ngân.

Căn bản ta chỉ là con tin của hắn, là một quân cờ, cho tới bây giờ trên đường đến Hỏa nô nô quốc, ta vài lần muốn chạy trốn khỏi những vũ nhục, nhưng tất cả đều bị Thủy Vô Ngân bắt trở về, khiến cho vết thương khắp nơi, nhưng hiện tại cái tên thô lỗ này lại theo ta quấy nhiễu, còn thay ta băng bó vết thương, ngẫu nhiên còn sẽ lộ ra một bộ biểu tình nhú mày như là chính mình bị thương..... Kỳ quái, hắn là khi nào từng có sự giao hảo như vậy??

Nhú mi, Ngọc Hi nghi hoặc nhớ tới Thủy Vô Ngân vì cứu mình, thực sự là chịu tội thay mình; Vì mình đỡ một đao, mình tuyệt thực không ăn, hắn liền uy ta ăn, sau khi làm nhục mình lại đối với mình chiếu cố cẩn thận.

Hắn đều làm ta hôn mê! Bây giờ lại vì ta cùng với cái kia hoàng tẩu trở mặt, thay ta chịu một vết thương roi trên tay, hắn rốt cuộc muốn làm cái gì??

Ngọc Hi buông mắt, động tác sờ sờ má, vừa đúng lúc bị Thủy Vô Ngân ngẩng mặt nhìn thấy, lập tức đứng dậy kéo bàn tay mềm mại của hắn ra, sau đó xoa trán Ngọc Hi, ánh mắt rất là lo lắng, “Làm sao vậy? Không thoải mái sao?” thanh âm theo đó cũng trầm xuống, nhìn Ngọc Hi vẻ mặt nghi hoặc xem xét hắn.

Ngọc Hi không nói muốn hỏi, lại không biết nên hỏi thế nào nói ra nghi vấn của y, chỉ có thể tiếp tục..... nhìn khuôn mặt tuấn tú của Thủy Vô Ngân, giống nhau, Thủy Vô Ngân nhìn đôi mắt xinh đẹp của Ngọc Hi lưu chuyển, môi đỏ như chu sa hơi mấp máy, ánh mắt nhất thời xúc động, thất lưng hơi nghiêng, lập tức đem môi mình phủ lên đôi môi Ngọc Hi, cảm nhận được tiếng tim đập của mình đang vì gần gũi Ngọc Hi mà rung động thành thịch

Chẳng lẽ..... Ta thật sự yêu hắn? Là đúng đi! Bằng không ta tuyệt đối sẽ không có phản ứng như vậy..... Loại cảm giác này vừa ngọt vừa đắng..... Ta nên cảm tạ Hách Liên Dung đánh thức ta, ta thật sự là yêu Ngọc Hi!

Khó có thể nhẫn nại được nữa, Thủy Vô Ngân ôm Ngọc Hi áp lên giường, không thô bạo giống như hai lần trước, rất ôn nhu, khi hai phiến môi nóng bỏng vừa giao nhau, hai đầu lưỡi liền cuốn lấy nhau, cố gắng hấp thu mật ngọt bên trong, thanh âm thở gấp cùng tiếng hấp khí mang theo một chút ám muội vọng lại xung quanh, phiến môi di chuyển, Thủy Vô Ngân hôn lên cổ tinh tế của Ngọc Hi, lưu lại một chuỗi vết hôn.

Ngọc Hi vô lực hé mở đôi mắt mê hoặc nhìn thân ảnh phía trên, hai tay chống ở ngực Thủy Vô Ngân, cảm thấy từng đạo mãnh liệt đột kích toàn thân, Ngọc Hi buông mắt vội vàng thở gấp, cánh môi đỏ mọng vừa mở vừa khép, Thủy Vô Ngân ngẩng đầu thở ra, bàn tay nắm trụ cằm Ngọc Hi, buộc y nhìn kỹ cặp mắt đầy thống khổ của hắn, cùng yêu thương nói không nên lời.

Đối với Ngọc Hi yêu hận đan xen sắp khiến ta phát điên rồi! Ta làm hết thấy luôn là vừa mâu thuẫn vừa buồn cười, hoàn toàn là vì Ngọc Hi, khi ta cố ý mỗi một lần thương tổn hắn sau đó lại đổi ý hết lần này đến lần khác cứu hắn!

“..... Ta rốt cục đã biết.....”, hít sâu một hơi, Thủy Vô Ngân trên mặt vui mừng và khổ sở lẫn lộn, nhìn Ngọc Hi dưới thân vẻ mặt vừa bất ngờ vừa kinh ngạc, tiếp tục nói: “Mâu thuẫn khiến ta đối với người vừa yêu vừa hận, Ngọc Hi, ta chỉ muốn đối với người tàn nhẫn, nhưng ta lại phát hiện ta yêu người.....” bàn tay xoa nhẹ má Ngọc Hi, ánh mắt Thủy Vô Ngân lộ ra thống hận hoàn toàn, chăm chú nhìn khuôn mặt xinh đẹp như hoa của Ngọc Hi một chút, sau đó cúi nhìn chính hai tay run run của mình, đem hai tay hướng cổ Ngọc Hi, dùng sức bóp, Ngọc Hi thống khổ ngẩng đầu, lệ tràn ra khóe mắt.

“..... Người..... buông.....” Ngọc Hi khàn giọng nói.

Thủy Vô Ngân thấy Ngọc Hi sắc mặt dần dần phỉếm xanh liền buông tay ra, thân thể suy yếu đuối đầu vào cổ Ngọc Hi, khàn khàn nói: “..... Tại sao..... lại là người.....” nặng nề nhắm mắt lại, nhú chặt mày.

Ngọc Hi là hoàng thượng Phong quốc a!

Ngọc Hi chịu đựng sức nặng Thủy Vô Ngân đè xuống, không nói gì buông mắt, cho dù hàng mi dài che đi đáy mắt y đang phát sinh tâm tình nào đó, đối với những lời này của Thủy Vô Ngân xuất hiện một tia kinh ngạc cùng sợ hãi.

Ban đêm, mây bay cuộn về phía chân trời, bầu trời đen như mực, vạn vật đều yên tĩnh, vầng vàng ôm Ngọc Hi trong lòng đã mệt mỏi ngủ thiếp đi, Thủy Vô Ngân nhìn Ngọc Hi an ổn tựa vào trong lòng hắn, bộ dáng tín nhiệm tùy ý hắn ôm chặt, có chút thỏa mãn cùng vui sướng gần như bao phủ lấy hắn.

Nhóm cung nhân gõ mõ cầm canh lặng lẽ đi qua, tiếng gõ kia theo tiết tấu thanh âm khiến Thủy Vô Ngân trong lòng một trận cô đơn, cổ họng giống như bị nghẹn cái gì đó, nhin không được đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu Ngọc Hi đang điềm nhiên ngủ, thuận tiện vén mấy sợi tóc tán loạn trên má ra phía sau tai, cái miệng nhỏ nhắn lúc trước luôn mắng chửi hắn khép lại, Ngọc Hi trầm tĩnh nằm trong lòng hắn chính là ngoan ngoan đáng yêu như vậy

Đáy lòng chảy qua một cổ cảm xúc phức tạp, Thủy Vô Ngân nhìn chăm chăm Ngọc Hi ngủ một lúc lâu, đáy mắt ngẫu nhiên xẹt qua một chút khó xử.

Là bởi vì Ngọc Hi là hoàng thượng Phong quốc, ta là vương gia Hỏa nô nô quốc, cho nên, ta rốt cuộc phải

làm như thế nào với Ngọc Hi?? Ta không biết..... Thật sự không biết.....

Vẻ mặt lộ ra hoang mang, Thủy Vô Ngân nhớ lại oán hận ban đầu đối với Ngọc Hi đều biến mất, chỉ sót lại đối với Ngọc Hi vừa gặp đã thương.

Không sai, ta ban đầu chính là ở trên tể đàn Phong quốc đối với Ngọc Hi vừa gặp đã thương, ta vốn tưởng rằng khó có thể quên được Hách Liên Dung, kỳ thật là ta hiểu sai tâm ý của mình rồi, ta thật sự lưu luyến Ngọc Hi vừa xinh đẹp vừa thông minh, cứ như vậy chỉ một cái liếc mắt, khiến ta nhớ áp bức vũ nhục hấn đến bây giờ, như cũ nhớ mãi không quên hấn xinh đẹp tuyệt trần!

Cúi đầu lấy dùng ánh mắt say đắm miêu tả hình dáng xinh đẹp của Ngọc Hi, Thủy Vô Ngân hai tay từ tốn ôm Ngọc Hi rủ xuống ngực.

Có lẽ ta nên vứt bỏ tất cả hận ý đối với Ngọc Hi, hơn nữa làm cho Ngọc Hi có thể tiếp nhận ta, chỉ là.....

Thủy Vô Ngân cắn răng, ôm mặt, nhớ tới hấn vì bắt Ngọc Hi để báo thù năm đó và đem Ngọc Hi trở thành quân cờ đàm phán, tiếp đó đối Ngọc Hi làm ra rất nhiều chuyện tàn nhẫn, nghĩ đến, Ngọc Hi sẽ không dễ dàng buông tha hấn như vậy.

Ngọc Hi là loại người có thù báo thù, có ân báo ân, điểm ấy ta rất rõ ràng, từ một năm trước kia sự kiện cầu kết với địch làm phản chấn kinh Phong quốc, aiz..... kiếp này, sự tình trở nên khó có thể chuyển đổi, này đều trách mình lỗ mãng!

“ Hi, như theo lời người, ta thật là mọi rợ ngu ngốc..... Thực xin lỗi! Nếu ta sớm một chút phát hiện.....”

Thủy Vô Ngân nhẹ nhàng thì thầm bên tai Ngọc Hi, thật không ngờ, Ngọc Hi ghé vào Thủy Vô Ngân chớp mắt thế nhưng vì câu nhẹ nhàng này của hấn mà chấn động trong lòng, dưới hàng mi dai Thủy Vô Ngân không phát hiện ra phía dưới đang run rẩy.

Thủy Vô Ngân nói xong liền bắt đầu đau đầu, thật muốn phát tiết một trận, chỉ là vương Ngọc Hi đang ngủ trong lòng, không nỡ di dời thân, thở dài nâng mắt, Thủy Vô Ngân nhìn thấy bên ngoài cửa địa thanh cung tiến vào một mặt bóng đen, vừa mờ mắt ra, nguyên lai là hoàng huynh của hấn Thủy Vô Tình.

Thủy Vô Tình một thân long bào, xem ra có vài phần oai phong, nhưng nhìn kĩ, tà áo hấn nhưng hơi mở ra không cột, lộ ra một mảng lớn trước ngực dưới ánh sáng nhạt lóe lấp lánh, khuôn mặt cười ra rất tuần tú, chấp tay thân hình lắc lư thong thả tiến vào cửa chính địa thanh cung.

“ Ái thân hoàng đệ, đại ca ta ban đêm đến làm phiền rồi!”

Trong lời nói mang theo sự nhắc nhở, Thủy Vô Ngân lập tức an bài xong cho Ngọc Hi liếc mắt một cái, “ chuyện cười của người không buồn cười, hoàng huynh, đã trễ thế này rồi có việc sao?” cố ý ngoái đầu nhìn lại Ngọc Hi được đặt trên giường đang ngủ yên một cái. Lại ngoái đầu nhìn Thủy Vô Tình ánh mắt và thái

độ luôn điều cốt.

Hắn không mệt sao?? Luôn lấy bộ mặt ngự trang gặp người.

Thủy Vô Tình ló đầu nhìn thiên hạ phía bên giường liếc mắt một cái, ngón trỏ đặt ở trên môi ý bảo Thủy Vô Ngân đừng lên tiếng, hơn nữa hất cằm lên ý bảo ra bên ngoài nói chuyện

“ Đi thôi, ta có chút chuyện tìm người thương lượng.”

Vì thế, Thủy Vô Ngân khó hiểu theo phía sau Thủy Vô Tình thông thả đi ra cửa, chỉ là khi bọn hắn ra đến bên ngoài, Ngọc Hi liền mở mắt ra, giống như cú mèo đi chơi đêm đem hai chân nhẹ nhàng đặt trên đất, hai tay nắm chặt hàn thiết trên chân, nhẹ bước đến cạnh cửa nghe trộm.

Thủy Vô Tình ho khan vài tiếng, quay đầu nhìn Thủy Vô Ngân, “ ta đã tra ra thích khách tập kích các người là ai, chỉ cần động não một chút có thể biết chủ sự phía sau..... chẳng qua, ta mặt khác thu được một tin tức.....” neho mắt hướng Thủy Vô Ngân bộ dáng hơi mím môi suy nghĩ, “ Nghe thám tử nói Phong quốc phát sinh việc soán vị việc, đương nhiệm quốc chủ Phong quốc là Tể tướng.”

“ Cái gì!” Thủy Vô Ngân nghe thấy kêu lên sợ hãi.

Thấy thế, Thủy Vô Tình vội vàng ra hiệu bảo hắn nhỏ tiếng, “ xin người, nhỏ giọng chút, chẳng lẽ người muốn cho hoàng đế bệ hạ bên trong biết hắn đã không còn giá trị lợi dụng sao??”

Thủy Vô Ngân đột nhiên trừng mắt nhìn, khó mà tin được Phong quốc sẽ vì tiền nhiệm Hoàng Thượng Ngọc Hi mất tích mà nảy sinh biến cố lớn như vậy, đương nhiên, Ngọc Hi ở cạnh cửa nghe lén được càng kinh ngạc đến liên tục sửng sốt, lấy hai tay che miệng ngăn lại thanh âm sắp phát ra.

Như thế nào có thể..... Ta trước khi rời đi yêu cầu Thiên Tình thay ta quản lý phong quốc không đi sai, nhưng là, hiện tại như thế nào sẽ..... Như thế nào sẽ..... được, ta muốn chính miệng hỏi Thiên Tình soán vị là thật hay không!

Buổi trưa, Ngọc Hi im lặng không nói một lời ngồi ngay ngắn trên giường, khuôn mặt chán nản mang theo một chút suy tư, y đang tiêu hóa tin tức rung động tối hôm qua Thủy Vô Tình cùng Thủy Vô Ngân nói với nhau: tân quân chủ Phong quốc là Tể tướng tiền nhiệm!

Làm sao có thể chứ..... Lúc đầu Thiên Tình còn bộ dáng không muốn bị nhờ vả, hắn như thế nào có thể sẽ soán vị chứ? Có lẽ là từ sau khi Ngọc Tuyên rời đi, ta thật sự là quá mức lơ lỏng quan hệ đi, luôn cho rằng nhân sinh của hắn sẽ không phát sinh ra biến hoá gì lớn nữa, cũng bởi vậy sau khi rời Phong quốc mới bị bên địch bắt được, trở thành lợi thể mang tới Hỏa nô nô quốc.....

Suy nghĩ vừa chuyển lên người Thủy Vô Ngân, ánh mắt Ngọc Hi lấp lánh như sao mê hoặc lòng người, do dự có hay không có thể tín nhiệm những lời lúc trước Thủy Vô Ngân nói với hắn.

Ta không phải chưa từng được người bày tỏ, mà là cảm thấy rất mờ mịt, ta rất rõ ràng tâm ý của mình đối với Thiên Tình là cảm tình bằng hữu, nhưng đối với Thủy Vô Ngân..... Ta lại hoàn toàn không thể phân biệt, thành thật mà nói, ta nên hận hắn, nhưng ta đối với hắn chính là không thể nào hận được, đối hắn nói những lời này là “ thích” hay là “ yêu ”, nghe xong ta cảm thấy đáy lòng rất ngọt ngào, cho nên không muốn thừa nhận cảm giác chân thật của mình, ta luôn cho rằng mình sẽ không động tâm, xem ra, sự tình hoàn toàn không ở trong tầm tay của ta, loại cảm giác vô lực này rất khó xử lý.....

Đột nhiên, Ngọc Hi bởi vì tiếng bước chân ngoài cửa mà phục hồi lại tinh thần, liếc mắt nhìn lại, đúng là Thủy Vô Ngân bưng khay thức ăn nóng hổi đi vào, vẻ mặt không biết như thế nào là tốt.

“ Người vẫn chưa ăn cơm, ta nghĩ người vẫn là ăn một chút.....”

Cầm chén bưng đến trước mặt Ngọc Hi, đặt mông ngồi xuống, đang muốn uy cơm cho Ngọc Hi, không nghĩ tới Ngọc Hi lại lật đổ chén cơm, nhất thời khiến Thủy Vô Ngân xám mặt, nổi giận nhảy người lên.

“ Người –“ tròng lòng tràn ngập cơn tức sắp bộc phát, Thủy Vô Ngân thấy Ngọc Hi sắc mặt trầm tĩnh, nhất thời không biết nên làm thế nào với hắn bây giờ, “ Người đừng không biết tốt xấu! Đừng quên người vẫn là con tin của ta!” phẫn nộ kéo tay Ngọc Hi, nhìn Ngọc Hi sắc mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, khiến Thủy Vô Ngân cuối cùng đầu hàng ôm chặt Ngọc Hi.

“ Người rốt cuộc muốn ta thế nào?? Ngọc Hi??” Thủy Vô Ngân thất bại gằm nhẹ, từ khi hắn hiểu được chiếm cứ kia trong lòng hắn là đối Ngọc Hi yêu thương, hắn liền không thể coi thường sự tồn tại của Ngọc Hi nữa, hơn nữa cũng quan tâm Ngọc Hi nhiều hơn.

“ Thả ta đi.” Ngọc Hi không chút nào lưu luyến đã kích Thủy Vô Ngân.

“ Không có khả năng!” nghe vậy, Thủy Vô Ngân một phen đẩy Ngọc Hi ra, rống to: “ Người vẫn là con tin của ta!”

Ngọc Hi thản nhiên liếc Thủy Vô Ngân sắc mặt sắp phát điên, “ Người làm tất cả đối với ta báo thù cũng nên đủ rồi..... Hơn nữa, ta là Hoàng thượng Phong quốc.”

“ Không phải nữa rồi!” Thủy Vô Ngân tức giận đến đỏ mặt tía tai, rống ra mật báo tối hôm qua Thủy Vô Tình nói, “ Vương vị của người sớm đã không còn nữa!”

Quả nhiên, ta đêm qua nghe thấy là sự thật, ta thế nào cũng phải nghĩ biện pháp trở lại Phong quốc mới được!

Khi ánh mắt Ngọc Hi loé lên, Thủy Vô Ngân mới biết hắn đã nói ra mật sự này rồi, sợ sẽ bị Ngọc Hi tiếp

tục truy vấn hấn vội vàng không được tự nhiên xoay người chuẩn bị bước ra cửa, gượng gạo mở miệng nói:

“ Ta thay người đi lấy một bàn đồ ăn khác.....”

Ngọc Hi không nói gì nhìn thân ảnh Thuỷ Vô Ngân càng đi càng xa, cho đến lúc không thấy rõ mới thông thả đứng dậy, hướng nội thất bên kia đi tới, hấn sớm nhìn ra bên kia là thư phòng của Thuỷ Vô Ngân, mà bên trong thư phòng chất rất nhiều thư và sách.

Có lẽ ta có thể ở chỗ này tìm được cách rời khỏi Hỏa nô nô quốc!

Khi ý niệm này vừa chợt lóe lên trong đầu Ngọc Hi, y dùng hai tay đẩy cánh cửa thư phòng ra, chậm rãi hướng cái bàn đi tới, mấy phong thư trên bàn bị Ngọc Hi đẩy qua một bên, giống như đang tìm cái gì đó, tìm kiếm một hồi Ngọc Hi phát hiện một lệnh bài ở dưới mấy phong thư, giả bộ như chưa có việc gì đem lệnh bài nhét vào trong ngực đi ra khỏi nội thất, lần nữa ngồi trở lại mép giường, vẻ mặt do dự.

Ta biết ta nên quyết đoán rời khỏi chỗ này, nhưng trong lòng của ta lại mơ hồ tản ra một cỗ bất an, tựa hồ trước khi ta nghĩ biện pháp rời khỏi Hỏa nô nô quốc sẽ còn có chuyện gì phát sinh.

Ngọc Hi vươn tay xoa xoa cánh tay lúc trước bị Hách Liên Dung đánh bị thương, cách lớp quần áo, y cảm thấy một chút như kim châm, bởi vì vết thương quá dài, lần đó sau khi roi đánh trúng, trên cánh tay y ấn ký Thanh long biểu thị là người Phong quốc đã biến mất, chỉ còn lại vết roi xấu xí mà thôi.

Ngọc Hi hơi khép mắt, hàng mi run rẩy muốn dấu điềm xấu vừa trỗi lên trong lòng, nhưng bỗng nhiên lại cảm thấy vô lực.

Kỳ thật, ấn ký này có một quy định bất thành văn, nếu là vương giả nhất định phải xăm lên ấn quốc, nếu khi xác nhận thân phận ấn ký biến mất hoặc không thể phân biệt, cũng chính là thân phận không được thừa nhận nữa.

Mọi rợ kia nói đúng, ta đã không còn là Hoàng thượng phong quốc nữa, cho dù như vậy, ta vẫn là muốn đem sự thật làm rõ ràng, rốt cuộc Thiên Tình có thật sự định soán vị hay không, ta, không thể chấp nhận bị phản bội!

Ngọc Hi khiến cho Thuỷ Vô Ngân một lần nữa bước vào cửa cung trông thấy hấn bộ dáng khổ sở đang xoa chỗ vết thương, cho rằng hấn bị đau, lập tức đem khay đồ ăn đặt qua một bên, thông thả đi đến trước giường ngồi xuống, “ Làm sao vậy?? Cảm thấy đau sao??” Thuỷ Vô Ngân mở to đôi mắt thẳng tắp trừng trộ Ngọc Hi cời nửa y phục bộ dáng rất mê người, hơi nheo mắt hướng cánh tay được băng bó của hấn, vẻ mặt khẩn trương

Ngoái đầu nhìn lại, Ngọc Hi thấy Thuỷ Vô Ngân nhú mi bộ dạng lo lắng, phiết phiết môi, kéo y bào thành một nắm cột lại, lãnh đạm nói,

“ không sao.....”

Thủy Vô Ngân trong nháy mắt ôm trụ thân thể yếu ớt của Ngọc Hi, kiềm chế cổ họng nói, “ Nếu đau cứ việc nói ra, ta không muốn người có chuyện gì gặt ta.” những lời này, Thủy Vô Ngân nói ra rất run run.

Ngọc Hi mở miệng lại phát không ra tiếng, bởi vì trong lòng hấn vì câu này mà hơi run sợ, một chút ảm áp lặng lẽ biến mất.

Ta rốt cuộc là làm sao vậy?? Chẳng lẽ ta thật sự cũng thích mọi rợ này sao??

Ngọc Hi âm thầm vùng vẫy, chỉ là hấn càng vùng vẫy thì càng sa vào lòng, thẳng đến khi hấn không thể phủ nhận mới thôi.

“ Xin lỗi, Ngọc Hi, ta thế nhưng..... để nữ nhân kia làm người bị thương! Ta.....” Thủy Vô Ngân ôm Ngọc Hi, trong giọng nói khan khan mang theo một chút áy náy.

“ Vậy nói cho ta biết tình hình thực tế đi! Ta có thể không so đo hành vi bất kính của người lúc trước đối với ta.”

Tiếng Ngọc Hi trong suốt như nước tràn ngập bình tĩnh, sau khi đẩy Thủy Vô Ngân bình tĩnh xem xét Thủy Vô Ngân, mà dưới ánh mắt thuần khiết này của hấn, Thủy Vô Ngân biết hấn nói thật, trầm mặc một lúc mới đối với Ngọc Hi thăm dò, “ Sau khi vương vị của người bị cướp, tân quân đã mang theo binh mã hướng biên giới chuẩn bị tấn công Phong quốc ta” cho dù lúc này ta không nói, đợi sau khi hai bên khai, Ngọc Hi vẫn sẽ biết sự tình.

Thủy Vô Ngân nhìn nhìn Ngọc Hi sau khi biết được tình hình thực tế từ trong miệng hấn chỉ gật gật đầu.

“ Vậy người cũng biết nguyên nhân tân quân oán?” nghe vậy, Thủy Vô Ngân im lặng, rồi sau đó lắc đầu, nhưng Ngọc Hi lại thần nhiên cười, “ Cứ như vậy, ta có thể không giúp được người rồi, hiện tại ta, bất quá là một quân cờ vô dụng, cũng là quân vương tiền nhiệm Phong quốc không dùng được.....” giống như châm chọc, giống như nói đùa, thái độ Ngọc Hi rất là hào phóng.

Thủy Vô Ngân nhìn Ngọc Hi bộ dáng buông mắt lại phiết môi cảm thấy rất lo lắng, liền ôm hấn vào lòng, “ Ai muốn người giúp chuyện quái quỷ kia??” phần nộ lại xúc động rống lên một tiếng làm cho Ngọc Hi rung động muốn nói lại thôi, “ Cho dù người không phải quân chủ Phong quốc, cho dù người là ai, ta chính là cần người! Ta muốn người luôn ở bên cạnh ta! Người nghe thấy không?? Đáng chết! Ta thế nhưng, ta thế nhưng đến bây giờ mới phát hiện ta là như vậy yêu người!”

Thủy Vô Ngân ôm lấy Ngọc Hi từng trận run run, khiến cho Ngọc Hi lộ vẻ xúc động, chỉ là y không nghĩ tới Thủy Vô Ngân nói tiếp câu kia, liền triệt để lật đổ nhận định của y khi trước đối với Thủy Vô Ngân, khiến y hoàn toàn gián đoạn tất cả suy nghĩ.

“ Người chỉ có thể thuộc về ta!”

Thủy Vô Ngân kiên định nâng đầu Ngọc Hi xoa nhẹ, ngược lại thâm sâu nhìn Ngọc Hi không nói lời nào, Ngọc Hi sau khi phát hiện liền kháng cự quay đầu đi, không muốn nhìn hắn, nào biết, lúc này ngoài Địa thanh cung tiến vào hai thân ảnh, thần nhiên vào nội thất, chính là Hách Liên Dung dìu Thái hậu bước vào, Thủy Vô Ngân nghe thấy tiếng bước chân quay đầu lại, thấy Thái hậu cùng Hách Liên Dung đứng ở ngoài cửa, vẻ mặt đen thui trừng trừng bọn họ.

“ Hoàng nhi! Con đang làm cái gì vậy?!” Thái hậu một câu khiển trách đầy uy nghiêm, phất tay áo, nàng tức giận bừng bừng, Hách Liên Dung đỡ lấy cánh tay nàng đi đến, “ Hắn chính là cái gì quân chủ địch quốc Dung nhi nói đi! Con còn không mau bắt hắn?”

Ngọc Hi nâng mắt, mặt không chút thay đổi liếc qua Thủy Vô Ngân, nháy mắt thân ảnh ngăn cản giữa hắn cùng với các nàng, làm ra vẻ nhẹ nhàng cười, “ mẫu hậu, người đừng quá trách hoàng thúc, là hoàng thúc quá mức thiện lương, mới không lập tức đem kẻ dê tiện này nhốt vào ngục, nếu chuyện này để Hoàng Thượng phát hiện, hoàng thúc sẽ bị hỏi tội, cho nên ta mới dẫn người tới giúp đỡ.” Ánh mắt xu nịnh hướng Thái hậu, Hách Liên Dung giả bộ cười nói.

“ Nhìn thấy chưa, Dung nhi đang nói tốt cho con!” Thái hậu không biết tốt xấu bàn tay chỉ hướng Thủy Vô Ngân vẻ mặt đang tức giận, “ Mau hạ lệnh đem hắn nhốt vào thiên lao, hắn nhưng là lợi thể chúng ta đàm phán!”

Ngọc Hi ở phía sau Thủy Vô Ngân cười đến rất là châm biếm, khóe môi hơi cong lên, lộ ra một mặt tiêu ý cười nhạo, thâm nghĩ, ta ngược lại muốn xem thử Thủy Vô Ngân sẽ nói gì, sau đó quyết định có nên tin tưởng hắn hay không.

“ Mẫu hậu, người đừng nghe hoàng tẩu, hắc.....” ngoài đầu thấy Ngọc Hi quăng cho ánh mắt đùa cợt, Thủy Vô Ngân nhin không được đưa tay nắm chặt tay Ngọc Hi không buông, “ Hắc là khách nhân của con!”

Thái hậu ngạc nhiên, “ Con đứa nhỏ này đang nói ngốc cái gì?!” nàng đẩy Thủy Vô Ngân ra, tiếp theo một tay nắm cổ áo Ngọc Hi, vẻ mặt tức giận, “ Hắc là kẻ thù địch cùng chúng ta a!”

Ngọc Hi cổ áo bị túm chặt đến khó thở, thống khổ khiến y nhíu mi, như cũ không chịu khuất phục trước Thái hậu.

“ Người tốt nhất nhanh buông ta ra.....”

“ Mẫu hậu, người mau buông tay, hắc sẽ không hô hấp được!”

Đứng giữa tình nhân và người thân Thủy Vô Ngân mặt biến sắc, lo lắng liếc Ngọc Hi hai tay nắm chặt bắt đầu giấy dựa, sắc mặt trắng hồng, mà Hách Liên Dung một bên đang cười lạnh.

Nhìn con trai vẻ mặt khó xử, Thái hậu liền giận không thể kìm nén một cước đá văng Thủy Vô Ngân, kéo không Ngọc Hi không thể chống cự một đường ra khỏi nội thất, khi đến đại sảnh liền buông tay, khiến Ngọc Hi không giữ được thăng bằng ngã về phía trước, nằm úp sấp trên đất, khó chịu xoa cổ ho khụ khụ.

Đợi Thủy Vô Ngân sau khi đuổi theo ra liền chạy nhanh đến ôm lấy Ngọc Hi, không ngừng vỗ lưng hân, lau đi nước mắt vì khó chịu mà chảy ra trên khóe mắt hân, cúi đầu thấy Ngọc Hi bởi vì động tác của hân mà hơi ngất xỉu, nhìn khuôn mặt Ngọc Hi hơi kinh ngạc rất lâu.

Thái hậu nhìn một màn này, tức giận đến mức không thể phát tiết, vì thế hướng ra ngoài rống:

“ Phản rồi! Thật muốn phản rồi! Người đâu — đem hân lôi xuống!”

Nghे vậy, ngoài điện lập tức tiến vào mấy tên vệ thị, hướng phía trước đang muốn bắt Ngọc Hi, nhưng vào lúc này, Ngọc Hi vừa ngất xỉu vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc, một phen đẩy Thủy Vô Ngân ra, đưa tay lấy ra một sợi dây đen bên hông, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, tuy nói hàn thiết trên chân hơi ngăn lại tốc độ di chuyển của hân, nhưng là, vừa chuyển, vừa nhảy, vừa đâm, tiếng hàn thiết leng keng, Ngọc Hi đã giải quyết xong mấy tên vệ binh, sau đó, y dùng sức, hướng Hách Liên Dung một bên xoay người muốn gọi người đến giúp đỡ đâm tới.....

“ Ngọc Hi!” Thủy Vô Ngân kinh ngạc kêu to, vội đứng dậy muốn chạy đến ngăn cản.

Hách Liên Dung bị sợ tới mức vẻ mặt xanh trắng đan xen, vì thế nàng nhắm mắt đưa tay đẩy Thái hậu đứng gần nàng chắn phía trước, đến nỗi Ngọc Hi không kịp thu lại lưỡi kiếm cứ như vậy đâm vào bụng Thái hậu.

“ ách.....” Thái hậu bị đâm, sững sờ lấy hai tay ôm chặt vết thương bị đâm, không cam lòng quay đầu trừng trị Hách Liên Dung bị dọa đến vẻ mặt kinh hoàng, “ Người, người..... Nôn.....” lập tức há mồm phun ra một ngụm máu đen, mắt vừa đảo, ngã vào lòng Hách Liên Dung sợ tới mức run rẩy không thôi.

“ Không, không phải ta..... Không phải ta!” Hách Liên Dung vẻ mặt xanh trắng hoảng sợ xua hai tay.

Thủy Vô Ngân đứng bất động ngay tại chỗ, vẫn cứ không dám tin hô nhỏ:

“ Mẫu..... Hậu?”

Ngọc Hi mặt không chút thay đổi tay cầm kiếm buông xuống, quay đầu nhìn Thủy Vô Ngân khuôn mặt vạn phần kinh ngạc, có chút hối hận cúi đầu nhìn cánh tay phải nắm nhuyễn kiếm còn dính máu, không nói gì.

Không biết qua bao lâu, một trận tiếng bước chân hỗn loạn nổi gót tới, sau đó là một vương giả toàn thân y bào vàng óng ánh dẫn theo một đám vệ thị tiến vào, kinh hoàng khi thấy một tình cảnh như vậy, hân lập tức hạ lệnh thu dọn hiện trường, đem Vương Hi cầm kiếm giết người áp vào lao ngục, đồng thời mang Hách Liên Dung cùng thi thể Thái hậu đã chết theo, còn lại Thủy Vô Ngân vẫn đang chấn động chưa hoàn hồn.

Một mảnh yên lặng, trong thiên lao vừa u ám lại hàng năm không thấy mặt trời, chung quanh tràn ngập mùi chua thực vật và rất nhiều loại mùi độc khí hỗn hợp, khiến người sẽ nhịn không được bịt kín mũi không thể hô hấp.

Trong lao một chút ánh nến chiếu rọi xuống, mơ hồ có thể thấy được một thân ảnh đang ngồi ở nơi nào đó trong thạch lao, hắc cuộn tròn thân thể, cảm giác trên đầu gối trầm mặc không nói, bốn phía lạnh như băng khiến hắc thi thoảng phát run thân thể gây yếu, chân không mang hài cảm nhận được nhiệt độ thấp như nước chảy lên sống lưng, khiến hắc một thân y phục đơn bạc nhịn không được răng trực tiếp va vào nhau

Hắc, chính là con tin Phong quốc bị quốc chủ Hỏa nô nô quốc hạ lệnh nhốt vào thiên lao — Ngọc Hi!

Lạnh run, Ngọc Hi bó sát người, đôi mắt sáng buồn bã.

Kiếm của ta chưa bao giờ giết kẻ yếu, thân là quân vương một nước, ta có ngạo khí của ta, mà thân là một vị kiếm sĩ, ta cũng có kiên trì cơ bản nhất kiên trì, không nghĩ tới vì một nữ nhân điên mà khiến kiếm của ta bị vết nhớ!

Ngọc Hi bất đắc dĩ nhìn trường nhuyễn kiếm bên người nhiễm máu kia, trên thân kiếm lưu lại màu đỏ lần nữa nhắc nhở sai lầm hắc phạm phải, nói như thế nào thì hắc cũng không nên giết một nữ nhân không có vũ khí lại không biết võ công, hắc cầm kiếm đối với Hách Liên Dung cũng chỉ là muốn dọa nạt thôi, chỉ là, lúc này nói những lời này đều đã quá muộn, cho dù hắc nói thẳng ra cũng không ai sẽ nguyện ý tin hắc vô tội và bất đắc dĩ.

Nói vậy Thủy Vô Ngân hiện tại cũng xem ta là cừu địch đi..... Tất nhiên ta là cừu nhân giết mẹ hắc..... A, ta như thế nào còn quan tâm Thủy Vô Ngân, ta nhưng là bị Thủy Vô Ngân bắt tới làm quân cờ đàm phán a! Chẳng qua ta hiện tại ngay cả giá trị làm quân cờ đều không có nữa, hơn nữa ta giết Thái hậu Hỏa nô nô quốc, đời này khẳng định sẽ táng thân ở đây. Ngọc Hi nhớ tới Thủy Vô Ngân ngày đó nói với hắc một câu.....

“ Cho dù ngươi không phải quân chủ Phong quốc, cho dù ngươi là ai, ta chính là cần ngươi! Ta muốn ngươi luôn ở bên cạnh ta! Ngươi nghe thấy không?? Đáng chết!”

Cần ta sao? Ha ha..... Ta ngược lại muốn xem xem Thủy Vô Ngân khi đối mặt với cừu nhân giết mẹ và tình nhân sẽ lựa chọn như thế nào? Nếu hắc theo như lời hứa là thật, như vậy hắc nhất định sẽ đến! Chỉ là lúc này ta đã không kỳ vọng rồi.....

Chán nản cười, Ngọc Hi nhìn không thấy mặt mình bởi vì Thủy Vô Ngân mà lộ ra một chút bi thương cùng hy vọng.

Cũng được..... Trước khi rời khỏi Phong quốc ta liền mơ hồ có cảm giác rồi, có lẽ đây thật sự là ông trời khảo nghiệm ta, mà ta lại không hoàn mỹ thông qua khảo nghiệm này.....

Cúi đầu xoa xoa cánh tay trái bị thương của mình, Ngọc Hi lúc này nhưng thật ra may mắn Phong quốc còn có quân chủ kế vị, như vậy, kiếp này hẳn liền có thể an tâm, tuy rằng hẳn cũng bởi vậy mà mất đi cơ hội điều tra rõ chân tướng Ứng Thiên Tình vì sao soán vị.

Nghĩ đến thật đúng là châm chọc!

Ngọc Hi thân ảnh cô đơn dưới ánh nền yếu ớt lắc lư không ngừng.....

Thiên thanh cung, hai thân ảnh ngồi đối diện, Thủy Vô Tình vẻ mặt mỉm cười nhìn bộ dạng Thuỷ Vô Ngân vẻ mặt âm u, tâm tình hai người lúc này có thể nói là thiên địa khác biệt, kích động từ sau khi Thái hậu bị ám sát vẫn chưa hồi tỉnh lại, Thủy Vô Ngân sắc mặt âm trầm ngồi bất động, bộ dáng giống như tượng gỗ điêu khắc khiến cho Thủy Vô Tình rất muốn bật cười, nhưng vì chiếu cố đến tình hình lúc này mà im miệng.

Liếc mắt nhìn Thuỷ Vô Ngân tiếp tục dờ dẩn, Thủy Vô Tình thản nhiên giương lên khóe môi, chuyển tay chống má, liếc liếc Thủy Vô Ngân một cái, “ Vẫn chưa tỉnh sao? Hay là đã tỉnh không nổi rồi?” nhìn khuôn mặt nam tính kia không chút thay đổi, Thủy Vô Tình nhịn không được thở dài một cái, “ Người còn chưa nói cho ta biết mẫu hậu như thế nào sẽ bị ám sát nha.....”

Ý cười thản nhiên, Thủy Vô Tình thấy đối phương tiếp tục không có phản ứng, vì thế nhíu mi, “ Chẳng lẽ thật sự là Hoàng thượng phong quốc kia giết chết?” ngữ vị câu nói kéo dài, Thủy Vô Tình cong môi, “ Vậy không có biện pháp rồi, xem ra chỉ có lập tức xử hình!”

Thủy Vô Tình thẳng lưng đứng dậy, nghịch mấy sợi tóc trượt qua vai, đang lúc muốn đi ra ngoài cửa cung, phát hiện tay áo hẳn bị người một phen kéo lấy không thể nhúc nhích, nhưng không kinh ngạc, tiểu ý giương lên nói.

“ Sao vậy? Người cũng muốn đi dự lễ sao? Không tốt đi..... Mẫu hậu làm người kích động vẫn chưa trút bỏ.”

Đồng tử chợt lóe, Thủy Vô Ngân quả quyết phủ nhận, “ không..... Không phải Ngọc Hi giết, hẳn cũng không phải hung thủ.”

“ Người không phải muốn vì hắn thoát tội chứ?” Thủy Vô Tình nhướn mày, vẻ mặt đầy nghi vấn.

“ Là thật!” thấy Thuỷ Vô Tình không quá tin, Thủy Vô Ngân nghiêm mặt nói: “ Là hoàng tẩu nàng..... Đem mẫu hậu đẩy tới mũi kiếm Ngọc Hi.....” không muốn nhớ lại cảnh tượng ngay lúc đó, Thủy Vô Ngân mạnh mẽ lắc đầu.

Thủy Vô Tình nhíu chặt mi, “ Người cũng biết vu cáo hoàng tộc có hậu quả gì không?”

Thủy Vô Ngân nhìn lại Thủy Vô Tình, ánh mắt kiên định, “ Ta Thủy Vô Ngân chưa bao giờ nói qua bất cứ một câu nói dối, đương nhiên lại càng không nhỏ nhen vu tội gì, người phải tin!”

Nhìn đôi mắt Thủy Vô Ngân vì phần nộ mà lửa giận bùng cháy, Thủy Vô Tình nhất thời im lặng, “ Được rồi! Sẽ tin người một lần, nhưng là, Ngọc Hi như cũ là kẻ đắc tội tự tay giết Thái hậu, ta không thể tha người, tuy rằng Hách Liên Dung thật sự là hung thủ, nhưng xét thấy nàng thân phận là hoàng phi, ta liền đem nàng biếm vào lãnh cung.” Thủy Vô Tình kéo tay áo, làm bộ như không nhìn thấy biểu tình của Thủy Vô Ngân vì lo âu mà muốn phản bác.

“ Hoàng.....”

Thủy Vô tình xoay người không cho Thủy Vô Ngân cơ hội biện hộ, mỉm cười phiết phiết môi, “ Ta đã biết bọn người tập kích các người đêm kia tất cả đều là bởi vì thẻ lệnh của ta mà không thể không nghe lệnh, chỉ là thẻ lệnh kia không phải ta phát ra, thẻ lệnh kia từ lúc trước đã mất tích rồi.....” bỗng nhiên, “ Cho nên, ta nghi ngờ lệnh bài kia là bị ai trộm đi, mà người biết rõ lệnh bài kia cất ở đâu chỉ có hai người..... Chính là ta cùng với hoàng tẩu của người Hách Liên Dung.”

Thủy Vô Tình đưa lưng về phía Thủy Vô Ngân cũng không nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Thủy Vô Ngân, tiếp tục nói: “ Hách Liên Dung là người của ai người hẳn rất rõ ràng, chỉ là người kia vì sao phải mượn danh của ta phái người đi ám sát các người, điểm này hẳn không cần ta nói.” nói xong, Thủy Vô Tình không hề dừng lại một cước bước ra khỏi cửa.

Bên trong, Thủy Vô Ngân như cũ kinh ngạc đôi mắt mở to, cắn chặt môi, không muốn lên tiếng.

Bởi vì Hách Liên Dung..... Là thân tín của Thái hậu..... Chẳng lẽ những người tập kích đêm kia cùng mẫu hậu có liên quan?

Nháy mắt, Thủy Vô Ngân cắn răng chạy đến Thiên thanh cung, đuổi theo cước bộ Thủy Vô Tình.

Ta muốn đi làm cho rõ ràng!

10. Chương 9

Thủy Vô Ngân cước bộ chậm rãi theo phía sau Thủy Vô Tình tiến vào lãnh cung, nhú mào nhìn một mảnh rừng trúc vây quanh chặn lại ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào, lạnh lẽo và vắng lặng đã nhiều năm không thấy mặt trời, thật sự là có chút quỷ dị âm lãnh.

Bỗng nhiên, trên hành lang thổi qua một trận gió lạnh, y phục thiếu niên để vương bay lên, mái tóc dài tung bay hơi che đi khuôn mặt tươi cười của hắn, mà Thủy Vô Ngân thì rất thông dong theo cước bộ hắn bước vào phía trong lãnh cung, không chút chần chờ.

Đội hai người sau khi tìm được một nữ cung dẫn đường, bọn họ thông thả đi qua một cái hành lang dài thật dài, muốn tới gian phòng phía cuối kia thăm Hách Liên Dung bị biếm lãnh cung, chỉ là bọn hắn đi được một hồi lâu, nhưng vẫn không nhìn thấy một bóng người, khiến bọn hắn hoài nghi dường như hành lang gấp khúc này giống như không có điểm cuối.

Cuối cùng, ở dưới ánh sáng mỏng manh kia, hai nữ quan theo chỉ thị đẩy cửa ra, ở trong một căn phòng rộng rãi nhìn thấy Hách Liên Dung đang ngồi ở mép giường, ánh nến bên cạnh chiếu vào khuôn mặt nàng thật sự rất nhu hoa, rất bình thản, hoa phục trước đây trên người nàng hoàn toàn không thấy nữa, thay vào đó là một bộ y phục màu lục nhạt, khuôn mặt không trang điểm, tóc cột đơn giản, hết sức mộc mạc.

Thiên Tử đứng ở trước mắt Hách Liên Dung, chăm chú nhìn nàng nghiêm túc, nhẹ nhàng gọi:

“ Hách Liên Dung?”

Không có phản ứng.

Xoay xoay Thủy Vô Tình cùng Thủy Vô Ngân liếc mắt nhìn nhau, trầm mặc.

Lần này, Thủy Vô Tình dứt khoát đổi phương thức hỏi: “Thái hậu..... Là người giết.” đây là một câu khẳng định.

Vừa nghe, Hách Liên Dung do dự mở to mắt quay đầu trừng trừng Thủy Vô Tình phía trước đang cùng nàng nói chuyện, từ tốn một chữ lại một chữ mở miệng: “ Ta, không, phải, hung, thủ.....” nói xong, nàng đem ánh mắt dời tới Thủy Vô Ngân một bên không nói gì, đột nhiên đứng thẳng người, “ Là người! Người là người hại chết! Là người kia người mang về hại chết! Ha ha ha ha –” thấy Thủy Vô Ngân bình tĩnh đứng im xem xét mình, nàng giống như người điên nhin không được cười to, “ Không có..... Cái gì cũng không có nữa Ta thật sự không phải cố ý Ha ha ha ha.....” điên cuồng cười đến thân hình nghiêng ngã.

Thủy Vô Tình mím môi, “ Vậy..... chuyện lệnh bài người nói như thế nào?”

Hách Liên Dung đột nhiên giật mình, tứ chi cứng ngắc ngừng cười, chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt trừng trừng Thủy Vô Tình có chút sợ hãi.

“ Lệnh bài.....? Đó là cái gì?”

Thủy Vô Tình nhẫn nại giải thích, “ Lệnh bài có thể sai người của ta đi ám sát Thủy Vô Ngân, hoàng thúc của người.”

Gật đầu giống như cái hiểu cái không, Hách Liên Dung nở nụ cười, nàng cúi đầu tự trong lòng lấy ra một vật đưa cho Thủy Vô Tình.

“ Là cái này đi?”

Thấy Hách Liên Dung đưa tới tấm lệnh bài kia trên tay, Thủy Vô Tình hơi phiến môi, quay lại thấy Thủy Vô Ngân kinh ngạc nhìn, tiếp tục hỏi:

“ Người kia bảo người trộm này làm cái gì?”

“ Ha ha..... Ta không biết..... Ha ha ha.....” Hách Liên Dung cười đến hoa chân múa tay.

“ Người..... Là quân cờ Thái hậu đặt bên cạnh ta đi?”

Ánh mắt Thủy Vô Tình có chút nguy hiểm, chăm chú nhìn tấm lệnh bài Cửu long trên tay lẩm nhẩm nói, không ngờ tới, Hách Liên Dung một bên nhưng lại cười đến mức ngây thơ thẳng thắn gật đầu.

“ Đúng vậy! Đúng vậy..... Ha ha ha ha.....”

Mẫu hậu chỉ thị Hách Liên Dung trộm lệnh bài của hoàng huynh xong hạ lệnh phái người vương huynh đi ám sát ta, khiến giữa ta với vương huynh có thể do đó hiểu lầm, thuận lợi sinh ra hiềm khích, xong khiến ta hết hi vọng cùng vương huynh đối lập, giúp mẫu hậu hoàn thành giấc mộng phù trợ ta nhất thống..... đây hết thấy.....

Thủy Vô Ngân khó có thể tiếp nhận chuyện này chạy tới cột trụ bên cạnh, đem đầu chon vào hai cánh tay, rất lâu không nói.

Đêm khuya, Thiên Lao u ám vừa lạnh lẽo vừa yên tĩnh, yên tĩnh đến ngay cả cây châm rơi trên mặt đất cũng nghe thấy tiếng.

Sau khi cùng Thủy Vô Tình vào lãnh cung thăm Hách Liên Dung trở về, Thủy Vô Ngân đem chính mình nhốt ở địa thanh cung hơn nửa ngày, không ngừng trầm mặc, ngửi thấy một mùi hương khí nhạt nhạt mấy ngày trước Ngọc Hi lưu lại, thất thần, sau đó ôm lấy cái gối Ngọc Hi ngủ qua hơi hơi nhắm mắt, thống khổ nhắm mắt.

Kỳ thật ngộ sát mẫu hậu cũng không phải là chủ ý của Ngọc Hi, ta căn bản không thể đem lỗi sai hoàn toàn trách đến trên người Ngọc Hi, chỉ vì trong chớp mắt kia lúc mẫu hậu bị đâm ta nhìn thấy ánh mắt Ngọc Hi âm trầm không sáng, bộ dạng kinh sợ kia, còn ngưng lại trong đáy mắt ta..... Ta không phải muốn bao che cho Ngọc Hi, chỉ là hoàng huynh nói qua, cho dù Ngọc Hi không phải hung phạm, hấn ngộ sát Thái hậu tôn quý của Hỏa nô nô quốc vụ án vẫn là phải đem ra xét hỏi, ngộ sát cũng không thể xem như một cái cố, hưởng chi, vì thể diện của Hỏa nô nô quốc, Ngọc Hi chắc chắn bị xử cực hình..... Không được! Ngọc Hi không thể chết được! Hấn là người quan trọng nhất của ta, Ngọc Hi là thuộc về ta, ai cũng không thể cướp!

Đột nhiên, Thủy Vô Ngân bừng tỉnh đại ngộ dứt bỏ cái gổ trong lòng, “ Phó tướng!” hướng ra ngoài kêu to một tiếng, Thủy Vô Ngân lạnh trờng mặt.

Thủy Vô Ngân đi đến bên ngoài cửa địa lao, vuột vuột mồ hôi, nhìn hần vừa rồi mới đánh ngất vài tên vệ thị nhất nhất nằm trên mặt đất lạnh như băng, bất tỉnh nhân sự; Lau mặt, Thủy Vô Ngân quay đầu thoáng nhìn liền thấy phó tướng đang nao núng lại cẩn thận nắm một con ngựa hướng hần đi tới, bộ dáng cảnh giác.

“ Người ở chỗ này chờ ta, đợi lát nữa nếu thấy người đi ra, liền đem ngựa giao cho hần, nghe thấy không?”

“ Đã biết, Vương gia!” phó tướng run giọng lẩm bẩm nói. “ Chuyện này nếu như bị vương thượng biết, nhưng là tội lớn a!”

Thủy Vô Ngân xoay người muốn đi, đột nhiên lại nghĩ đến cái gì, quay đầu nhìn phó tướng đang run run.

“ Người sai người người mở cửa thành?”

Phó tướng bị dọa sợ xanh mặt, mắt tròn trợn, sau một lúc lâu nói không ra tiếng, “ Thần..... Ác! Đường nhiên.....”

Thủy Vô Ngân kỳ quái lãnh đạm liếc phó tướng một cái, xoay người tiến vào bên trong, bước qua một cái lại một cái cửa sắt, nghe được vài tên phạm nhân vô danh thê lương kêu rên, toàn bộ tâm tình lâm vào sợ hãi.

Không biết Ngọc Hi ở chỗ này thế nào?

Ánh mắt đảo qua từng cái nhà giam, cuối cùng, Thủy Vô Ngân liền vừa chậm bước chạy vừa kêu tên Ngọc Hi.

“ Ngọc Hi –? Ngọc Hi –?”

Thủy Vô Ngân nhịp nhàng bước chân hướng về phía trước, đứng ở trước một cái phòng giam, sau đó, hần nhìn thấy Ngọc Hi đứng ở trước mắt hần, trố mắt đứng nhìn hần, vẫn như cũ như vậy xinh đẹp.

Thủy Vô Ngân cùng Ngọc Hi đối diện thật lâu sau, mới miễn cưỡng di dời ánh mắt, bàn tay đưa vào trong ngực lấy một cái chìa khóa thay Ngọc Hi mở cửa nhà lao, tiếp theo, Thủy Vô Ngân đẩy cửa thuận lợi tiến vào trong.

“ Người..... Ta.....”

Nhuận nhuận môi, Thủy Vô Ngân trong nháy mắt sau khi tiến vào nhà giam nói không ra lời, bộ dạng tức cười kia nhất thời khiến Ngọc Hi do chấn kinh mà đứng sừng sững trước mặt hấn phiết môi nở nụ cười, mà nhìn hấn miệng cười xán lạn như hoa, Thủy Vô Ngân trong nháy mắt trở nên ngây dại.

Không nghĩ tới..... Không nghĩ tới hấn thật sự đến đây! Người này.....

Ngọc Hi che mặt lại, không để Thủy Vô Ngân nhìn thấy đáy mắt hấn tràn đầy tia hy vọng và yêu thương, thu lại nụ cười, Ngọc Hi buông ống tay áo, nhìn Thủy Vô Ngân đi đến trước mặt nhẹ nhàng ôm lấy hấn; Thủy Vô Ngân không biết nên nói cái gì mới tốt, nhin không được khụ một cái, ngược lại cúi đầu cúi bỏ hấn thiết trên chân Ngọc Hi rồi đứng lên.

“ Ngọc Hi..... Ta..... Ta biết ngươi không phải là cố ý giết mẫu hậu Cho nên.....” mâu quang vừa chuyển, “ Ngươi đi đi!”

Không nở mà nhẹ nhàng xoa xoa mái tóc dài nhạt nhạt mùi hương của Ngọc Hi, Thủy Vô Ngân kiềm chế suy nghĩ lưu lại hấn, so với tính mạng của Ngọc Hi, hấn một mình có vẻ không quá quan trọng.

Ánh mắt lạnh đậm như trước, đáy mắt Ngọc Hi một mặt rung động bởi vì Thủy Vô Ngân mà tan rã, ánh mắt không còn băng hàn nữa mà nhu hoà như gió xuân, khép mắt thở dài, Ngọc Hi lần đầu tiên xoay tay ôm lưng Thủy Vô Ngân, cảm giác đối phương có chút hơi kinh ngạc.

“ Uy, ngươi cái tên này thực ngốc, ngươi nếu thả ta đi, ngươi sẽ bị đối xử như thế nào, ngươi không để ý sao? Ngươi đây là tự ý thả phạm nhân.....”

Đem Ngọc Hi ôm càng chặt, Thủy Vô Ngân hơi nhắm mắt, cảm thụ trong lòng bởi vì Ngọc Hi lần đầu tiên hưởng ứng hòa bình mà sinh ra ấm áp vui sướng.

“ Tóm lại, ta không thể để ngươi chết!” đẩy Ngọc Hi ra, khuôn mặt đầy cảm xúc phức tạp cùng thân thể ấm áp, Thủy Vô Ngân nhẹ giọng..... “ Ngươi hiện tại đi mau! Bên ngoài đã chuẩn bị ngựa, cửa thành ta cũng sai người mở ra, đi mau!”

Ngọc Hi trầm mặc khiến cho Thủy Vô Ngân lâm vào lo âu, “ Ngươi cũng biết, nếu ta trở lại Phong quốc, ta sẽ là Hoàng thượng Phong quốc, là quân chủ đối địch Hỏa nô nô quốc, về sau tất phải sẽ mang đến uy hiếp cho các ngươi, như vậy ngươi vẫn nguyện ý?” giương mắt, Ngọc Hi lạnh nhạt nhìn Thủy Vô Ngân.

“ Chung quy so với để ngươi hiện tại chết ở đây tốt hơn!” Thủy Vô Ngân thống khổ trầm giọng nói.

Ngọc Hi bỏ đi sự lạnh nhạt nghiêm túc, nhẹ nhàng nhìn Thủy Vô Ngân bộ dáng nhin đau, trong lòng vì câu nói của hấn mà lan ra một cổ ấm áp.

Ta rốt cục hiểu được bản thân sớm đã hy vọng hấn sẽ đến, nhưng không dám thừa nhận, bởi vì ta sợ những lời hấn nói với ta chẳng qua là lừa gạt cùng nói dối, ha ha a.....

Ngọc Hi sờ trán nở nụ cười, trong thoáng chốc ngừng cười nói: “ Chia ly rồi, lần này đi không quay về, ta không quên những chuyện người làm đối với ta, chắc chắn trong tương lai ta sẽ trả gấp bội, Thủy Vô Ngân!” buông tay, Ngọc Hi tao nhã xoay người, thông thả đi ra cửa.

Thủy Vô Ngân nhú chặt mi, không trả lời ánh mắt mát mát nhìn Ngọc Hi.

Đây là con đường chúng ta đã lựa chọn, cho dù tương lai sẽ thay đổi ra sao cũng không có cách quay lại nữa.....

Hai người đối lưng mà đi, rốt cuộc không biết có thể tụ hợp nữa hay không?

Ngọc Hi cười ngựa một đường suốt đêm ra khỏi thành, giục ngựa chạy như điên chạy khỏi Hỏa nô nô quốc, dọc theo đường đi gió thổi tấp vào mặt, Ngọc Hi mặt không chút thay đổi đá mạnh bụng ngựa, muốn nhanh chóng rời khỏi lãnh thổ Hỏa nô nô quốc, mà áo choàng trên vai hẳn là sau khi hẳn ra khỏi cửa, Thủy Vô Ngân quay đầu đuổi theo phủ lên người hẳn.

Đợi cho sắc trời dần dần rút đi màn đen, lộ ra một chút ánh sáng, Ngọc Hi đã dọc theo song A khắp tử mẫu mà đi, nhìn phía chân trời dần lộ ra ánh rạng đông, đại khái đã sắp đến lúc mặt trời mọc, vì thế Ngọc Hi dừng lại một đoạn ở bờ sông cho ngựa nghỉ ngơi, uống nước, lúc này mới buông lỏng cảnh giác, Ngọc Hi ngồi trên tảng đá ngựa cổ, hơi suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn chân trời sáng rực rỡ.

Nơi này cách Phong quốc còn rất xa.....

Đưa tay cột lại mái tóc dài, Ngọc Hi nhìn cửa ra, trong nháy mắt, chùm tia sáng chói mắt cùng ầm ập đang dần dần tăng lên trong lòng hẳn, nghĩ nghĩ hẳn một đường đến Hỏa nô nô quốc chịu giày vò cùng phần giận, còn không phải như xem mây khói theo mỗi ngày mà biến mất.

Những gì còn thiếu lưu lại? Hận sao? Oán sao? Tức giận? Hay là..... Yêu?

Ngọc Hi buông mắt xem ra có chút mát mát, đúng vậy, mát mát, hẳn không biết vì sao hẳn sẽ có loại cảm xúc này, từ sau khi rời khỏi Hỏa nô nô quốc, hẳn liền cảm thấy tất cả đều không thích hợp nữa, lo lắng cầm lấy tóc, suy nghĩ nửa ngày như cũ không có đáp án.

Có lẽ..... Ta nên quay lại hỏi Thủy Vô Ngân mới đúng!

Chỉ là ý niệm này mới hiện lên, lập tức liền bị hẳn xua đi.

Lẽ nào ta điên rồi sao? Rõ ràng biết ta vừa quay lại sẽ bị phạt, ta thế nhưng còn có thể nghĩ đến khả năng này, ta cũng không phải nào hồng rồi, mặc kệ! Ta nếu đã rời khỏi Hỏa nô nô quốc, nguyên tắc sẽ không quay lại nữa!

Ngẩng đầu, Ngọc Hi hiên ngang dắt theo con ngựa Thủy Vô Ngân lưu lại cho y lội qua sông.

Diệm mạnh mẽ sải bước, Ngọc Hi đá bụng ngựa, vó ngựa giương lên, thét ngựa chạy xa, Vương Hi ngồi trên lưng ngựa một đầu tóc dài tung bay, trên khuôn mặt mang theo một chút thần sắc mê ly.

Đây là Diệm! Tốc độ Diệm rất nhanh, cười nó liền phảng phất giống như là đang cùng Thủy Vô Ngân cười!

Đột nhiên, Ngọc Hi ngừng thét ngựa chạy, một khắc kia trong gió ngẩng đầu, nhin xuống nước mắt sắp rơi ra, cùng lúc ầm ập cũng rút đi, lập tức một mặt ảo ảnh kia trước mặt hần cũng theo đó biến mất, sau đó, Ngọc Hi cúi đầu xuống thấp trên trán theo động tác mà phủ xuống một tầng hơi nước, che đi đôi mắt hần, nước mắt lưng tròng chảy xuống, đôi môi đỏ mọng khẽ run lên.

Thì ra..... Ta thật sự rất lưu luyến ầm ập người kia.....

Cười ngựa điên cuồng chạy, Ngọc Hi đem nước mắt hương xuống sông a khắp tử mẫu, chỉ thấy một điểm xanh lục cùng mặt đỏ đậm của Diệm đang chạy như bão táp in xuống nước, khi mặt trời dần dần cố định trên chỗ cao nhất, Ngọc Hi đã dọc theo bờ sông đến biên giới Hỏa nô nô quốc cùng Phong quốc, Thanh Long Nham một vùng núi đá.

Cúi đầu, nghe tiếng vang từ chính bụng mình truyền đến, Ngọc Hi nhin không được ôm bụng, nghĩ thầm, người đã gặp nạn rồi, còn phải để ý chuyện ăn ở, có chút buồn cười, bất quá, chỉ cần ra khỏi Thanh Long Nham, phía dưới là bộ lạc Thanh Long, thuộc Phong quốc ngự phong quản lý, nhất định có đồ ăn!

Bởi vậy, Ngọc Hi cười trên lưng ngựa, vẻ mặt thản nhiên chuẩn bị xuống núi, nhưng không nghĩ rằng trên đoạn sườn Thanh Long Nham hần đi qua, phát hiện dưới chân núi mơ hồ có một đám quân đội, đúng vậy, là quân binh! Ngoài khơi từng lá cờ vẽ hình Thanh Long tung bay theo gió, hơn nữa phần lớn màu sắc trên mặt cờ còn là màu đại diện Phong quốc, màu xanh biếc.

Không thể tưởng tượng nổi, Ngọc Hi có chút kinh hãi ghì cương ngựa, xoa xoa bờm nó trấn an, nhin không được nghiêng người xuống xem, một nhóm quân sĩ từ phía dưới đi qua, người dẫn đầu lại là người hần biết, đồ nhi ngự lâm quân Vân Thiên tướng quân – Phạm Thiên tướng quân, hần đang dẫn một tiểu đội nhân mã hướng đại doanh chủ trưởng thông thả đi đến.

Theo lý mà nói, Phạm Thiên tướng quân nên ở bên cạnh Vân Thiên tướng quân, vì sao lại cùng quân lính đến Thanh Long Nham? Còn có, đội quân lính này là ai dẫn đến? Là Thiên Tình? Vân Thiên? Hay là còn có người khác? Tại sao đội quân này lại ở biên giới Hỏa nô nô quốc và Phong quốc? Rốt cuộc bọn họ muốn làm cái gì? Xem ra, chuyện ta quay về Phong quốc tạm thời gác lại!

Thấy Phạm Thiên cùng nhóm quân lính phía sau từng bước theo nhua vào trong chủ trưởng, Ngọc Hi nhướng mi, đáy mắt hiện lên một chút lợi hại cúi đầu liếc bọn chúng.

Đêm khuya, Ngọc Hi mai phục bên ngoài Thanh Long nham chờ đến lúc đêm khuya, chân hết sức nhẹ nhàng cố ý che dấu tiếng bước chân, lẩn vào bụi cỏ trong đêm tối, ánh mắt như đốm lửa xem xét xung

quanh.

Cẩn thận né qua mấy tên binh sĩ tuần tra, Ngọc Hi đột nhập vào một trường chuyên để vũ khí, ngẫu nhiên nghe được nhóm vệ binh tuần tra nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

“ Nghe nói lần này Tể tướng đại nhân muốn thân chinh Hỏa nô nô quốc!”

“ Đúng vậy! Có điều là, Hoàng Thượng rốt cuộc đi đâu chứ? Lẽ nào người không biết vương vị hiện tại của người đã khó giữ được sao?”

“ Chính là nói, đại thần quan tựa hồ đã muốn cùng Tể tướng..... Không, là chuyện Hoàng Thượng nói muốn hấn vua.”

“ Đại thần quan muốn làm phản?”

“ Cũng không phải nói như vậy, ta thấy làm không tốt là Tể tướng muốn soán vị đi!”

Ngọc Hi chần kín mím môi, trong đầu đang tiêu hóa những lời vừa nghe được, trán toát mồ hôi, mắt thấy hai tên tiểu binh muốn đi ra ngoài trường, Ngọc Hi hơi xóc góc trường lên, một phen thoát ra ngoài trường, đi theo phía sau hai tên tiểu binh, nâng tay hung hăng tập kích, thuận lợi đánh ngất hai gã vệ binh, tiếp theo, khi chưa có người phát hiện đem hai tên vệ binh kéo vào trong trường vừa rồi, cởi y phục một trong hai tên vệ binh, đoạt mao trên tay hấn, ngụy trang thành binh sĩ bình thường trà trộn vào quân doanh.

Ta muốn đi điều tra rõ ràng!

Quang minh chính đại đi đến trước trường chủ soái, Ngọc Hi nhịn không được ngẩng đầu nhìn lá cờ theo gió tung bay trên đỉnh trường, hấn vốn muốn động thủ vén tấm màn lên, bởi vì nghe được bên trong truyền ra một chút thanh âm rất nhỏ nói chuyện với nhau mà dừng lại.

“ Tể..... Hoàng Thượng.....” Phạm Thiên ánh mắt lo lắng khoá chặt Ứng Thiên Tình ngồi ngay ngắn trước mặt “ Ngài thật sự muốn vượt qua Thanh Long nham đi tấn công Hỏa nô nô quốc? Ngài vì cái gì muốn ở thời điểm mẫn cảm này làm như vậy?”

Ứng Thiên Tình cười nhẹ, “ Như thế nào người còn ở đây hỏi vấn đề này? Phạm tướng quân, đây là quân lệnh, cũng là hoàng mệnh! Hơn nữa, đại thần quan cũng đồng ý quyết định này.”

“ Nhưng..... Hiện tại tiến quân.....” Phạm Thiên khó xử nhăn lại mặt mày, “ Chúng ta rất khó thắng lợi.”

Bị nói trung nổi đau, Ứng Thiên Tình thu lại nụ cười, ánh mắt sắc bén liếc hướng Phạm Thiên, “ Có ta ở đây, các người còn sợ đánh không thắng sao? Đừng quên ta nhưng là Tể tướng ngự bút khâm điểm.....” nở nụ cười, sắc mặt hơi lạnh, “ Nhưng mà hiện tại ta là Hoàng thượng Phong quốc! Người tốt nhất giống như

sư phụ người, không nên hỏi nhiều, chỉ quản việc tướng quân của người thay ta đánh giặc!” Ứng Thiên Tình giương lên khóe môi, nụ cười mang chút ý đồ không muốn người biết, làm cho Ngọc Hi đang định vén màn trướng lên trông thấy sững sờ.

Đây là Thiên Tình? Không, không phải..... Ta nhất định nhìn lầm rồi, Thiên Tình không phải như vậy trong mắt ta Thiên Tình kia ôn hòa hữu lễ, biết tiến lui..... Sư phụ Phạm Thiên..... Chẳng lẽ giữa Vân Thiên tướng quân và Thiên Tình có hiệp nghị gì sao?

“ Nếu không có việc gì nữa người lui xuống trước đi!”

Phạm Thiên nhìn Ứng Thiên Tình liếc mắt một cái sau liền thức thời xoay người, bên ngoài trướng Ngọc Hi thấy bọn họ muốn đi ra ngoài, lập tức cuống quýt quay đầu tránh qua một bên, nhìn theo Phạm Thiên dẫn một tốp binh sĩ rời trướng, đợi đám người kia rời đi sau lại về chỗ cũ, trong lòng phủ lên một chút mây đen, rốt cục, hắn đứng ở bên ngoài trướng đưa tay xóc tấm màn che lên, cước bộ không chút hoang mang tiến vào trong trướng.

“..... Thiên Tình.....” Ngọc Hi đối với Ứng Thiên Tình đang huy bút trước án hô một tiếng.

Nghe thanh âm cảm thấy rất quen thuộc, Ứng Thiên Tình bỗng nhiên trở mắt nhìn đầu ngẩng lên, thấy Ngọc Hi đã tháo xuống quần mao lộ ra một đầu tóc dài cùng khuôn mặt tuyệt mỹ, đứng ở trước mặt hắn cách đó không xa, vạn phần kinh sợ, “ Người là..... Ngọc Hi!” tay run rẩy đánh rơi bút, Ứng Thiên Tình vẻ mặt ngạc nhiên.

Ta nhận được tin tức cuối cùng của Ngọc Hi là hắn biến mất ở biên giới a, như thế nào sẽ..... Hắn như thế nào sẽ xuất hiện ở đây?

Vội vàng thông thả đi xuống bậc thềm, Ứng Thiên Tình còn kém chút bị trượt ngã, loạng choạng đứng trước mặt Ngọc Hi, trông thấy Ngọc Hi đang hướng phía hắn mỉm cười, chẳng qua thân hình có chút chật vật chính là.

“ Là ta, Thiên Tình.....”

Nụ cười yếu ớt thản nhiên giương lên, đôi mắt Ngọc Hi lóe lên ánh sáng nhu hòa, làm cho Ứng Thiên Tình một phen bổ nhào tới ôm hắn, “ Người..... Đi đâu vậy?” Ứng Thiên Tình nghẹn ngào nắm chặt tay.

“ A!” Cánh tay trái Ngọc Hi bị thương vì lực đạo này mà đau đớn, vươn cánh tay phải hơi đẩy Ứng Thiên Tình ra, theo bản năng ôm trụ cánh tay trái, “ đợi đợi, nhẹ tay chút.....”

Ứng Thiên Tình hơi ngạc nhiên trừng mắt nhìn động tác Ngọc Hi ôm lấy cánh tay trái, vẻ mặt hồ nghi, đối với chuyện này, Ngọc Hi ngập ngừng không thể trần thuật ra một câu đầy đủ

Mím môi, Ngọc Hi không muốn chính diện trả lời nhẹ giọng nói:

“ Không, không có gì.....”

Nhưng là, Ứng Thiên Tình vừa thấy bộ dạng Ngọc Hi như thế chợt dạ, liền biết hẳn có điều giấu diếm, mắt trầm xuống, đối với khuôn mặt kia của Ngọc Hi giống như ở giấu diếm cái gì đó, hỏi:

“ Người rốt cuộc..... là đi đâu, trong thời gian đó đã xảy ra chuyện gì?”

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng nhạt nhẽo nhưng mang theo cảm giác uy hiếp, trầm thấp truyền vào trong tai Ngọc Hi, khiến hắn nhin không được bởi vì hơi kinh ngạc mà quay đầu lại, kết quả liền trông thấy khuôn mặt kia của Ứng Thiên Tình cách chỉ có gang tấc âm trầm mờ mịt, cảm giác vai mình bị cánh tay hắn kiềm trụ mà không thể nhúc nhích, lực đạo kia giống như muốn đem cả vai hắn bóp nát vậy.

Ngọc Hi cảm thấy nguy cơ tới gần mà then quá hoá giận, “ Trẫm không cần phải đem mọi thứ đều bẩm báo với người, mau buông trẫm ra!” Thấy Ứng Thiên Tình không chút nào buông tha mà hướng hắn từng bước đến gần, nhin không được lùi phía sau mấy bước, sau đó ngã ngồi vào cái ghế, hất cằm không phục.

Bị chọc giận Ứng Thiên Tình ha ha cười, “ Buông ra? Ha ha.....” khuôn mặt luôn luôn tuấn lãng kia hiện ra một chút âm hiểm cười, nghiêng người đem mặt đối diện Ngọc Hi, cười nhạt hừ một tiếng, “ Ngọc Hi nha Ngọc Hi, người đừng quên ta hiện tại mới là quân chủ Phong quốc! Nên người thẳng thắn nói ra cho ta chứ?” khóe mắt chăm chú nhìn Ngọc Hi xiết chặt cánh tay trái.

Ngọc Hi đương nhiên không thuận theo, bĩu môi, tâm tư hiếu chiến lại bị khơi mào, “ Người không có Ngọc tỷ truyền quốc Phong quốc, ai sẽ tin lời của người đây? Tể tướng?” Ngọc Hi bỗng nhiên cười nhẹ, nhưng khi hắn đang cười thì Ứng Thiên Tình từ trong ngực lấy ra một con dấu sau đó ngang ngạnh hỏi.

“ Người nói là cái này sao? Ha ha.....”

Ứng Thiên Tình cầm miếng ấn ký kia, kiêu ngạo ở trước mặt Ngọc Hi thị uy, giận dữ, Ngọc Hi vươn tay bay lên không bắt lấy, lại làm cho Ứng Thiên Tình nhất nhất né tránh mà không thể như ý, ánh mắt khiếp sợ xẹt qua một chút không dám tin, giận dữ hỏi: “ Người đi lục soát thư phòng của ta?”

Ứng Thiên Tình cười ha ha, “ Không chỉ có thế! Ta còn lục soát qua bàn và tấu chương của người còn có mấy cái mật hàm, cái không thể biết ta toàn bộ đều đã biết.....”

Ngọc Hi tức giận giơ tay phải lên, muốn tát vào khuôn mặt thân quen kia đã thay đổi trước mắt, nhưng Ứng Thiên Tình lại lập tức bắt lấy cổ tay hắn, một tay kéo cánh tay trái Ngọc Hi vẫn luôn bảo vệ nhìn, kỳ thực ấn ký Thanh long quân vốn có đã bị một vết roi dài nhỏ thay thế.

Ngọc Hi trừng mắt, vội vàng đẩy tay Ứng Thiên Tình ra, lấy hai chân đá văng Ứng Thiên Tình gần kề, giống như Mãnh Hổ bị thương trừng mắt nhìn chăm chăm kẻ địch trước mắt, tay phải không quên che lại đạo vết tích xấu xí trên cánh tay trái kia; Ứng Thiên Tình bị chấn kinh lui về sau mấy bước, cùng Ngọc Hi nhìn nhau mấy giây sau liền khoái ý cười ha ha.

Thật là trời cũng giúp ta! Ngọc Hi không có dấu ấn Thanh Long kia, chẳng khác nào mất đi bảo hộ Thanh Long quân, cũng chính là đại biểu thân phận của hắn đã trở thành phế thải!

“ Người cười cái gì?” Ngọc Hi tức giận bưng bưng.

Ứng Thiên Tình không giận, ngược lại vẻ mặt tươi cười ngồi xuống, “ Người hiện tại đã hữu danh vô thực, đương nhiên ta sẽ không cần phí công sức lớn đi làm cái chuyện ngu ngốc gì tấn công Hỏa nô nô quốc liền có thể đạt được người! Ha ha a.....”

Ngọc Hi tức giận nhú chặt mi, “ Người rốt cuộc đang nói cái gì?”

“ Nếu ta nói ta là vì người mới muốn soán vị?” gò má phồng ra một chút cười bất đắc, Ứng Thiên Tình liếc mắt thấy Ngọc Hi giống như con nhím xù lông bộ dạng giương cung bạt kiếm, thu lại nụ cười, lộ ra vẻ mặt bi thương, “ Bởi vì ta biết người sẽ vì Phong quốc mà hy sinh tình cảm của ta, ta không thể không làm như vậy! Nếu người mất đi Phong quốc sau đó mới có thể chuyên tâm tiếp nhận ta, như vậy ta chính là hủy Phong quốc trước.....”

Kinh hoàng nghe Ứng Thiên Tình thông báo, Ngọc Hi ngừng tức giận, ngạc nhiên đứng tại chỗ thật lâu không nói.

Ta trước giờ không biết dụng tâm của Thiên Tình đối ta.....

Ngẩng đầu lên, Ứng Thiên Tình nháy mắt lau đi bi ai lúc trước, khoe môi giương lên, “ Nếu..... Người đồng ý trở thành người của ta, ta liền đem vương vị trả lại cho người, hơn nữa vẫn tiếp tục nguyện trung thành với người, vì người giữ bí mật chuyện mất đi Thanh Long ấn.”

Nghe vậy, Ngọc Hi ảm đạm cắn môi, trầm mặt xuống, hơn nữa buông tay phải đang ôm cánh tay trái.

Sáng sớm nghe tiếng chim ríu rít, Thủy Vô Tình một đầu phát quan màu tím, đem tóc dài cột cao, khuôn mặt u ám ở trong tấm cung của mình đi qua đi lại, bộ pháp hỗn loạn làm cho người ta nhìn ra hắn đang lo lắng chuyện gì đó.

Trong điện đặt năm cái ghế, nâng mâu tròng hướng thân ảnh ngồi trên cái ghế lớn cách cửa đại điện không xa, Thủy Vô Tình chấp tay đi tới đi lui, lại nhìn đến Thủy Vô Ngân một bộ mặt không chút thay đổi, khí thế dưới đáy lòng hắn, nhin không được cắn răng nói:

“ Ha ha! Người quá tốt, ngồi ở bên kia lạnh nhạt nhìn ta thay người nghĩ biện pháp, người tại sao có thể không thêm để ý như vậy?” Thủy Vô Tình khoe mắt thoáng nhìn, phát tay áo, “ Người để cho người kia nhưng là tội nhân Hỏa nô chạy mất! Người rốt cuộc suy nghĩ cái gì a? Vì sao trước khi hành động thương lượng với ta?”

Thủy Vô Ngân như cũ không lên tiếng, tùy ý Thủy Vô Tình từng câu từng chữ mắng, ngược lại, Thủy Vô Tình thấy hần mất tinh thần như thế, cũng liền ngừng lời nói sắp ra khỏi miệng, lắc đầu, thở dài, “ Người tai sao lỗ mãng như vậy? Nếu người đến tìm ta.....” mím môi suy nghĩ sâu xa, câu nói này của Thủy Vô Tình khiến Thủy Vô Ngân hơi run rẩy.

“ Người sẽ không giúp” Thủy Vô Ngân lãnh đạm mở miệng, thấy Thủy Vô Tình quay đầu nhìn hần, tiếp tục nói: “ Người là vị vua tốt, cho nên người sẽ không.....”

Thủy Vô Tình lặng đi một lúc lâu, sau đó buông mắt, che lại sự cô đơn, “ Người sai rồi! Trừ quốc gia ra, ta còn vẫn còn thứ khác quan trọng.....” ngẩng đầu nhìn chằm chằm Thủy Vô Ngân biểu tình không hiểu, tiếp theo, tựa hồ đang trốn tránh cái gì đó quay đầu lại, “ chẳng hạn như người.....”

Thủy Vô Ngân ngạc nhiên tròn mắt, mà Thủy Vô Tình lại không quá quen việc người khác chú mục nhìn hần như thế, cho nên quay đầu đi, muốn che lấp bộ dáng không được tự nhiên của hần, “ Ta không phải là người không thấu tình đạt lý, ta hy vọng người hiểu được điểm này, tuy rằng chúng ta không cùng một mẫu thân sinh ra, nhưng chúng ta có chung phụ thân, huyết thống này vẫn luôn tồn tại.”

“ Hoàng..... Huynh.....”

Thủy Vô Ngân gian nan kêu thành tiếng, lần đầu tiên thật lòng và ngập tràn kính yêu như thế đối huynh trưởng kêu lên.

Nghe vậy, Thủy Vô Tình vỗ trán đột nhiên mím môi không lên cười, “ Ha ha a.....”

Thủy Vô Ngân không hiểu Thủy Vô Tình cười như vậy vì cái gì, đang muốn hỏi lại bị Thủy Vô Tình giành trước đặt câu hỏi: “ Hần đối với người thật sự quan trọng như vậy?” câu hỏi trưng cầu ý kiến phỉếm lên một chút lo lắng, Thủy Vô Tình nhú mày.

“ Đúng.”

Thủy Vô Tình nhìn hoàng đệ Thủy Vô Ngân hướng mình nói thẳng, tổn thương thấu não, “ Như vậy..... Người hần là biết chủ soái đại quân Phong quốc, người kia đã hạ chiến thư cho Hỏa nô nô quốc hai ngày trước rồi, người có ý kiến gì không?”

“ Hoàng huynh, xin để ta đi đi!” Thủy Vô Ngân như thế nói, vẻ mặt kiên quyết.

Thủy Vô Tình thấy Thủy Vô Ngân nói đến vẻ mặt dứt khoát, trong đôi mắt hẹp dài nhanh chóng xẹt qua một chút điểm sáng, chỉ nghe được Thủy Vô Ngân tiếp tục nói: “ Giữa ta..... với hần nhất định phải kết thúc!” Thủy Vô Ngân cúi đầu, nhớ tới câu nói của Ngọc Hi lúc sắp chia tay ở Thiên Lao đối hần.

“Chia ly rồi, lần này đi không quay về, ta không quên những chuyện người làm đối với ta, chắc chắn trong tương lai ta sẽ trả gấp bội, Thủy Vô Ngân!”

Nếu Ngọc Hi muốn tìm ta báo thù, vậy đến đây đi! Ta sẽ không làm một người nhu nhược!

Thủy Vô Tình bình tĩnh xem xét Thủy Vô Ngân, nhưng hỏi một câu không liên quan nhau, “ Nếu mẫu hậu không chết, người vẫn sẽ tự mình xin đi giết giặc sao?” tựa hồ giống như còn có huyền cơ phức tạp gì đó, Thủy Vô Tình cẩn thận hỏi.

Đáy mắt Thủy Vô Tình lóe lên một tia quang mang mong đợi Thủy Vô Ngân trước kia chưa nhìn thấy, gật đầu nói:

“ Ta sẽ!”

Chưa xong, đôi mắt lui lên một chút đáng tiếc cùng đồng tình, Thủy Vô Tình thở dài.

“ Được rồi! Để cho người lấy công chuộc tội.....”

11. Chương 10

Ngồi ở vị trí trên cao là một nam tử trẻ tuổi diện mạo xinh đẹp, hấn đang chống má mặt vô biểu tình, vung bút ở trên giấy trắng viết xuống một chữ lại một chữ đen, viết xong, nam tử đem tín thư để vào một cái bao thư, đem thư tín gấp lại, trên miệng phong thư đóng lên văn ấn Thanh Long, cuối cùng đem bức thư tín để vào bên trong cái hộp

Tối trưa, ánh sáng mặt trời bên ngoài trường chiếu vào làm cho nam tử bên trong trường hơi híp mắt lại, sau đó, một tiếng phát cỡ ngoài cửa trường truyền vào.

“ Hoàng Thượng, vi thần bưng ngọc thiện đến đây.”

Thanh âm trong trẻo mang theo một chút vui vẻ, Ứng Thiên Tình tiến vào trường một tay nâng khay gỗ, một tay vén màn trường lên, hai tròng mắt sau khi bước vào chủ trường liền lập tức chủ động tìm kiếm thân ảnh quen thuộc của hắn.

Nhìn Hoàng thượng đang ngồi nghiêng người trên điện, Ứng Thiên Tình không nói hai tròng mắt bình tĩnh nhìn hắn, đi lên phía trước đem khay gỗ đặt ở trên bàn chất đầy văn kiện, khuyên nhủ: “ Người ít nhiều ăn một chút đi.....” ánh mắt hướng về phía khuôn mặt xinh đẹp lộ ra một chút mệt mỏi của Ngọc Hi khom người ở bên tai Hoàng Thượng nói khẽ: “ Như vậy buổi tối mới có sức lực.....”

Lời còn chưa kịp nói xong, Ứng Thiên Tình lập tức bị Ngọc Hi lấy một cánh tay đánh vào khuôn ngực đang kề gần, tức giận, “ ít đến đây đi! Ai đáp ứng qua chỉ cần một đêm?” cố ý không để ý đến ám chỉ bên tai của Ứng Thiên Tình, Ngọc Hi mới không có thời gian ứng phó nhu cầu của hắn.

Sắc mặt buồn bã, Ứng Thiên Tình bắt lấy cổ tay Ngọc Hi, đem Ngọc Hi đang kinh ngạc ngồi trên ghế kéo lên, ôm vào trong ngực, híp mắt nói khẽ:

“ Ai nói muốn lấy cái giá này trở thành người của ta đổi vương vị?”

Ngọc Hi thấy mặt Ứng Thiên Tình kề sát vào, quay đầu đi, dù đối phương đem đôi môi nóng rực hôn lên cổ hần, thoáng chốc, trong mắt Ngọc Hi bởi vậy rất nhanh hiện lên một chút chán ghét, nhưng cũng không giãy dụa mặc Ứng Thiên Tình làm cản.

“ Đây! Lấy chính người đến đổi vương vị vĩnh viễn này cùng với lòng trung thành của ta, đáng giá đi?”
khoé môi giương lên nụ cười châm biếm, Ứng Thiên Tình ở bên tai Ngọc Hi nhẹ giọng hô: “ đáng giá bao nhiêu nha.....”

Ngọc Hi buông mắt, “ Người trước kia không phải bộ dáng này.”

“ Ha ha! Bằng không người cho rằng?” Ứng Thiên Tình ngẩng đầu đối diện với khuôn mặt xinh đẹp suy tư của Ngọc Hi một lúc lâu, nở nụ cười, “ Người thật sự hiểu được ta là loại người nào sao? Thật tức cười!”
đôi mắt vừa chuyển, vô tình giơ lên khoé môi, đưa tay kéo Ngọc Hi đang kinh ngạc qua cùng đối diện, “ Người chỉ cần có dục vọng, dục vọng kia liền sẽ biến mình thành quỷ! Mà ta muốn dục vọng này của người, chính nguyên nhân khiến ta thay đổi..... Ha ha a!”

“..... Người điên rồi.....” Ngọc Hi trừng mắt lăm bắm.

Nghe vậy, Ứng Thiên Tình âm trầm cười ha ha, “ Đúng vậy! Hoàng Thượng thân yêu của ta, ta là vì người mà điên.....”

Ngọc Hi trầm mặc trong chốc lát không nói gì, nhìn phía Ứng Thiên Tình ánh mắt mang theo đồng cảm.

Người vĩnh viễn cũng không đạt được điều người muốn nhất!

Thấy thiên hạ trước mắt không nói nhìn mình hơn nửa ngày, Ứng Thiên Tình rốt cục ngừng cười, lấy thái độ bình thường nói:

“ Làm sao vậy? Doạ người rồi sao? Nhưng đây mới là diện mạo chân chính của ta a..... Trước kia ta luôn kiềm chế dục vọng của chính mình, không muốn khiến người cảm thấy sợ hãi, không nghĩ tới.....”

Ngọc Hi lắc đầu, “ Không phải sợ.” nhìn Ứng Thiên Tình vì những lời này mà lộ ra biểu tình ngạc nhiên, Ngọc Hi vừa rồi chậm rãi mở miệng, “ Ta đang nghĩ, nếu ta ban đầu muốn đem một chuyện rất quan trọng giao cho người quay về vương thành hướng đại thần quan truyền đạt, nếu hần nhìn thấy Tế tướng phong quốc ta đã biến thành một người điên, không biết chừng hần còn có thể cho rằng ta cũng điên rồi, cho nên không tin lời của ta.....”

Ứng Thiên Tình mím môi nhìn phía Ngọc Hi, “ Chuyện quan trọng? Chuyện quan trọng gì?”

Ngọc Hi thấy Ứng Thiên Tình cắn câu, một bên nghe hần hỏi lại, một bên đem hộp gỗ giao cho Ứng Thiên Tình.

“ Là như vậy, nhưng ta đã phong ấn xuống ở bên ngoài bao thư rồi, trừ đại thần quan ra không ai có thể giải, ta muốn ủy thác người nhanh chóng quay về vương thành để cho đại thần quan công bố.”

Ứng Thiên Tình miệng kêu lên, “ Không phải muốn thoái vị đi?”

Nghe vậy, Ngọc Hi liền như là nghe được chuyện gì buồn cười ôm bụng cười ha ha, “ Ta đâu có làm chuyện dư thừa như vậy?”

“..... Thật sao?”

“ Thành thật nói cho người biết nhé, thư lệnh khẩn cấp này kỳ thật là ta muốn người trở về điều khiển binh mã.” Ngọc Hi xua tay ngồi trở lại trước bàn, “ Chỉ lấy binh mã hiện tại là đánh không lại mười lăm vạn binh mã Hỏa nô nô quốc, cho nên ta muốn điều binh mã đóng ở vương thành đến, loại chuyện này làm dao động đến nền tảng lập quốc, đương nhiên phải được đại thần quan cũng đồng ý.”

“ Được rồi!” nghe xong, Ứng Thiên Tình lập tức xoay người, giẫm trên bậc thềm đi thông thả ra ngoài trường, “ Ta trở về mang binh đến.”

“ Đi nhanh về nhanh!” Ngọc Hi không thành thật phân phó.

Trăng rằm sáng tỏ như lưới câu treo trên trời, trong quân doanh khắp nơi không tiếng động, cận có mấy ngọn lửa trại lẳng lặng cháy trong không khí, Ngọc Hi một thân y phục thường tay nắm con ngựa bước ra trận doanh, thi thoảng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao, không nói gì.

Vòng qua mấy vách đá, Thanh Long nham, Ngọc Hi ở ven bờ sông a khắp tử mầu cười trên con ngựa yêu quý Thủy Vô Ngân dắt đến cho, một mình dạo bước, gió đêm hơi thấm lạnh đem áo bào Ngọc Hi thổi tung bay bốn phía, ánh trăng chiếu xuống trên nửa thân hần, làm cho nửa khuôn mặt hần bị màu đen che đi càng thêm xinh đẹp.

Vì giải trừ oán hận, ta đem chính mình bán cho Phong quốc cùng Ứng Thiên Tình, lợi dụng bọn họ báo thù Thủy Vô Ngân vũ nhục ta, nhưng..... Làm như vậy thật là chủ ý của ta sao? Ta đã không làm rõ được ý nghĩ của chính mình, đã thừa nhận Thủy Vô Ngân trong lòng chiếm cứ một phần không nhỏ là chính mình, nhưng người lo lắng chối bỏ hần cũng là chính mình, ta thật sự rất mâu thuẫn! Ta rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?

Hơn nữa, ta phát giác, không có gì ngoại trừ ta lo sợ hấn lừa gạt ta, còn có một nguyên nhân khác nữa..... Thân phận! Hấn là vương gia địch quốc, mà ta lại là chính thống phong quốc..... Cho dù ta nguyện ý vứt bỏ, cũng vô pháp thay đổi chuyện này là thật!

Dưới ánh trăng Ngọc Hi đưa tay cởi bỏ y sam, chậm rãi lội xuống dòng nước lạnh lẽo, thân mình hơi khom, ngâm mình vào lòng sông lạnh lạnh, sau đó cúi thấp đầu, đem khuôn mặt vùi vào từng đợt sóng nước, chỉ cảm thấy nước từ trên mặt mạnh mẽ tiến vào trong mũi, một trận sắc ho khụ theo đó mà đến, đột nhiên từ dưới đáy nước ngẩng đầu, vung tóc, thần sắc hiển nhiên rất đau đớn, cho dù nước trên mặt lưu lại từng giọt từng giọt chảy xuống, vươn hai tay đem mặt vùi vào giữa hay tay, phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ.

Nhưng vào lúc này, một trận bước chân dồn dập ở phía sau Ngọc Hi cùng Diệm chậm rãi tiếp cận, đợi Ngọc Hi thất lạng bị một người ôm lấy từ phía sau, Ngọc Hi lúc này mới hậu tri hậu giác ngạc nhiên, sau đó dùng lực giãy dụa, trầm giọng phần nộ trách mắng:

“ Buông ta ra! Dám cả gan tập kích trẫm, báo tên ra!”

“ Là ta.....” thanh âm của chủ nhân khiến Ngọc Hi rất là quen thuộc, nhưng ấn tượng không quá rõ ràng, khi Ngọc Hi nhíu mày muốn ngoái đầu lại nhìn, lại bị lời nói ngăn lại, “ Người cho là người làm như vậy ta sẽ vui sao? Dựa vào bảy vạn quân của người là không thắng được mười lăm vạn đại quân của hỏa nô nô quốc, quốc chủ Hỏa nô đã phải tình nguyện đến muốn lấy đầu!” Ngọc Hi vốn định thốt ra tiếng, lại tiếp tục bị đối phương giành trước đáp lời, “ Người đi mau, trước buổi trưa ngày mai mau rời đi!”

Ngọc Hi chần kín nói không ra tiếng, bởi vì hấn dĩ nhiên đoán được thanh âm chủ nhân là ai, chính là nam nhân hàng đêm ôm hấn, Thủy Vô Ngân!

Vội vàng xoay người, Ngọc Hi nhìn trước mắt là gương mặt quen thuộc kia, lại không biết nên nói cái gì mới tốt.

Hấn mạo hiểm lên vào quân Doanh Phong quốc chính là vì để nói với ta những lời này sao? Vì cái gì? Nếu là như vậy, như vậy ta còn có lý do nào tốt có thể nói mình phải hận hấn?

Khó xử cùng oán hận trên khuôn mặt Ngọc Hi vừa chợt lóe liền qua đi, muốn nói cái gì đó, nhưng thấy Thủy Vô Ngân lo lắng chăm chú nhìn mình, hơn nữa, thật vất vả nói ra khỏi miệng giống như cùng hấn cách xa vạn dặm.

“ Ta..... Không làm Hoàng Thượng chạy nạn.” Ngọc Hi lung túng gỡ đầu, muốn từ đáy nước đứng dậy.

“ Không, không phải như thế, Ngọc Hi!” Thủy Vô Ngân một phen kéo chặt tay Ngọc Hi, lo lắng muốn nói rõ ràng, “ Ta là sợ mình đến lúc đó không bảo vệ được người!” ôm lấy người Ngọc Hi kêu, ngực Ngọc Hi bị Thủy Vô Ngân làm cho chấn động phập phồng,

“ Nếu..... Nếu ta là hoàng đế Hỏa nô nô quốc, như vậy, tất cả đều sẽ dễ giải quyết!”

Cái gì? Hần nhưng lại vì ta nói muốn làm vua?

Ngọc Hi bị ôm chặt chỉ cảm thấy hô hấp không thông, “ Người biết người đang nói cái gì không?” tạo phản là tội danh mưu nghịch bất đạo, là tội tru di cử tộc.

“ Không biết, ta chỉ biết ta không thể mất đi người, Ngọc Hi, cho dù phải lấy mạng ta đổi lấy mạng người, ta nguyện ý!”

Ngọc Hi ánh mắt phức tạp chậm rãi nhắm lại, khóe môi hơi gợn lên, như là giải thoát vậy hừ nhẹ một tiếng, từ tốn nói nhỏ: “ Thật sao? Nhưng ta vẫn muốn lãnh quân tác chiến, chuyện sông giáp ranh nhất định phải giải quyết, bởi vì ta bây giờ vẫn hoàng đế Phong quốc.”

“ Ngọc Hi!” Thủy Vô Ngân giận dữ gầm nhẹ.

Sao ta nói nhiều như vậy hẳn vẫn là không hiểu?

Nhắm mắt, Ngọc Hi lần nữa mở ra, ánh mắt âm áp đã toàn bộ biến mất, thay vào đó là băng hàn, hẳn đẩy Thủy Vô Ngân ra, con người lộ vẻ vô tình.

“ Từ ngày mai trở đi, chúng ta chính là địch nhân!”

Ứng Thiên Tình ra roi thúc ngựa hướng một đường Phong quốc chạy, gấp rút lên đường không ngừng nghỉ, ngày thứ hai đã đến Phong quốc, Vương thành.

Ứng Thiên Tình mỗi một không chịu nổi cười trên lưng ngựa, vẻ mặt uể oải không phấn chấn, hẳn một đường luôn gấp rút chạy, bởi vì Ngọc Hi phân phó mà hẳn không thể không dốc hết toàn bộ sức lực trở lại Phong quốc; Hai quân giao chiến đang hết sức căng thẳng, Ứng Thiên Tình không thể không vì Ngọc Hi xin viện binh, nếu không Ngọc Hi dẫn đầu bảy vạn đại quân sẽ tang mạng cùng Hỏa nô nô quốc trong trận chiến này.

Vừa nghĩ đến đây, Ứng Thiên Tình nhìn cái túi trên cổ ngựa bao bọc tín thư cầu viện Ngọc Hi tự tay viết và ngọc tỷ chứng minh thân phận, hơi hơi mím môi.

Hiện tại nghĩ đến, Hoàng Thượng của ta chỉ là một giấc mơ ngắn ngủn, tuy rằng ta lấy vương vị để áp chế làm điều kiện trao đổi, cũng bởi vậy toại nguyện đạt được Ngọc Hi, nhưng ta lại không có một chút cảm nhận chân thật.....

Lấy tốc độ cấp bách hồi Vương Cung, Ứng Thiên Tình lập tức triệu đại thần quan cùng nhóm quan viên các cấp trọng yếu, sắc mặt mọi người đều ngưng trọng nhìn hộp gỗ Ứng Thiên Tình cầm trong tay đứng

trên bậc thềm, chờ đợi thông cáo quan trọng.

“ Đầu tiên.....” Ứng Thiên Tình nhìn nhìn đại thần quan bên cạnh, sau khi được sự đồng ý tiếp tục hướng xuống nói: “ Ta ở biên giới đã phái người tìm được Hoàng Thượng, cũng đã đem vương vị trả lại cho Hoàng Thượng, Hoàng Thượng muốn ta mang theo hộp gỗ trong tay ta hồi cung để đại thần cung trước mặt mọi người tuyên bố một chuyện.”

Đại thần quan nghiêm túc gạt đầu một cái, xoay người tiếp nhận hộp gỗ, “ Ta thời khắc này phụng mệnh Hoàng Thượng tuyên đọc mật lệnh.” duỗi tay mở hộp gỗ, trước con mắt mở lớn của mọi người đại thần quan lấy ra một cuộn tơ vàng cùng một phong văn kiện mật, còn có một cái ngọc tỷ, từng cái mở ra sau mới đọc: “ Phụng thiên thừa vận, Hoàng Thượng chiếu viết: Trẫm muốn đem ngôi vị hoàng đế nhường ngôi cho Tể tướng Ứng Thiên Tình, ngọc tỷ Thanh Long làm chứng, đại thần quan cùng các thần làm chứng.....”

“ Cái gì –!”

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người nghe được lập tức há hốc mồm, thanh âm thảo luận thanh âm lúc này vang lên, tiếng kinh ngạc và sợ hãi đan xen vang vọng trong điện, ngay cả đại thần quan cũng thay đổi sắc mặt, xoay người trừng trừng nhìn Ứng Thiên Tình, lại không ngờ được Ứng Thiên Tình so với hắn còn giật mình hơn, lùi mấy bước, lưng đụng vào trụ cột một bên.

“ Tể tướng, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a?”

Thanh âm trách cứ cùng ánh mắt của Đại thần quan cùng các quan thần chỉ thẳng vào Ứng Thiên Tình, nhưng hắn giống như là thất thần không nghe thấy, chấn kinh, “ Đây..... Như thế nào có thể? Hắn không cần vương vị..... Ta cần vương vị làm gì? Hắn rõ ràng nói muốn ta trở về xin viện binh a?”

Nghe Ứng Thiên Tình lẩm bẩm tự nói, mọi người lại càng cả kinh, thoáng chốc, đại thần quan chợt thấy đại sự không ổn, lưng lay thân người đã suy sụp ngồi trượt xuống bên cạnh Ứng Thiên Tình, vội hỏi:

“ Người nói cái gì? Hoàng Thượng gặp nguy hiểm? Người trở về chiêu binh cứu vua sao? Người nhanh nói a! Tể tướng!”

“..... Mười lăm vạn quân Hỏa nô nô quốc sẽ san bằng Phong quốc” Ứng Thiên Tình lẩm bẩm nói, ánh mắt đã thất tiêu.

Nháy mắt, trong lòng mọi người hoảng sợ xôn xao!

Một trận im lặng chen ngang giữa hai vị nam tử trẻ tuổi, ngồi trên đại điện là một nam tử tuấn mỹ một thân y phục chiến binh, ngồi dưới điện là một vị nam nhân một thân quân trang đầu đội ngân khôi.

“Hoàng Thượng, Ý kiến của người rất tốt, nhưng quân ta cùng đối phương số lượng kém quá xa.”

Ngân khôi nam nhân mấp máy môi, đối với Hoàng Thượng lớn mật đưa ra sách lược có vẻ rất hao tổn tâm trí.

Ngọc Hi ngồi trên điện nhịn không được phiết môi nở nụ cười, bàn tay nghịch nghịch mấy sợi tóc, “Phạm tướng quân, ta biết lo lắng của ngươi, nhưng là ngươi có nghĩ qua vì bảy vạn huynh đệ các ngươi hay không, nếu cùng mười lăm vạn quân Hỏa nô nô quốc tấn công, ai thắng ai bại a?” Ngọc Hi hí mắt cố ý đem câu cuối kéo dài thật dài, ý tứ hàm xúc thị uy.

“Đây.....” Phạm Thiên do dự mà phạm thiên, nhịn không được một trận cân nhắc.

Ngọc Hi không kiên nhẫn vỗ án đứng lên, Phạm Thiên cả kinh ngẩng đầu nhìn phía hần tay cầm một tờ chiến thiếp.

“Vẫn còn muốn do dự sao?” ngữ vĩ tăng lên, Ngọc Hi nghiêng người một cái trừng hướng tướng quân Phạm Thiên đang toát mồ hôi, “Ngày hôm qua chúng ta đã nhận được tờ chiến thiếp này của đối phương đưa tới, xem ra đối phương rõ ràng là muốn cùng chúng ta đá chọi với đá.....” Ngọc Hi phiết môi, đôi mắt hiện lên một chút đau đớn rất nhỏ, cố ý cao giọng, “Chẳng lẽ ngươi muốn lấy tính mạng các huynh đệ đi chơi?”

“Thần..... Sợ, thần không dám!”

Mắt thấy thu được hiệu quả, Ngọc Hi cười khê, nhìn Phạm Thiên rốt cục không kiên trì được nữa, phục tùng quyết định của hần.

“Vậy thì! Theo lệnh của ta, nghỉ ngơi dưỡng sức, đêm nay tập kích!”

“Vâng!”

Ngọc Hi trừng mắt nhìn chiến thiếp trong tay, đáy lòng dâng lên một cỗ chua xót nặng nề, trên chiến thiếp kí tên là do [Thủy Vô Ngân] tự tay viết.

Chẳng lẽ..... Chúng ta chỉ đành phải như thế sao? Ta từng cho rằng hần thật sự thật tâm thực lòng, không nghĩ tới.....

Ngọc Hi buông mắt nhú mày, che đi dòng lệ chua xót trong đôi mắt sắp trào ra lắc đầu, nhưng vừa may rơi vào trong mắt người có tâm bên ngoài trưởng.

Vương Hi..... Đây là lựa chọn thật sự của ngươi sao?

Đau lòng ngập tràn không nói nên lời, chủ nhân của đôi mắt kia trong một giây xoay người rời đi.

Trăng lên mặt trời xuống, những ngôi sao nhỏ toàn bộ treo trên ngọn cây loé sáng, một tốp binh sĩ một thân y phục màu đen cầm chắc vũ khí trong tay, nghiêm mặt chờ đợi cùng địch nhân tác chiến.

Trên đài cao một ngọn lửa bốc cháy, dưới đài bảy vạn quân đứng trước một nam tử tuấn tú, ngạo nghễ ngẩng đầu, thân mang khôi giáp bạc trắng đứng cùng một tướng quân, toàn quân chỉ nghe được một mảnh trầm mặc; Nhìn toàn quân tác phong cường tráng, Ngọc Hi mặt không biểu tình, tại một giây đưa tay cầm chắc nhuyễn kiếm dài bên hông, rút ra mũi kiếm lóe lên ánh hào quang trong màn đen, nâng tay chỉ thẳng về phía trước, trầm giọng nói:

“ Chuẩn bị! Xuất phát!”

Nghe mệnh lệnh thét ra, toàn quân lập tức cầm lấy kiếm, hướng quân doanh địch quân tập kích.

Đêm tối gió thổi, nhìn phía trước dòng nước màu đen A khắp tử mẫu cuộn cuộn chảy, Ngọc Hi đang chờ đợi thời cơ tốt nhất công nghênh quân địch, chăm chú quan sát động tĩnh bờ bên kia.

Trong một mảnh trầm mặc, Phạm Thiên vội vàng đến gần Ngọc Hi, “ Hoàng Thượng, người định làm như thế nào?”

“ Đợi chút.....” ngoái đầu nhìn lại, Ngọc Hi trong bóng đêm giơ tay lên, ý bảo các quân sĩ phía sau tiếp tục giữ im lặng.

Không bao lâu, Ngọc Hi rốt cục phát hiện bờ bên kia có một chút động tĩnh, nghe một gã binh sĩ đang ở trong quân Doanh của mình khua chiêng gõ trống, tuyên cáo thời khắc này chiến sự sắp bắt đầu, Ngọc Hi chậm rãi nở nụ cười, nâng tay cầm kiếm lên, mũi kiếm chỉ thẳng bờ bên kia, vung xuống.

“ Xông lên –!” chúng binh sĩ nghe lệnh đi thẳng về phía trước hô.

Sau đó, Ngọc Hi lần nữa ra lệnh, vung cánh tay trái lên, phía sau cung tiễn vận sức chờ phát động.

“ Chuẩn bị — bắn tên –!”

Trong khoảng thời gian ngắn, một loạt mũi tên đều hướng quân doanh địch bờ bên kia bắn ra, chính tai nghe bờ bên kia vang lên một mảnh tiếng kêu rên, Ngọc Hi cùng Phạm Thiên rốt cục liên thủ ra trận, hô: “Thanh Long binh tướng dũng mãnh, đi thôi!” mệnh lệnh vừa dứt, hần liền theo Phạm Thiên dẫn đầu lao ra phía bờ sông, cuồn trên lưng diệp, tự do xuyên qua giữa quân địch cùng quân ta, không phát hiện phía sau hần nhưng vẫn đi theo một binh sĩ áo xanh.

Đại thần quan mắt thấy dưới điện bách quan xôn xao một mảnh, nhin không được thả lỏng kiểm chế đối với hai vai Ứng Thiên Tình, lạnh nhạt đứng dậy, nhắc tay ngăn lại bách quan lần nữa huyên náo; Mọi người mắt thấy đại thần quan đã khởi sắc nét mặt, cũng đều tự động thu hồi thanh âm, khôi phục một mảnh im lặng lúc trước, ngoan ngoãn cúi đầu.

Đại thần quan khụ một tiếng, chốc lát sau mới lại lần nữa nhắc lại, ” Nếu tân quân chúng ta là Tể tướng tiền nhiệm, như vậy không cần thiết phải cùng địch quốc động binh khí..... Nói cách khác chúng ta không cần phái viện binh đến biên giới.....” đại thần quan sắc mặt khó coi khó khăn lắm mới nói xong một chuỗi lời này.

Nghe xong, bách quan lại lần nữa xôn xao, đương nhiên cũng bao gồm tân vương quân Phong quốc vừa rồi tinh thần sa sút ngồi trên đất – Ứng Thiên Tình.

Không! Không được! Ngọc Hi còn bị vây ở biên giới a! Hiện tại chỉ có ta có thể cứu hần!

Ứng Thiên Tình quay đầu kinh ngạc nhìn đại thần quan kia khuôn mặt nghiêm túc hờ hững, vịn cột đứng dậy, nghiêm nghị đi đến trước mặt bách quan thanh âm trong trẻo vang dội, “ Không được! Mặc kệ tiền căn hậu quả như thế nào, dù sao Thanh Long nham vẫn là biên phòng trọng yếu của bên ta cùng Hỏa nô nô quốc, tuyệt đối không thể thất thủ!” nhìn thấy bách quan bị lời nói lạnh lùng nghiêm nghị bất ngờ xảy ra của hần khiến cho giật mình thất thần, Ứng Thiên Tình thừa cơ nói tiếp, “ Nếu ta đã là quân chủ Phong quốc, như vậy, ta giờ phút này đem tất cả binh mã thủ thành dời kinh thành, trăm muốn ngự giá thân chinh!”

Nghe xong, đại thần quan ở một bên mỉm cười gật đầu, mà bách quan thấy đại thần quan cũng đã gật đầu đồng ý, liền hô to:

“ Thần tuân chỉ!”

Xuyên qua giữa trong màn mưa tiễn, Ngọc Hi vội vàng nằm phục người xuống, tay cầm nhuễn kiếm, nhân cơ hội chém giết rất nhiều tướng sĩ địch quốc. Không có một tia sợ hãi, chỉ là, tiếng đánh giết không ngừng vang lên huyết hoa rực rỡ bay tung toé khiến Ngọc Hi quay mặt qua chỗ khác, vẻ mặt xem ra rất thống khổ.

Chiến tranh, vốn chính là tàn nhẫn! Ta vì muốn bảo hộ Phong quốc mà chiến đấu, thẳng đến đối phương nguyện ý giải hòa mới thôi!

Bước qua lều trại quân địch bị thiêu đốt, mắt thấy đội quân Phong quốc đã san bằng một nửa doanh địa Hỏa nô nô quốc, tinh thần Ngọc Hi vì vậy rung động, lấy tay trái lau lau mặt, phấn chấn giương mũi kiếm lên, hô lớn:

“ Nhìn xem! Quân địch đã tán loạn! Quá tốt rồi! Xông lên –!”

“ Xong lên –!” chúng quan tướng nhận được khích lệ, liền theo đó hô to.

Phút chốc, quân sĩ Phong quốc cùng địch quốc thương vong vô số, máu chảy thành sông, chủ lực quân địch cùng Ngọc Hi mặt đối mặt, chỉ cách có một đường, chủ soái quân địch mang một cái mặt nạ bạc, khiến Ngọc Hi không thể thấy rõ người này đến tột cùng là ai, híp mắt một cái, giờ mũi kiếm lên cao, ý bảo quân sĩ phía sau tạm thời dừng vũ khí.

“ Người là ai?” Ngọc Hi híp mắt về mặt phòng bị hỏi.

“ Vô Danh.” đối phương nói.

Không chịu nói tên thật sao?

Ngọc Hi đưa tay nắm chặt, hẳn rất muốn biết người này đến tột cùng có phải người kia hay không?

Chỉ là, nhìn thân hình hẳn tựa hồ không quá giống nhau..... A, ta đến tột cùng đang suy nghĩ cái gì đây? Cho rằng hẳn vẫn sẽ tuân thủ ước định cùng ta sao? Đừng ngốc nữa! Người lựa chọn đối lập nhau là ta, người lựa chọn cùng Thủy Vô Ngân trở thành địch nhân cũng là ta nha!

“ Các người trói người quân ta..... Phong quốc Hoàng Thượng, đem hẳn trả lại!”

Chủ soái đối phương cùng Ngọc Hi nhìn nhau trong chốc lát, lúc này mới đánh vỡ trầm mặc; Ngọc Hi ha ha cười, trong lòng vì câu nói của đối phương dâng lên một chút nghi vấn, tương kế tựu kế.

“ Được! Trừ phi Hỏa nô nô quốc không cùng Phong quốc tranh quyền song nước nữa, ta tức khắc thả người!”

“ Chuyện gây nên là do nhóm các người những con quỷ tham lam! Lãnh thổ Phong quốc rộng lớn như vậy, hà tất phải cùng chúng ta phân tranh?”

Ngọc Hi mỉm cười, “ Nói là các người nói, nhưng là lựa chọn quyền lợi như cũ ở trong chúng ta!”

“ Xem ra là không thể ngăn trở rồi, các vị các huynh đệ, lên –” chủ soái quân địch ánh mắt lướt qua, đồng thời phát tay, sau lưng mấy đội cung thủ đồng loạt giương lên, “ Bắn –!”

Đối với việc này, Ngọc Hi cũng không nhàn rỗi nói nhiều, giờ tay hô lớn:

“ Hộ thuẫn –!”

Nhìn tên như mưa rơi xuống, Ngọc Hi kêu nhóm cung thủ áp sát lui một bước, chúng binh sĩ núp phía sau tấm chắn, chỉ là Ngọc Hi cưỡi ngựa không thể tránh được, cho nên phần lớn mũi tên đều hướng hấn đánh tới, mà hấn chỉ có thể nhất nhất giương đao phá huỷ.

Nhưng, số lượng tên thật sự quá nhiều, lúc đó mắt thấy lại có mấy mũi tên hướng hấn bay tới..... Một tên binh sĩ áo xanh nháy mắt bay vọt lên, hướng Ngọc Hi bay tới, đỡ ba mũi tên đánh úp về phía Ngọc Hi, lấy lưng làm thuẫn, ôm lấy Ngọc Hi bị cảnh này làm cho khiếp.

“ Người..... Người không sao..... khụ.....!” nam tử sắc mặt tái nhợt hướng Ngọc Hi nở nụ cười so với khổ sở còn khó coi hơn, theo đó phun ra một ngụm máu đen, “ Ngọc.....” muốn nâng tay xoa khuôn mặt Ngọc Hi bị kinh hãi đến trắng xanh, lại vô lực dừng lại, ngã vào ngực Ngọc Hi.

Mọi người không hiểu một trận giật mình kinh ngạc, chỉ có chủ soái quân địch nhận ra thanh âm kia rõ ràng là Vương gia Thủy Vô Ngân hỏa nô nô quốc lâm trận mất tích, trong lòng hấn không thể hình dung lúc này tràn đầy kinh ngạc cùng sợ hãi.

Ngọc Hi bị kinh sợ, cứng ngắc thân hình ôm chặt nam nhân đã lâm vào hôn mê, cảm giác thời gian tựa hồ đã dừng lại, hấn nhin không được run giọng, khẽ gọi:

“ Uy..... uy.....” không có tiếng động, “ uy.....” lắc lắc thân thể trong lòng, “ Uy..... Nói..... Nói!” thanh âm run rẩy, “Người nói chuyện a.....” tiếng khóc vang lên.

Vẫn là không có tiếng động, Ngọc Hi không biết ngẩng đầu khi nào, nước mắt sớm đã tuôn ra đầy má.....

Năm ngày sau, Ứng Thiên Tình dẫn theo quân từ kinh thành Phong quốc xuất phát, rốt cục phải năm ngày sau mới tới biên giới, mọi người liếc mắt nhìn lại đều là một mảnh đất hoang vu cùng bùn đất, còn có nước song bị máu nhiễm đỏ trên che đi thi thể nổi lên trên mặt, mọi người đều mắt đỏ hoe lắc đầu, nhìn chung quanh một mảnh im lặng, xem ra chiến tranh tựa hồ đã kết thúc, mà bọn họ..... Tựa hồ là đến chậm.....

Ven bờ sông cũng nằm rất nhiều thi thể binh sĩ địch quốc, khiến cho nhóm binh lính phía sau đi qua đều nhắm mắt, chỉ có cỗ xe quân vương phía trước Ứng Thiên Tình vẫn còn ngồi ngay ngắn trên xe.

“ Dừng lại! Dừng!”

Rốt cục, nhin không được nóng lòng, Ứng Thiên Tình đối với chiếc xe kiệu rỗng, tự mình nhảy xuống xe, hoảng loạn nhìn chung quanh, khắp nơi đều giống như là thành hoang biên quan.

Không có, cái gì cũng không có!

Đưa mắt nhìn lại một mảnh đồi tan hoang đổ nát, giống như tử thành, tràn ngập bi thương.

Không..... Không có khả năng biến thành như vậy.....

Ánh mắt vạn phần sợ hãi mang theo một chút hy vọng nhỏ nhoi, sau đó, Ứng Thiên Tình giống như là điên rồi, vừa chạy men theo ven bờ vừa kêu tên một người: “Ngọc Hi — Ngọc Hi —!” tiếng kêu vang dội cả vùng đồi hoang sơ, nhưng không có hồi âm.

Không..... Không cần.....!

Ứng Thiên Tình khóc không ra nước mắt, suy sụp quỳ rạp xuống bờ sông A khắp tử mẫu, mặc cho gió lạnh thổi tung mái tóc và y phục, thương tâm rơi lệ, đau xót không thôi.....

12. Chương 11: Kết Thúc

Sau khi chiến kết thúc một tháng, khói lửa cũng tàn, biên quan lại lần nữa khôi phục yên bình, bởi vì kết quả cuối cùng là hai bên quân sĩ bị tiêu diệt, cho nên hai nước lại tạm thời hòa bình, mọi người lại tiếp tục nghỉ ngơi dưỡng sức, giống như không có ý định cùng đối phương đàm phán.

Kỳ thật, sau khi chiến tranh kết thúc, vui mừng nhất chính là người dân trong thôn nhỏ phía dưới Thanh Long nham, bọn họ nhiều năm sinh sống ở vùng biên giới này, thôn nhỏ yên tĩnh ít có chuyện gì liên quan đến tranh chấp, bọn họ là dựa vào một phiến bụi gai cùng Thanh Long nham ngăn cách, cho nên bụi gai là điểm ranh giới giữa bọn họ cùng Thanh Long nham, cũng là một lồng phòng hộ bảo vệ bọn họ.

Phía chân trời một mảnh hồng quang, lúc này đã sắp tới hoàng hôn, đứng trước chiều hôm là hai mặt thân ảnh, một nhỏ nhắn, một cường tráng.

“Đáng giá như thế sao?” thân ảnh nhỏ nhắn thản nhiên mở miệng, dẫn đến thân ảnh kia quay mặt lại nhìn, “Người vứt bỏ rất nhiều thứ thế nhân ham mê, vì ta, hy sinh như vậy đáng giá sao?”

Nghe vậy, một mặt thân ảnh cao to cường tráng kia hướng tới thân ảnh nhỏ nhắn cước bộ kiên định thông thả đi đến, bá đạo ôm lấy thân ảnh nhỏ nhắn kia.

“Ta chỉ biết ta nên đối với người hết lòng tuân thủ lời hứa của ta.”

Khuôn mặt kia vĩnh viễn không thể khiến hắn cảm ghét được, hơi ngẩng lên, khuôn mặt tuần mỹ cùng đôi mắt tràn đầy cảm xúc chăm chú nhìn hắn, sau đó, hơi thở dài một chút rồi phủ lên môi hắn.

“Uy..... Ta trước giờ không biết người ngoài là một tên mọi rợ ra còn là một tên ngốc!”

Thân ảnh nhỏ nhắn kia đem hai tay gắt gao ôm chặt lấy thất lưng thân ảnh cao to trước mắt.

Nghe vậy, nam tử cao lớn trong lòng thỏa mãn lập tức theo gió tung bay, “ Đó là đương nhiên, Thủy Vô Ngân ta cũng là đến bây giờ mới biết được, ta cứ nhiên vì người tên Hoàng Thượng thất thế này mà biến thành một tên ngốc vứt bỏ giang sơn, Ngọc Hi a Ngọc Hi, người rốt cuộc là đối với ta hạ độc gì a?”

“ Nói cái gì, chẳng lẽ chỉ có người hỵ sinh sao?”

Ngọc Hi hơi trừng mắt, nhện không được oán giận, vung quyền đánh vào ngực Thủy Vô Ngân một cái, một tiếng kêu rên sau mím cười.

“ Đúng, đúng, chúng ta trở về đi, trời lạnh rồi.” Thủy Vô Ngân thấy trước mắt chiều đã tan màn đen sắp bao phủ nói.

Ngọc Hi chậm rãi gật đầu một cái, nắm chặt tay Thủy Vô Ngân.

Hiện tại ta đã không phải quân vương Phong quốc, tương lai Phong quốc cũng đã không phải thao túng ở tay ta, loại cảm giác thoải mái này tựa hồ vẫn không sai!

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thoai-vi-hoang-de>